

Forumul studențesc

ANUL XII

● revistă a consiliului uniunii asociațiilor studenților comuniști din centrul universitar timișoara ● nr. 1 (87) sept.—oct. 1983 ● 16 pagini ● 3 lei ●

PAȘI SPRE LUMINĂ

Unul dintre evenimentele marcante ale fiecărei toamne este, fără îndoială, deschiderea anului universitar de învățămînt, startul într-o nouă aventură a cunoașterii pentru fiecare din cei peste 6.250.000 de tineri cuprinși în sistemul național de învățămînt, la toate nivelurile: elevi, studenți, tineri ce urmează alte cursuri de reciclare sau post-universitare.

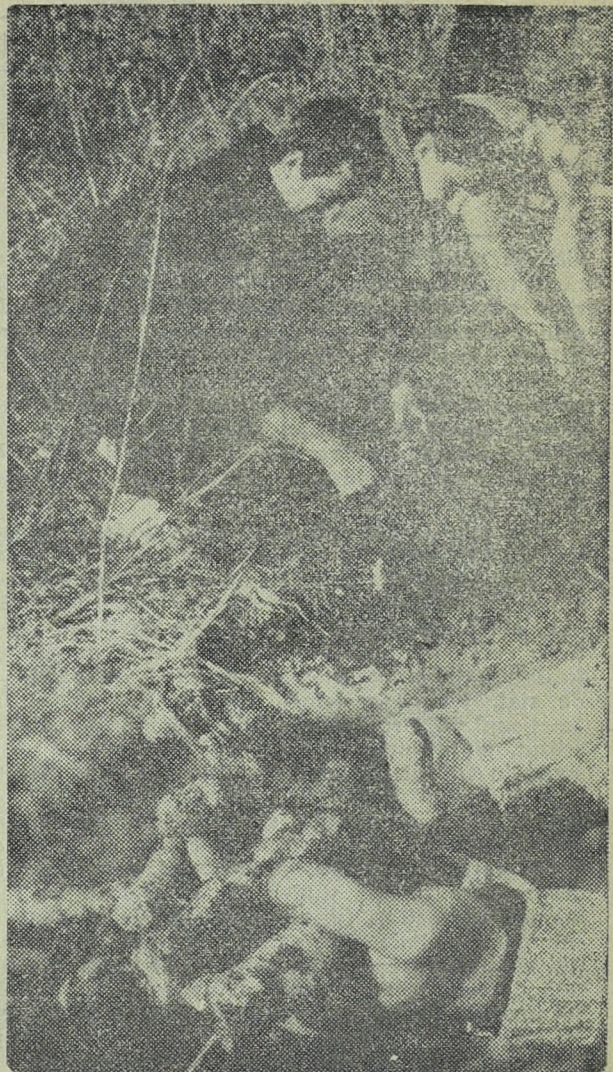
Deschiderea noului an de învățămînt a fost marcată de vizita de lucru a președintelui țării în școlile și instituțiile de învățămînt superior din municipiul Cluj-Napoca.

Prezența tovarășului Nicolae Ceaușescu împreună cu tovarăsa Elena Ceaușescu, a constituit pentru studenții și cadrele didactice clujene, pentru întregul tineret studios al țării, un nou prilej de a beneficia de orientări și indicații ce jalonează cu clarviziune activitatea viitoare a învățămîntului nostru. În cadrul adunării populare de la Cluj-Napoca, s-a relevat cu pregnanță necesitatea însușirii temeinice a celor mai noi cunoștințe din toate domeniile de activitate, pentru a realiza o ridicare puternică a nivelului învățămîntului, aceasta însemnînd nu doar mărirea numărului studenților cu rezultate deosebite, ci și ridicarea nivelului mediu de cunoștințe, mărirea exigenței față de propria muncă.

În condițiile dezvoltării științei și tehnicii din țara noastră, va fi nevoie în viitorii ani de oameni cu o pregătire multidisciplinară. În acest sens, este necesar ca noi, studenții, viitorii specialiști de mine, să nu ne limităm la cunoașterea unei singure zone din paleta de domenii ce pot fi acoperite de viitoarea noastră profesie.

FORUM STUDENȚESC

(Continuare în pag. 2)

Campania agricolă de toamnă — o realitate de-venită (și) studențească, legătura directă pămînt-amfiteatru, avînd ca numitor comun două substantive seculare: muncă și rod.

În acest număr — reportaje și instantanee din munca patriotică a studenților în agricultură — paginile 8—9—10.

Mitingul pentru pace al studenților timișoreni — desfășurat recent pe platforma Universității — un moment al protestului hotărît împotriva neantului atomic, moment ce se înscrie în seria manifestărilor de atitudine fermă a întregului nostru popor pentru edificarea unei lumi a colaborării și dreptului la viață.

IMPERATIVELE EDUCAȚIEI

Acest an universitar debutează sub auspiciile magistralei cuvîntări rostite de secretarul general al partidului, tovarășul Nicolae Ceaușescu, la marea adunare populară din municipiul Cluj-Napoca cu prilejul deschiderii noului an de învățămînt și ale liniilor directe trasate cu o deosebită forță de convingere în cadrul consfățuirii de la Mangalia. Referindu-se la noi, cei care reprezentăm astăzi generația tînără a României socialiste, tovarășul Nicolae Ceaușescu spunea: „O atenție deosebită trebuie să acordăm formării tinerei generații pentru muncă, pentru luptă, educării ei în spirit revoluționar — începînd de la gră-

diniță pînă la cursurile postuniversitare — formării și educării patriotice, revoluționare a tinerețului, a tuturor cetățenilor patriei noastre.”

Acționînd în spiritul acestor prețioase îndemnuri și indicații, întărindu-și preocupările pentru îmbunătățirea continuă a activității de pregătire profesională a studenților, Consiliul U.A.S.C. din centrul nostru universitar, asociațiile studenților comuniști au inițiat și desfășurat o gamă largă de acțiuni politico-ideologice menite să contribuie la dezvoltarea nivelului politic, de cultură și cunoaștere al viitorilor specialiști, astfel încît, pe această bază, să realizăm participarea conștientă, activă a studenților la înfăptuirea neabătută în

LIVIU EUGEN ANTON,
președintele Consiliului U.A.S.C.
din Centrul universitar Timișoara

(Continuare în pag. 2)

IMPERATIVELE EDUCAȚIEI

(Urmare din pag. 1)

viață a politiciii partidului. Îmbunătățirea desfășurării învățămîntului politico-ideologic, a informărilor politice lunare și de sinteză, a propagandei prin conferințe a contribuit la obținerea unor rezultate deosebite, apreciate și la nivelul Consiliului U.A.S.C.R. Cu toate acestea s-au înregistrat și o serie de restanțe și deficiențe ce s-au datorat unor disfuncționalități organizatorice datorate structurii diferite a anului universitar, dar și unei mai slabe capacități de mobilizare a asociațiilor studenților comuniști.

Educația moral-cetățenească a studenților este unul din obiectivele esențiale ale activității noastre educative, ea materializându-se în organizarea a numeroase acțiuni consacrate cunoașterii codului etic, a legislației țării — încadrate în ciclul „A fi tinăr comunist” —, precum și a unor numeroase întâlniri ale studenților cu activiști de partid și de stat, juriști, sociologi, medici. Fenomenul infracțional în rândurile tineretului universitar a scăzut, el reprezentînd la ora actuală circa 1,5 la sută din totalul infracțiunilor juvenile petrecute pe raza județului. Avem însă în vedere și gravitatea unor delictive comise de studenți, de-ar fi să ne referim numai la faptele reprobabile săvîrșite de cîțiva foști studenți ai Institutului agronomic (și despre care revista studenților a informat la momentul respectiv). În viitor asociațiile studenților comuniști trebuie să manifeste mai multă combativitate, să-și manifeste spiritul de intransigență față de orice act care contravine normelor sociale, să manifeste grijă pentru fiecare caz în parte, astfel încît, chiar dacă un singur student încalcă principiile și normele comuniste de muncă și viață, aceasta să constituie o problemă pentru întreaga organizație. În acest mod, asociațiile studenților comuniști din Centrul universitar Timișoara vor deveni factori mai activi în promovarea cinstei, corectitudinii, a principialității.

Activitatea de educație materialist-științifică trebuie înțeleasă ca o necesitate permanentă, cu caracter multilateral. De aceea Consiliul U.A.S.C. din centrul nostru universitar, consiliile din facultăți și institute au depus eforturi susținute pentru folosirea unei game largi de modalități educaționale, fructificînd influențele educative exercitate asupra studenților de către organizațiile de partid, activitățile didactice din facultăți, mijloacele de informare în masă. În acest sens, se va asigura un cadru organizatoric stabil celor 31 de cercuri de cercetare și filozofie care angajează în diverse activități peste 800 de studenți, celor cinci brigăzi științifice cu 66 de membri, unor cicluri de acțiuni, precum „Orizont materialist-științific”, organizat la Casa de cultură a studenților. Deocamdată nu s-a obținut peste tot eficiența scontată, din moment ce un număr apreciabil de studenți sînt atrași în rîndurile diferitelor culte și secte religioase. Trebuie să acționăm ca la toate nivelele să se înțeleagă clar că atitudinile și convingerile ateiste nu sînt valori innăscute, iar activitatea politică și educativă de formare, consolidare și dezvoltare a conștiinței socialiste trebuie privită ca o sarcină complexă și permanentă ce nu se realizează de la sine, în mod spontan.

Mai avem o seamă de neîmpliniri și în sensul că nu am reușit, așa cum ne spune cu deosebită claritate tovarășul Nicolae Ceaușescu în cuvîntarea sa din cadrul consfățuirii din 2—3 august „să împletim educarea generală cu spiritul politic”, nu am reușit să facem ca fiecare student să înțeleagă că viitorul său se află aici, în România, că viitorul ni-l construim noi, oamenii muncii, întregul popor, fără deosebire de naționalitate, aici și nicăieri în altă țară, că nimeni nu poate și nu se va putea amesteca vreodată în problemele României!”.

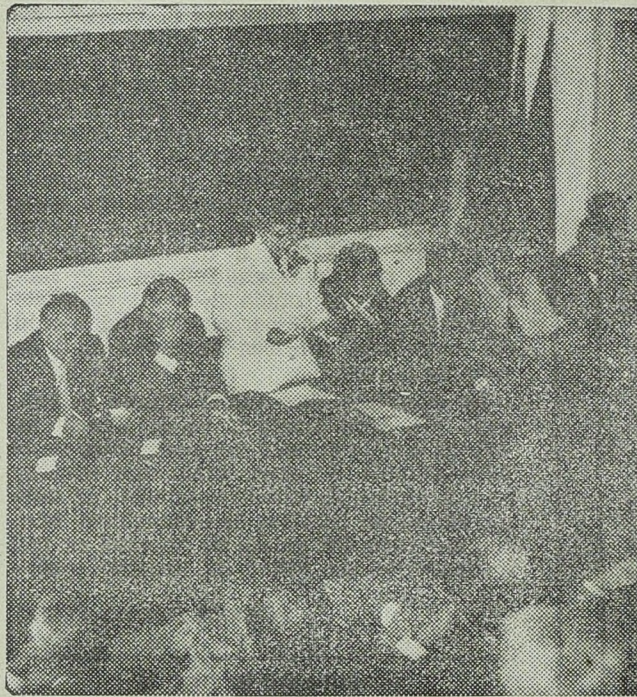
Eforturi notabile s-au făcut și în ceea ce privește activitatea culturală, rezultatele în această direcție depășind cu mult rezultatele din alți ani. Vin să confirme aceasta în primul rînd cele 18 premii I, 14 premii II, 19 premii III și 6 premii speciale obținute în cadrul Festivalului Artei și Creației Studentești. Pe baza analizei acestui domeniu de activitate s-a ajuns la concluzia că trebuie să depunem eforturile mai mari pentru antrenarea unui număr sporit de studenți în formațiile artistice, pentru diversificarea genurilor de creație și, mai ales, pentru valorificarea în mai mare măsură a patrimoniului nostru național, pentru realizarea unor creații originale, de o înaltă valoare artistică, estetică și morală. Totodată trebuie să acționăm în viitor în așa fel încît Casa de cultură a studenților, cluburile studentești din institute și facultăți să devină „centre ale educației revoluționare, patriotice, de formare a omului nou”.

Sub îndrumarea atentă și competentă a organelor de partid, printr-o conlucrare bogată, pe multiple planuri cu conducerile institutelor și ale facultăților, cu cadrele didactice, credem că este posibilă realizarea pasului necesar spre edificarea unei noi calități în învățămîntul superior, spre ridicarea pe trepte superioare de conștiință a studenților, spre înțelegerea deplină și conștientizarea importanței actului de desăvîrșire profesională și de formare a unor specialiști de încredere, cu un larg orizont cultural și științific.

FORUM STUDENȚESC pag. 2

Deschiderea anului universitar

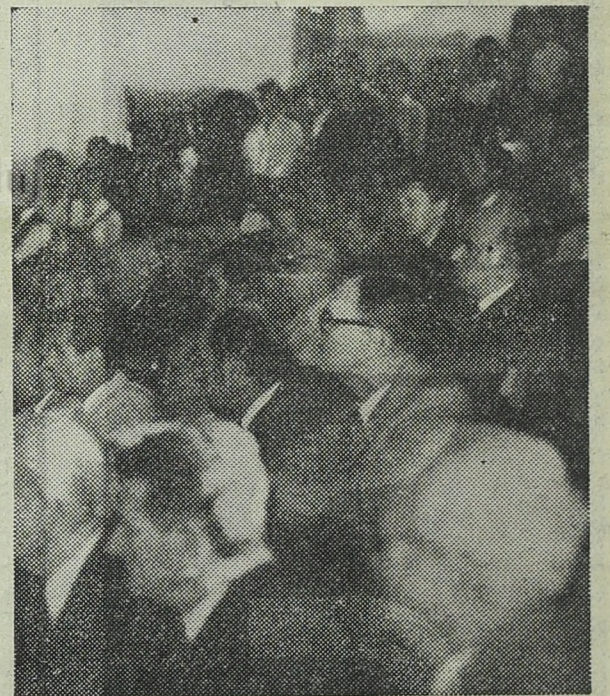
— în imagini —

Inceputul activității didactice în învățămîntul superior timișorean are loc sub semnul noii calități UMANE, a formării tinereii generații în spiritul muncii și responsabilității, într-o permanentă legătură cu viitoarea specialitate a tinerilor aflați acum pe băncile amfiteatrelor.

La Institutul Politehnic „Traian Vuia” (foto I), deschiderea cursurilor are și altă semnificație; aceea a înnoirii, modernizării spațiului de învățămînt. Dovadă: inaugurarea, în acest an, a noilor edificii ale Facultății de Construcții și Facultății de tehnologie chimică.

Credem că această — simplă reactualizare își are propria ei forță de sugestie

PAȘI SPRE LUMINĂ

(Urmare din pag. 1)

siune. Trebuie să punem, mai mult ca oricînd, un accent deosebit pe învățămîntul interdisciplinar, metodă de instruire ce utilizează toate cunoștințele acumulate pe băncile facultății.

După cum sublinia tovarășul Nicolae Ceaușescu: „...avem nevoie de ingineri, de specialiști, agricoli nu pentru un domeniu sau o activitate îngustă, ci care să fie în stare să rezolve orice problemă și să treacă în orice moment de la o activitate la alta. Specializările înguste, nu fac decît să limiteze posibilitatea de cunoaștere, de afirmare a personalității umane în domeniul științei, a creației din toate domeniile.”

Învățămîntul nu trebuie, deci, să rămînă în urma științei și tehnicii pe plan național. Referindu-ne la condițiile concrete din institutele de învățămînt superior, remarcăm cursurile facultative, precum și grupele de cercetare existente la fiecare

catedră ce desfășoară o activitate de o deosebită importanță la scara economiei naționale.

„La baza întregii activități — preciza președintele țării — trebuie să punem permanent ce este nou în domeniul științei și tehnicii, al cunoașterii umane! Să așezăm, în toate domeniile, la baza activității noastre, concepția revoluționară despre lume și viață, materialismul dialectic și istoric!”

Organizațiile de partid ale Centrelor universitare, ale fiecărui institut, facultate sau an de studiu, Asociațiile Studenților Comuniști, cadrele didactice, toți ceilalți factori de răspundere din mediul universitar, își aduc la rîndul lor, o contribuție hotărîtoare în dezvoltarea învățămîntului, a formării omului nou.

Într-o Europă măcinată de boala stranie a înarmării, într-o lume marcată de ură, subnutriție și război, strivită de lungi și agonice crize, noi luptăm, neclintiti, pentru dragostea de frumos, năzuința de pace, șețea de cunoaștere și lumină.

Cum am putea să definim altfel anii de școală decît ca veritabili pași spre lumină, fiindcă aici, pe băncile școlilor nu se formează doar niște buni specialiști. Aici, în aceste lăcașuri de cultură, se formează oameni, se formează conștiințe.

ȘCOALA SUPERIOARĂ: SUB SEMNUL CALITĂȚII ȘI DEPLINEI ANGAJĂRI

Care sînt preocupările asociațiilor studenților comuniști în vederea deschiderii în bune condițiuni a noului an de învățămînt? Ce ar trebui făcut pentru realizarea unui salt calitativ în pregătirea profesională a studenților? Considerați că asociațiile studenților comuniști ar putea realiza mai mult în direcția îmbunătățirii procesului instructiv-educativ? În ce sens? — iată cîteva din întrebările pe care le-am adresat unor studenți, cadre de bază ale asociației, prezenți în tabăra de instruire a activului A.S.C., seria organizatorică, desfășurată în vară la Izvorul Mureșului.

Răspunsurile interlocutorilor mei (Anuța Șorea — vicepreședintă a Consiliului U.A.S.C. din Institutul agronomic Iași, Lazăr Cirole — președintele Consiliului U.A.S.C. din Centrul universitar Petroșani, Rodica Bodonea — președinta Consiliului U.A.S.C. din Universitatea Timișoara și Mircea Cazan — vicepreședinte al Consiliului U.A.S.C. din Centrul universitar București) au demonstrat maturitatea gândirii lor, responsabilitatea cu care privesc problemele studenților și ale învățămîntului superior, reliefind o reală preocupare a asociațiilor studenților comuniști în direcția creșterii calitative a pregătirii profesionale a studenților (pe fondul unor propuneri pentru viitor deosebit de interesante), cit și hotărîrea studenților de a se implica și mai mult, în colaborare cu organele de învățămînt, în transformarea revoluționară a școlii superioare românești.

Întrecerea studentescă „Fiecare A.S.C. — colectiv de educare prin muncă și pentru muncă a studenților” este încă, în multe cazuri, o întrecere formală, care se caracterizează prin întocmirea unor situații statistice luate în diferite momente ale anului universi-

tar, fără a determina însă în anii de studiu un adevărat spirit de întrecere, o stare de „concurs”, care să conducă la obținerea unor rezultate superioare în toate domeniile de activitate. Studentul nu „simte” întotdeauna întrecerea ca fiind reală și nu sesizează intervenția organelor de asociație în această privință.

O direcție importantă de acțiune a A.S.C. va consta în formarea la studenți a deprinderii de a consulta bibliografia de specialitate în scopul realizării capacității de a selecta elementele esențiale pentru abordarea corectă a oricărei probleme tehnice, de pro-

ducție, și orientarea practicii productive nu doar spre munca efectivă — care nu întotdeauna se realizează în specialitate —, ci în sensul cunoașterii de către studenți a aspectelor caracteristice viitoarei meserii. Devenirea ca buni specialiști nu înseamnă a ști, la finele facultății, un număr cit mai mare de tehnologii de producție, ci de a fi capabili ca, pornind de la cunoștințele de bază asimilate, să poată alcătui acele module de lucru pe care le solicită situația concretă de la locul de muncă, îndeajuns de bine studiată pe parcursul perioadei de stagiatură.

Asociațiile studenților, au apreciat cei patru interlocutori, pornesc la drum conștiente că trebuie luate toate eforturile pentru eliminarea opticii

greșite a unor studenți care consideră că realizează o pregătire profesională superioară obținînd, să zicem, opt note mari în trei sesiuni de examene (inclusiv cea de restanțe), în loc să realizeze o pregătire susținută în timpul semestrului în-cît să înregistreze aceleași rezultate în cele două sesiuni normale.

În condițiile în care studiile universitare reprezintă perioada de trecere între pregătirea elementară și producție, este imperios necesar ca sistemul de selecție (admiterea) să fie reprezentativ și capabil să rețină doar tinerii valoroși. În același timp, pe toată durata studiilor universitare trebuie stimulat spiritul de competiție, eliminînd pe acei care nu țin pasul cu cerințele impuse pregătirii viitorilor specialiști.

Este necesară implicarea A.S.C. într-o rodnică activitate de îndrumare și control la toate nivelele și în toate domeniile de activitate, cunoașterea în detaliu a problemelor studențești și soluționarea lor rapidă și eficientă, preluarea sau dublarea unor atribuțiuni ale cadrelor didactice (comandamentele sesiunilor, controlul practicii, unele activități didactice — prin sistemul preparatorilor-studenți etc.), astfel încît studenții să câștige încrederea în forța organizației lor revoluționare, determinîndu-i la o participare de masă la toate acțiunile A.S.C.

Fără îndoială, acestea sînt cîteva din opiniile celor patru studenți demonstrînd însă că asociațiile studenților comuniști, asemenea celorlalte organizații de tineret, sînt colective de muncă și viață matură care trează cu maximă responsabilitate problemele tineretului, justificînd încrederea deplină acordată de conducerea partidului prin faptele și realizările notabile de fiecare zi.

GHEORGHE CRIȘAN

În perioada 28 septembrie — 1 octombrie a avut loc la Timișoara cel de-al III-lea Simpozion național de tensometrie cu participare internațională, organizat de Consiliul Național pentru Știință și Tehnologie prin Comisia centrală de tensometrie, de Ministerul Educației și Învățămîntului prin Institutul politehnic „Traian Vuia” și de Ministerul Transporturilor și Telecomunicațiilor prin Institutul de cercetări și proiectări tehnologice în transporturi. Lucrările acestei prestigioase manifestări științifice, care a reunit cadre didactice din învățămîntul superior și cercetători din 55 de întreprinderi și instituții, precum și oaspeți din șapte țări, s-au desfășurat — pe patru secțiuni — în amfiteatrele Facultății de mecanică. Cele patru volume de comunicări ieșite de sub teacă cu acest prilej cuprind rodul a aproximativ 220 de cercetări științifice.

● Ce mai vinde studentul. Comerțul a înflorit din nou și la căminul 21 C. La apartamentul 409, camera 103 se vinde (adică, s-a vîndut, probabil, dacă nu l-au mincat cumva molii) „cos-tum de baie întreg”. Întreg — iată o precizare necesară în epoca economiei de materii prime, cînd pe litoral se

practică tot mai intens... sus-fără. În același spirit (al economiei), la apartamentul 201, camera 45 se oferă un „material de tricou pentru o rochie”. Desigur, nu poate fi vorba despre o rochie de seară... ● După ce anul trecut, la aceeași rubrică, lăudam inspirata inițiativă de a înființa la Facultatea de electrotehnică un post de radioficare, anul acesta „Radio Electro” a revenit la făcerea datorită furtului, peste vară, al majorității difuzoarelor. Acum totul trebuie luat da capo, cu prețul unor înnoite eforturi și cheltuieli și cu lecția învățată că nici un sistem de fixare nu e prea bun pentru a descalfica rapacitatea anora. ● Caricaturiști timișoreni din nou în frunte! La Salonul de vară de la Brăila, Horia Crișan a obținut premiul I, iar „Nick” Lengher premiul III. A mai fost prezent cu lucrări Horia Santău. ● Nicu Știrbu, fostul șef al studioului de radio al Universității, personaj binecunoscut în complexul studentesc, a primit repartizie la Scorțoasa, județul Botoșani... Aflăm că acum pregătește un text pentru brigada artistică a cooperativei meșteșugărești din comună. Este și acesta un tribut plătit celebrității din studentie! ● Pe lângă cursurile facultative de limba franceză, inițiate anul trecut cu aportul unui lector din Franța, anul acesta Institutul politehnic are ca invitat și un lector din S.U.A. (Mary Faraci, de la University of Florida). Se spune că dînsa ar fi declarat: „În Florida soarele arde prea tare. Aici, la voi, e mult mai bine...”

● Cursul cursurilor: Cursul de mașini-unelte al profesorului E. Dodon („Cartea albastră”, sub această denumire circulă printre studenții de la Mecanică), împreună cu broșura „Desene pentru mașini-unelte” au ajuns la 450 de lei. Mulți înainte, pînă la o nouă litografie!... ● Odată cu noul an universitar videodisotecile (color!) au răsărit ca ciupercile după ploaie. Actualmente, pe lângă cea de la Casa de cultură a studenților, mai ființează una la cantina 1 C, iar alta la clubul Facultății de mecanică (unde pot fi vizionate și filme netitate). Astfel, Timișoara universitară își onorează reputația de a avea cele mai bune, discoteci studentești din țară.

L. T. & K.

VIITOR SPECIALIST — VIITOR OM POLITIC

Ne adresăm — de această dată — tovarășului Ioan Talpoș, vicepreședinte al Consiliului U.A.S.C. din Centrul universitar Timișoara, cu rugămintea să răspundă la întrebarea:

— Care sînt obiectivele activității politico-ideologice în rîndul studenților timișoreni și cum se vor materializa ele?

— Sîntem la începutul unui nou an universitar, la începutul unui nou an de pregătire politico-ideologică a studenților, pe parcursul căruia asociațiile studenților comuniști din centrul nostru universitar trebuie să acționeze pentru realizarea unor sensibile schimbări de ordin calitativ în atitudinea studenților față de muncă și viață, în comportamentul lor, să contribuie într-o măsură sporită la formarea și consolidarea conștiinței socialiste, revoluționare, astfel încît să conferim viitorilor specialiști capacitatea de a acționa conștient, responsabil și competent în procesul transformărilor înnoitoare pe care le cunoaște întreaga noastră societate. Dînd un sens activ, ofen-

siv întregii noastre munci politico-educative vom putea să răspundem dezideratelor formulate cu deosebită claritate de secretarul general al partidului nostru, tovarășul Nicolae Ceaușescu, care în cadrul cuvîntării rostite la Consfătuirea de lucru din 2-3 august de la Mangalia spunea, între altele: „O atenție deosebită trebuie să acordăm formării tinerii generații pentru muncă, pentru luptă, educării ei în spirit revoluționar”. Iar în această direcție, activitatea Consiliului U.A.S.C. din Centrul universitar Timișoara, a celor din institute și facultăți vizează, mai mult ca oricînd, educarea studenților în spiritul concepției revoluționare a partidului nostru despre lume și viață, lărgirea orizontului lor politic și cultural astfel încît toți studenții să fie în măsură să interpreteze corect și să acționeze în orice împrejurare, în spiritul și pe baza principiilor socialismului științific, ale politicii partidului și statului nostru, ale indicațiilor și orientărilor cuprinse în cuvîntarea tovarășului Nicolae Ceaușescu.

În întreaga activitate educativă pe care urmează să o desfășurăm în conlucrare cu organele de învățămînt, sub conducerea organelor și organizațiilor de partid avem în vedere, în consens cu imperativele actualei etape de dezvoltare economico-socială a țării noastre, necesitatea realizării unei educații multilaterale, a înarmării studenților cu vaste cunoștințe din cele mai diverse domenii ale cunoașterii și realității. Iar u-

nul dintre obiectivele esențiale ale educației în general, ale educației politice în special este realizarea unei legături intrinseci între acțiune și cunoaștere pentru că, este știut, oameni apti pentru condițiile sociale, politice, economice, tehnologice ale timpului nostru sînt numai aceia ce-și întemeiază activitatea pe cunoaștere, pe o înțelegere științifică a realității, acționînd în „cunoștință de cauză”. Totodată, avem în vedere și faptul că, așa cum sublinia nu o dată secretarul general al partidului nostru, fiecare absolvent al învățămîntului superior va fi nu numai un specialist, ci și un om politic, chemat să lucreze nemijlocit cu oamenii, să se integreze activ, responsabil, detașamentul de constructori ai socialismului și comunismului în România.

Pornind de aici, consiliul nostru, organele și organizațiile A.S.C. din institutele și facultățile timișorene vor acționa permanent pentru mobilizarea studenților la o intensă activitate politico-ideologică utilizînd, în acest scop, valențele ideologice ale unei game largi de modalități educaționale în care includem: învățămîntul politico-ideologic al membrilor Biroului Consiliului U.A.S.C. din Centrul universitar, propaganda prin conferințe a căror judicioasă programare în timp și spațiu va acoperi o vastă problematică vizînd educația ideologică, moral-cetățenească, materialist-științifică, patriotică și internaționalistă, activitatea de propagandă audio-vizuală etc. În această direcție vom încerca să fructificăm,

într-o mai mare măsură, influențele educative exercitate asupra studenților de către organizațiile de partid, de activitățile didactice din facultăți și de practica productivă, influența familiilor, micromediilor studențești și evident, a mijloacelor de informare în masă — radioul, televiziunea, ziarele și revistele — în care includem, desigur, și revista „Forum studentesc” precum și studioul de radio din Complexul studentesc. În același timp, activitatea noastră politico-ideologică va urmări eliminarea aspectelor deficitare în ceea ce privește legătura cu realitățile din anii și grupele de studiu, cu preocupările caracteristice fiecărei asociații, promovîndu-se dezbateri deschise, în spirit combativ, revoluționar, în toate colectivele studențești, a modului în care studenții se achită de răspunderile sociale ce le revin de a se pregăti și a se forma temeinic, ca buni cunoscători ai politicii partidului, ca militanți, în vorbă și în faptă, pentru traducerea ei în viață. De o atenție deosebită din partea consiliului nostru, a celor din institute și facultăți se vor bucura, de asemenea, activitățile ce urmează să se desfășoare la Casa de cultură a studenților și în cluburile studențești care, așa cum sublinia tovarășul Nicolae Ceaușescu în cadrul Consfătuirii de lucru de la Mangalia, vor trebui să devină centre ale „educației revoluționare, patriotice, de formare a omului nou”.

F.S.

Simple ...eforisme*)

Afrodita tese din ape sub chipul unei fetișcane într-un bikini cafeniu, prins în două ațe cu mărgele aurii. Are părul lung, blond natur și și-a părăsit dansul lasciv al formelor pline, cu molatece rotunjimi, în favoarea coapselor lungi și zvelte, cu pielea bine întinsă și tenul cu reflexe arămii. Frumusețea a fost din totdeauna la discreția modei. În mine se naște convingerea că Venus, coborâtă din pinzele lui Rubens, în ciuda insolenței de a se arăta fără voal ar fi trimisă astăzi în cel mai bun caz la nămol. Și asta în timp ce sute de ochi urmăresc șoldurile unduitoare (artificiul studiat și șade perfect!), cu trimiteri direct la neamul feli-nelor, ale noii Afrodite.

Trec țigăncile, trec: „Cingo, cine mai dorește cingo?” Prin soarele fierbinte al amiezii ele apar ca niște năluci ce se strecoară cu abilitate prin locurile cele mai înguste dintre cearșafuri, impasibile și ignorante, îmbogățind imprezibil etimologia gumei de mestecat (vă mai amintiți, desigur, variantele „cheming gum” și „ciunga” de pe parcursul acestui avânt).

De pe faleză se aud acordurile unei melodii grecești. Țigăncile ciulesc urechile. Au găsit în acest cîntec ciudate asonanțe cu tradiționalele lor țigăneli de origine orientală.

La rîndul lor, grecii de azi au descoperit armoniile en vogue ale sfîrșitului de secol XX.

Afrodita se plimbă acum pe dig. În urma ei — observ într-un tirziu — umblă un bărbat micuț și indelat, cu un început de chelie, care o fotografiază din toate părțile și în toate pozițiile... Rînd pe rînd, Afrodita a trecut prin fața sculptorilor, a pictorilor și a ajuns astăzi în fața fotografilor, refăcînd astfel drumul de la paradisul pierdut la pragmatism, de la intruparea întru eternitate la reclama comercială. Nu-mi dau seama dacă simte cu adevărat soarele, briza sau adîncul. Cert e că pare să le simtă și oamenii sint mai dispuși decît oricînd să arunce banii pe surogate și paleative. Cu pricepere profesională simulează, la comandă, bucurie (țac!, „All you need is Lee”), insolență (țac!, „La luxuse insolence d'un très grand parfum — Jean Desprez”), extaz („Nerval Moschus — machtvoller Urduft in vier faszinierenden Duftnoten: WILD LOVE, GREEN LOVE, CRAZY LOVE, MYSTIC LOVE”), satisfacție (din nou, țac!, „Ein bisschen Gold sagt doch alles”), seninătate (țac-țac! „Marlboro — the taste of adventure”). Dar niciodată tristețe sau melancolie. Iar marea această liniștită ca un mormînt de alge te îmbie parcă mai mult decît oricînd la meditație...

„Cingo cu mașinuțe și avioane. Ia, studentule, cingo!” Na, că ne-a gînit gagică. A schimbat placă... Hai, caramba!

Sylvestre mă privește cu supărare.

— Te gîndești, probabil, la concursul miss de ieri. O porcărie...

— Aș de unde! E doar orgoliul tău de organizator lovit sub linia de putire.

— Din atîtea studente a participat doar una. Și aia anemică și luată mai mult cu forța...

— Ce vrei, se pare că frumusețea nu prea face casă bună cu..., mă rog, celelalte calități. S-a adevărit și proverbul că nu e pentru cine se pregătește, ci pentru cine se nîmerește. Participantele au fost nesperat de multe, drăguțe și foarte tinere. Tinere și la propriu, dar, mai ales, la figurat. Demonstrația lor spontană de grație și frumusețe, naivitatea ce le-a scutit deocamdată de prejudecăți au reprezentat, într-un fel, o pledoarie pentru eternul feminin. Aleasa, Miss Eforie, la numai 15 ani satisfăcea și cele mai exigente pretenții în domeniul frumuseții. Și, cu toate acestea, nu puțin au fost cei de părere că următoarele două clasate fuseseră nedreptățite.

— Poate ai dreptate. Dar mă îngrijorează fenomenul că atare, lipsa de inițiativă și de participare din partea studenților. În tot locul adunările studențești vei întîlni oameni, puțin la număr, încercînd să se ocupe de toate, în timp ce marea masă stă pe margine, cîrtește sau aplaudă. Concursul de frumusețe, ca și cel de dans, desfășurat anterior, mi-au lăsat impresia întîlnirii unor bătrîni în trupuri tinere, veniți în stațiunea cu iz de nămol și naftalină tocmai la un tratament împotriva pasivității.

Îmi amintesc cîteva întîmplări adevărate, pitorrești, dintre acelea care însoțesc inevitabil viața oricărei comunități „taberiste” studențești, dîndu-i o notă caracteristică, ce transcende cotidianul... Un student pleacă din camera în care fusese repartizat. N-ar fi nimic neobișnuit în asta dacă odată cu el n-ar fi dispărut din cameră și patul... Șeful serviciului economic al taberei își găsește într-o bună (vorba vine!) dimineață portbagajul mării forțat..., iar la doi pași hoțul, sfîrșind mulțumit, după ce sorbise pe îndelete o sticlă cu votcă și două cu bere, găsite printre lucrurile de furat... Un cadru didactic (feminin) de la Universitatea din București face mare caz („vă reclam la...” ș.a.m.d.) pentru că o studentă cazată în aceeași cameră își adusese și copilul de 2—3 anișori. Treburile se reglementează în favoarea reclamantei, dar la primul control nocturn, ea e găsită în cameră cu un... muzicolog în pijama, venit și el — cine știe cum?! — în tabără...

Fiecare mișcare a Afroditei e în continuare urmărită (mai bine zis, sorbită) de mai bine de jumătate din bărbații de pe plajă. Cealaltă sint cu nevestele. Care cucoane planturoase, în costume de baie somptuoase, o urmăresc (mai bine zis, o înghit de vie), vădit scandalizate... „Like that?” Afrodita își aruncă părul în vînt cu un gest imprumutat de la Amanda Lear. Bruce, în aer se răspîndește parfum de Courreges...

...Iar de la tonomat răzbate, pentru a suta oară astăzi, aceeași melodie grecească. În gînd mă înarmează cu un topor.

HARALD ZIMMERMAN

*) eforism s.n. (cf. Eforie) ceva în genul „aforismelor din tabăra de la Eforie (Sud)”, dacă nu vă e cu bănat...

DISCUȚII ÎNTRE MUNTE ȘI BARAJ

Crivaia 83 — tabără de creație literară, pur literară, de data aceasta nefiind combinată cu publicistica, ceea ce nu înseamnă că n-am avea tot respectul față de publicistică. Astfel însă discuțiile au avut o singură tematică: literatura. Sună scurt și simplu dar, s-a dovedit în decursul discuțiilor, ca fiind o temă vastă, complexă, contradictorie, mai ales dacă stau în jurul unei mese peste douăzeci de producători și consumatori (activi) de literatură.

Crivaia — așezată între poalele muntelui Semenic și barajul de la Văliug — gazda noastră pentru mai mult de o săptămînă (18-26 iulie). Încă din prima seară acești oameni care, interesați de literatura tinăra, au venit din diferite locuri ale țării, s-au strîns în jurul mesei pentru a programa ședințele, treabă nu prea ușoară la atîți candidați dornici să citească din creația proprie și la timpul de ședere limitat. Astfel am început încă din prima seară și cu lectura literară, și rareori s-a întîmplat ca într-o zi să nu se țină două, ba chiar trei ședințe. S-a citit deci mult și divers: poezie, proză, eseu, teatru.

Crivaia — locuș discuțiilor îndelungate și (deseori) aprinse. Fiecare autor a fost onorat de părerea (mai mult sau mai puțin plăcută) a celor interesați. S-ar putea spune că discuțiile au oscilat între probleme acribice de formă și probleme literare (citeodată prea) generale, la fel cum este situată Crivaia între două extreme: un munte și un baraj. Unele probleme au fost discutate în amănunt,

alte au fost doar amintite sau chiar evitate, la fel cum unii s-au plimbat cu barca sau hidrobicicleta pe lac sau au făcut o baie voită sau ne(—)voită, iar alții au urcat pe Semenic, și alții au ajuns chiar pînă la Lindenfeld — tristul sat între munți, în care nu mai locuiesc decît trei familii...

Crivaia — lectură, discuții, distracții, plimbări, foc de tabără, schimburi de idei... Sperăm că această tinăra tradiție va continua să existe. Cîteva probe din ceea ce s-a citit la Crivaia le va putea lectura stimabilul cititor

CRIVAIA '83

în următorul supliment cultural al acestei reviste. Au citit și au luat parte la discuții: Dan Alexe, Simona Avram, Viorel Boldureanu, Eugen Bunaru, Didi Cenușer, Cristian Ciubotaru, Vali Constantin, Iustina Dan, Laurențiu Demetrovici, Andrei Dorin, Gheorghe Ene, Helmut Frauendorfer, Lucian Ionică, Virgil Leon, Aurel Mares, Viorel Marineasa, Ion Monoran, Ioan Morar, Marius Morariu, Herta Müller, Gheorghe Nistor, Traian Pop Traian, Daniel Vighi și Richard Wagner.

H.F.

TABĂRA DE PRESĂ FOTO-ARTE PLASTICE

— Tabăra de presă — cinecluburi — foto — arte plastice a inspirat filmul...

„Cabana și o lacrimă de față” (interzis studenților sub 25 de ani) REGIA — comandamentul SCENARIUL — comandamentul, după o idee generoasă a C.U.A.S.C. din C.U. Timișoara.

CU: Redactori „Forum studențesc”, redactori radio, artiști plastici, foto-reporteri, fotografi artiști, foto — etc., cineclubiști, artiști plastice și elastice, elemente din fauna lacului cu state de plată la O.J.T.

DECORURI — Cabana C.U.T., Crivaia, lacul, pădurile, peștera Comarnic.

(CO)OPERATORI — studenții COSTUME — de baie MUZICA — de acasă, plus discoteca locului.

PELICULA — imaginația unui redactor avîntat.

TRADUCEREA — în mai multe limbi.

TURNAT — la „centru” (nu știm cine).

☆

Povestea în sine pornește de la o întîmplare petrecută în viața unor tineri din zilele noastre. Unii s-au cunoscut dinainte, de pe la diferite cenacluri de creație sau uniți prin pasiunea scrisului, alții au reușit doar ACOLO, în vîltoarea unei vieți intense și palpitate să-și deschidă sufletul către semenii. Filmul (acelor zile), în parte document al unei rea-

lități frămîntate, agitate, dominată de eterna căutare, neliniște a creatorului față-n față cu imperativul creației, în parte, un montaj ferm și didactic despre condiția studentului creator obligat să și mînînce, să doarmă, să participe la ședințe de analiză, de redacție etc., evidențiază o lume inegală și aprigă. De o parte, oamenii comuni, muritorii de rînd veniți acolo pentru soare, apă, munte, în vacanță, concedii, „delegații”, de altă parte cîțiva dintre eroii acestei întîmplări — victime ale unei „boli” cu simptome mult mai grave decît multe boli grave acreditate de medicină: setea de creație. Dar, ceea ce dă savoare filmului sînt mișcările sufletești și trupesti, palpitate, marcate de fine observații psihologice. Între aceste universuri umane sondate, cu măiestrie, cîteva dealtfel remarcabile compoziții „actoricești” domină peisajul unor trăiri incandescente. El, un tînăr blond și avîntat își reduce considerabil pretențiile la fericierea „lumească”, izolîndu-se în indiferență. Ea, sensibilă, frumoasă, suferă. Între oameni rîniți sufletește apare „EL” II, omul „de bine”, lăsînd în urmă-i căldură și speranță. Chiar dacă acțiunea nu trece decît o dată prin momente limită — atunci cînd se răstoarnă hidrobicicleta și EA e gata-gata să se inee în lac, personajele trăiesc, pe parcursul unei săptămîni, experiențe de o viață.

Privit din acest unghi — „un film despre sufletul unei fete, despre dragoste — dragostea ca deschidere spre lume, ca armonie cu lumea... Tinerii ai zilelor noastre”.

DANIEL BUMB

Îi urmez la cîțiva pași în spate și vrînd nevrînd, îi calific: sint o pereche potrivită, de-a dreptul frumoasă. Se țin de mijloc pe sub hantrance, cu capetele plecate unul spre celălalt și din cînd în cînd simt (EI) nevoia aceluia gest plin de tandrețe și candoare: Sărutul. Așară e rece și umezeală, tocmai s-a oprit ploaia, dar aerul este sănătate curată. Inspir adînc și vreau să uit canicula pe care-am lăsat-o cu cîteva ceasuri în urmă la București. Vreau să mă transpun total momentului, vreau să mă las ademenit de chemarea irezistibilă a muntelui, să fiu numai al lui pentru cele cîteva zile pe care le voi petrece prin taberele studențești de pe Valea Prahovei...

PREDEAL

Îi las pe cei doi cu săgețile lui Cupidon adînc înfipte-n inimă și-o iau spre „Dimbovicioara”, adică spre „vila amiral” unde e cantonat comandamentul. Și ca oricare vilă a comandamentului din orice tabără studențească, „Dimbovicioara” oferă tot confortul: curățenie, liniște, instalații cu gaz metan și camere simple sau duble pe ale căror uși scrie „Confort III”, doar pentru faptul că n-au chiuvetă. Responsabilul vilei mă privește cu suspiciune. În mulții ani cit a servit serile U.A.S.C.R.-ului i-a cunoscut pe toți cei cu responsabilități și nu-și dă seama ce caut. Ei bine, nea Gică, îl caut (și iată că l-am găsit) pe comandantul adjunct al taberei, MARIUS PLEȘA (V. Construcții), care m-a primit și m-a tratat ca-ntr-o timișoreană, gata să-mi prezinte toată tabăra. Și frumusețile ei...

Din cei 300 de studenți ce trebuiau să sosească, n-au venit decît vreo 260. Oare cum își vor justifica absența cei 40? Cu toate că mai sint zile bune de tabără, cîțiva au început să-și ridice foile de drum pentru trenurile de mîine. — „I-a speriat ploaia. Toți visează la soarele și discoteca din Costinești, fără nici cel mai mic efort de-a descoperi frumusețea muntelui.” În timp ce coborîm spre sediul comandamentului, mă gîndesc la tradiția pe care o are viața studențească la Predeal și la atît de rîvnitele jocuri de cabană, la care ploaia te îndeamnă.

Fac cunoștință cu Laurențiu, șeful echipei de ordine. E student la Facultatea de Mine din Petroșani și colaborator apropiat a lui Cirote Lazăr (III. Mine), președintele centrului universitar, care printre sarcinile ce-i revin în calitate de comandant al taberei, mai trăiește nostalgia zilelor de la Edmonton, cînd a făcut parte din supporterii delegației noastre la Universiada canadiană. Și ca orice șef al echipei de ordine, Laurențiu e... blattist. Un blattist simpatic și plin de inițiativă, pe care urma să-l reintîlnesc de foarte multe ori, în cele mai neașteptate împrejurări.

Iată-l și pe medicul taberei, Ion Nedelcu (IV. MG — Craiova), care are toate motivele să fie mulțumit. N-a avut probleme deosebite, toate consulturile sale rezumîndu-se la banale escoriații sau calmarea durerilor dentare.

Și-n timp ce membrii comandamentului se (con)string pentru analiza activității, este solicitată sala de spectacole pentru o repetiție a clasei de teatru (limba română) a institutului tirgu-mureșan. Aflați în tabără, studenții artiști ai conf. Adriana Piteșteanu vor să pregătească o seară culturală. Ceva deosebit! Deocamdată nu se poate, căci azi are program CU Timișoara (cu Costică Rădoacă în echipă). Mîine e programat Bucureștiul, așa că Tirgu-Mureș rămîne pentru luni seara.

Analiza e scurtă și la obiect, căci nu e timp de pierdut. E vremea cînel și toți se gîndesc la drumul spre pensiunea „Porumbița”, drum ce pentru majoritatea va însemna trecerea unor noi teste de aptitudinî atletice, căci există o mare șansă de-a traversa 2—3 garnituri de vagoane de marș staționate în triaj. Și bine-nțeles, înapoi la Casa de cultură pentru seara timișoreană și programul de discotecă.

Excelenți timișoreni. Un spectacol de bun gust și finută scenică, în care muzica, poezia și momentele vesele au finut trează asistența mai bine de o oră. Adică pînă cînd Virgil Ionescu și

Dan Roșca, bucureșteni, de la Facultatea TCM au dat semnalul de începere a discotecii. Cu toată bunăvoința lor de-a crea o atmosferă plăcută, stațiile și difuzoarele au început să scoată sunete ciudate, pentru ca în scurt timp să-și înceteze semnalele. Și astfel, noua melodie „de peste ocean” pe care ne-o propusese Dan Roșca, a rămas doar o propunere, căci studenții au părăsit sala devenită ostilă și enervantă,

ADAGIO

Locuim adeseori într-un tărîm iluzoriu. Uneori îi spunem speranță. Uneori îi spunem vis. De cele mai multe ori îi spunem ÎNCEPUT. Ne-am obișnuit ca în fiecare toamnă, purtînd în noi marile rit(m)uri ale copilăriei, să revenim dintr-o poveste numită vacanță și să ne privim chipurile în oglindă curioși să aflăm dacă toate cele întîmplate în cuprinsul ei au lăsat vreo urmă asupra noastră, dacă privirea nu trădează cumva faptul că nu, nu mai sintem aceiași, ci alții. Ca și cum în acest răstimp alte adevăruri ne-ar fi adus în starea unei neconteniente substituiri cu altceva din noi înșine, iar acum, întorși la rosturile noastre, am putea părea niște impostori.

Apoi, convinși că lucrurile nu stau chiar așa și că putem fi lesne recunoscuți (măcar de ființele apropiate), rămînem pe gînduri. Dar dacă această vacanță — la care ne vom raporta existența mult timp de aici înainte — nu numai că refuză să reprezinte universul coerent al trăirilor noastre, ci, mai mult, devine ea însăși ireală, de o irealitate tulburătoare, halucinantă și — doar uneori, cînd, vrînd și n-o luăm în seamă ne împiedicăm de ea — dureroasă? Iată că vacanța nu se lasă nici măcar despicată în bucăți în vederea relatării (recuperării, spuneam odată) sau enumerării — atîtea călătorii, atîtea cărți, atîtea iubiri, atîtea tristeți — constituind un hidos bloc de marmură albă, lucioasă, asupra căreia miinile pot să-și luncne siderate de atingerea frumuseții, dar care nu poate fi ridicată și dusă nicăieri; și tocmai din această cauză putem susține că nici nu există. Astfel încît rămînem în preajma ei nehotărîți derutați, nevenindu-ne să credem că e ultima, ULTIMA, că am risipit-o în fapte de o inutilitate stupefiantă, în mîhniri adînci și miloase, în așteptări a căror zădărnicie era neîndoielnică, în cărți pe care nu știm dacă le-am citit cu adevărat. O vacanță care ne reneagă, cerîndu-se retrăită, revendicîndu-și atributele tinereții, neliniștii, bucuriei.

Sau poate că aici stă de fapt vraja ei. Vraja ei de vacanță neizbutită. Vraja ei de ultimă, copilărească, zăpăcită și neisprăvită vacanță.

RADU CIOBOTEA

cu toate efectele luminoase ale beculețelor, stroboscopului și a girofarului portocaliu. Aveam să aflăm că cei doi discotecari aparțin clubului „ING” București, iar „sculele” sint proprietatea Casei de cultură a studenților.

BUȘTENI

Cu o fisă de 3 lei strecurată cu discreție în palma „nașului”, se poate ajunge lesne la Bușteni. Pe bună dreptate denumit „Poarta Bucegilor”, Bușteniul s-a consacrat definitiv în rîndul stațiunilor montane „de mîna întîia”, devenînd și gazdă a celor două tabere ale U.A.S.C.R. Din motive strict obiective, m-am oprit la a vizita doar tabăra din centru...

La sediul comandamentului, mare agitație. E dimineața unei noi zile de tabără și implicit, apar noi probleme ce trebuie rezolvate. Sint prezenți: Ioan Borlea (III Mec. Agr. — Timișoara) — comandant, Bodea Adrian (III CU Petroșani) — responsabil cultură, Mariana Andro în calitate de medic (VI MG — Cluj-Napoca) și responsabil financiar al taberei (din partea U.A.S.C.R.), care tocmai povestea: „Cu cîteva ani în urmă, am fost tare nemulțumit de activitatea comandamentului. Și pentru că treaba continua să nu meargă bine, l-am pus comandant pe un băiat tare simpatic și isteț foc, care tot venea pe aici. Și acum, bomba! La sfîrșitul seriei, vine băiatul la mine și-mi mărturisește că el a fost... blattist. Incredibil, dar adevărat”. „Și eu sint blattist!” — intervine Mihai Horovitz. Aflu apoi că e din Deva și student în anul IV la Facultatea de Automatică București. Îl privesc. Poartă barbă și ochelari și-și omoară vremea cu niște diplome pe care le va înmîna comandamentului la seara festivă ce se apropie.

Insoțit de comandantul taberei, facem cîteva vizite pe la vile, via „Complex BTT”, unde Nelu a devenit omul casei și poate face rost de bere strîină și figuri „BT”. Ce probleme mai sint? „Totu-i bine și frumos. Ar fi perfect dacă ni s-ar fi pus la dispoziție un autocar pentru cîteva excursii. Așa însă, ne rezumăm la drumeții. Avem un microbuz care servește toată Valea Prahovei, deci își dai seama că nu poate face față. Uite-l cum stă în parcare! (Mă uit și-ntr-adevăr, 33-B-9713 zace nemișcat, cu nea Cîrștea, șoferul, ținîndu-i de urit). Vilele sint drăguțe și confortabile. Avem tot sprijinul din partea directorului Sorin Ionescu și a secretarului comitetului orașenesc U.T.C., Gheorghe Haiduc, care sint prietenii studenților.”

Vila „Cerbului”. La camera 6 îi găsim pe Rodica Ionașcu (IV TCM — Craiova), Sorin Ionașcu și Ion Leoveanu (V Electro — Craiova). Sorin și Ion sint discotecarii taberei, iar Rodica, soția lui Sorin. Mai sint prezenți în calitate de musafiri un băiat și două fete, toți trei elevi de liceu și prieteni „ad-hoc” ai oamenilor de la pupitrul de comandă. Nicl la Bușteni discoteca nu merge ca pe roate. Studenții se plîng de acustică și muzică, iar discotecarii își așteaptă înlocuitorii (tot de la Craiova) de mai multe zile, dar în zadar. Ce se va întîmpla, nu știu. Mă gîndesc însă că nu e drept ca 150 de studenți să fie frustrați de serile muzicale, din indiferență ce cauză. Mai ales că intrarea la discotecă BTT este de 14 lei, iar discotecarul de la Casa orașenescă de cultură e detașat temporar la Sinaia, pînă ce se va amenaja sala din Bușteni. Măcar de s-ar lăsa cu cîntec...

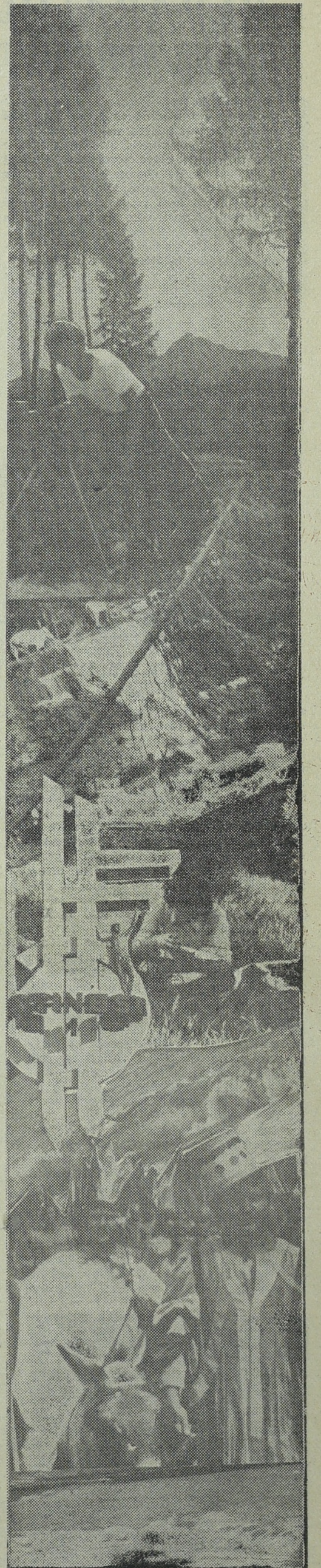
La parter, într-o cameră cu pat dublu (oare de ce?), e cazată responsabilă cu sport-turismul, Geta Volanek (II Reșița). „Iubitorii de drumeții n-au de ce să regrete tabăra. S-au organizat zilnic „ieșiri” spre toate punctele turistice ale zonei. Am fost la „Babele”, pe Coștila, Omul, cabana și crucea „Caraiman”, cascada „Urlătoarea” și la colegii noștri din Zamora, unde am susținut cîteva meciuri de fotbal și volei. Toate grupurile au fost însoțite pe munte de ghizi localnici, membri ai cercului de alpinism de pe lîngă Casa orașenescă de cultură”. Aflu despre cazul studentei din Ploiești, Cristina Dinescu, care s-a rătăcit și a căzut într-o prăpastie de unde a fost salvată în ultimul moment de cîteva tineri. Dar nu era din tabără. Oricum, semnalul de alarmă a fost tras.

Vila „Brădet”, camera 6. Ileana Bureriu, Dan și Adrian Belmega, toți studenți din CU București stau de vorbă. Pur și simplu! Dan ne spune că a ajuns în tabăra Bușteni cu totul întimplător. N-a avut nici măcar cerere. A trecut pe la sediul cu alte probleme și i s-a oferit un bilet pe care l-a acceptat imediat. „Eu aș fi vrut să merg la Costinești, dar n-au mai fost locuri. Și le-au finut cei de la A.S.C., iar nouă ne-au lăsat muntele. Las’ că știu eu... (Ileana Bureriu). O fi chiar așa?”

E ora 12... O iau spre gară și regret despărțirea de Bușteni. La automatul din sala de așteptare, o domnișoară bate cu pumnul în aparat, bagă o fisă și se conversează: „Da, mamă, el a vrut dar eu mi-am amintit atunci de vorbele tale: lasă-l, nu-i de tine!... și l-am lăsat!”

Trenul de Timișoara sosește la lînia II.

DAN PĂRVULESCU

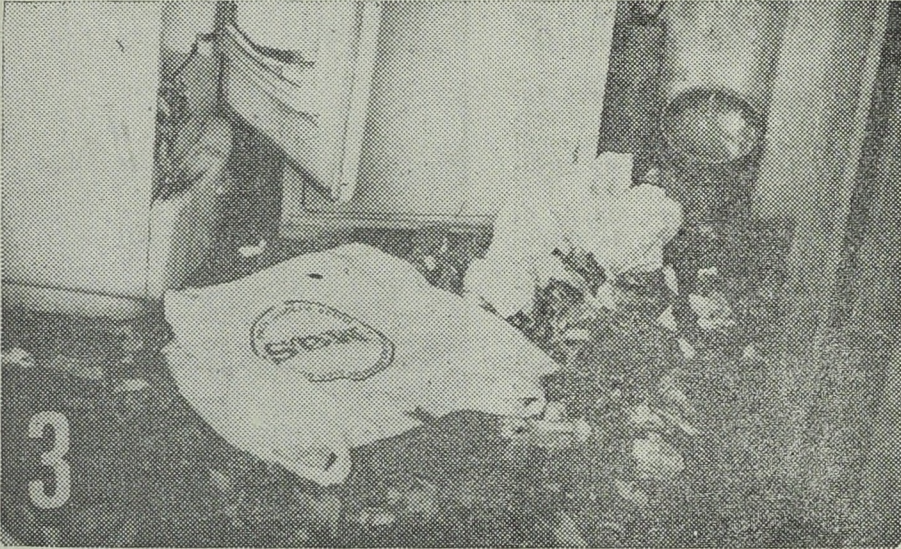
Colaj foto

realizat de DANIEL KENST

REPARAȚIILE — ÎNTRE ADEVĂR ȘI... LEGENDĂ

Luind în considerare numeroasele sesizări primite din partea studenților căminiști, am stabilit ca temă firească a primului raid-anchetă din acest an universitar verificarea modului în care s-au făcut reparațiile peste vară, a modului în care căminele au fost pregătite pentru primirea noilor locatari.

Am pornit către complexul studențesc cu intenția de a vizita într-o singură zi cit mai multe cămine și de a ne forma astfel o imagine cit mai largă asupra felului cum personalul tehnic-administrativ și comitetele studențești de cămin au înțeles să facă treabă bună, gospodă rească. Nu ne-a fost însă dat să fie așa, ca dovadă că socoteala de acasă nu se potrivește de obicei cu cea din țîrg. Pașii ne-au purtat întâi spre căminul 8C și, din clipa aceea — nu, nu sînt un fatalist! —, toate au început să meargă de-a-ndoaselea. Respectiv am fost nevoiți să renunțăm de la bun început la ideea unei problematice tratate exhaustiv și să ne limităm la a analiza în profunzime situația — în mare măsură simptomatică, dar depășind sfera noastră inițială de interes — a unui singur „lăcaș de odihnă” studențesc.

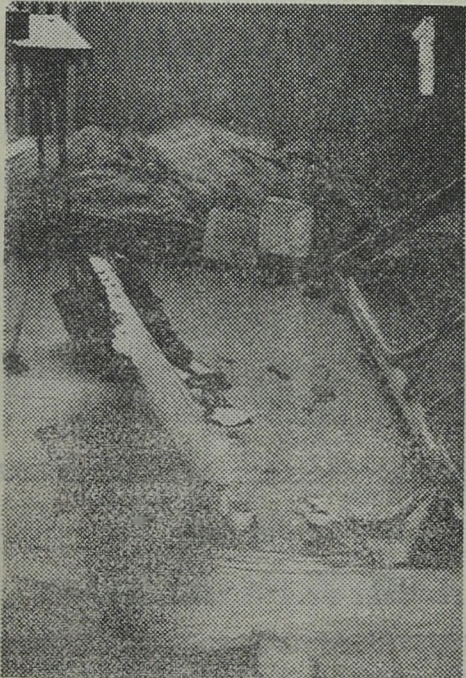

ANTICAMERA IADULUI

Intrăm, așadar, în căminul 8C, gata să ne legitimăm la primul „stai!”. Somația va rămîne însă undeva în marele eter, acolo unde probabil se rătăcise și studentul de serviciu la poartă. Cerberul fiind lipsă, trecem cu ușurință și de administratoarea (ocupată cum era cu alți muritori), apoi ne întoarcem și tragem „clopoțelul de alarmă”: „Știți, am dori să vedem căminul...” Apelul are un ecou fulgerător, căci administratoarea Luiza Țeicu își abandonează subit preocupările, pentru a ne transporta direct în... iad. Împinge o ușă aflată la etajul I și în fața noastră se deschide o priveliște apocaliptică (vezi foto 1). Camera arată ca devastată de un uragan cu porniri „blinde” și nume de femeie. Pînă și prizele au fost smulse din perete, chiuveța a dispărut (fusese înlocuită în dimineața venirii noastre), mobilierul e distrus. „Și cînd te gîndești că toate reparațiile au fost făcute peste vară; dar uitați ce fac studenții!” — se lamentează tovarășa administratoarea. Cînd întrebăm cine se face vinovat de toate acestea, răspunsul e tăcere. „Studenții”, pare să fie un răspuns care satisface apriori toate vinile...

Miliția nu a fost anunțată. Totul s-a întîmplat într-o noapte. Camera era nelocuită (!!) și s-a pătruns prin efracție. O treabă care desigur nu s-a consumat în liniște și la care probabil au fost părtași mai mulți indivizi. Totuși, nimeni nu știe nimic! Sau, mă rog, cei care ar trebui să știe nu știu...

Văzînd atîta pasivitate („De ce să anunțăm miliția? Oricum n-ar fi descoperit nimic! Au fost, în schimb, cei de la serviciul social” — afirmă tovarășa

Luiza Țeicu), mi-am pus firesc întrebarea cine va suporta pagubele. Cumva administratoarea, pentru că ea gestionează căminul și, cum aveam să aflăm cu stupoare, acesta nu fusese luat în primire înaintea începerii anului universitar de către comitet? Se pare că nu. Formula „uitați ce fac studenții” nu are doar rolul ingrât al unei „floricel” retorice. Atunci, poate toți locatarii palierului, cum adesea se procedează în cazurile în care făptașii rămîn neidentificați?! Dar camera nu era încăpere de uz comun... În cazul acesta, toți studenții din cămin, prin „tradiționalele” sume, variînd între cîțiva lei și cîteva zeci de lei, încasate ilegal, la sfîrșit de an, chipurile pentru daune aduse avuțului comun?! Pentru un (singur) răspuns la toate aceste întrebări, să vedem ce spune...

REGULAMENTUL, CU ȘI FĂRĂ „AMENDAMENTE”

Regulamentul privind organizarea și funcționarea căminului studențesc (fără amendamente) stabilește: cap. I, art. 4 — „La începutul fiecărui an universitar comitetul studențesc de cămin prezintă în folosință de la instituția de învățămînt superior căminul cu întreg inventarul și răspunde de buna funcționare și gospodărire a acestuia”.

Cap. III, art. 15, litera i) prevede, în plus: „Comitetul studențesc de cămin va fi prezent în cămin cu 5-7 zile înainte de începerea anului universitar, pentru preluarea căminului și primirea studenților”.

În schimb regulamentul revizuit și adăugit al căminului 8C spune că „Preluarea se va realiza doar odată cu alegerea noului comitet” (Marcel Otea, student în anul V la Facultatea de construcții și președintele fostului comitet de la 1C, transferat deus ex machina anul acesta la 8C), deoarece vechiul comitet este descompletat, M.O. în anul V și, apoi, nici nu fuseseră anunțați (?) că lor le revine sarcina de a lua în primire 8C.

Situația ne obligă să revenim la litera regulamentului în vigoare, care stipulează în cap. I, art. 3, § 1: „Repartizarea spațiului de cazare pe instituții de învățămînt superior se face de către comisia de coordonare pe centru universitar, iar pe facultăți de către biroul consiliului profesoral (senatului) al instituției respective, împreună cu Consiliul U.A.S.C. (A.S.C.). Lucrările preliminare de repartizare pentru anul universitar următor se vor încheia pînă la data de 15 iunie (s.n.)”. Știm că o astfel de repartizare a spațiului s-a făcut și atunci nu puteau fi numiți din timp și oamenii cărora să le revină sarcina luării în primire a căminului?! Mister...

Lanțul neregulilor continuă prin nerespectarea prevederii din cap. III, art. 15, litera g: (Comitetul studențesc de cămin, împreună cu administratorul — n.r.)

„repartizează studenții pe camere și asigură ca bunurile aflate în aceste camere să fie preluate de studenții pe bază de proces verbal (s.n.)”. Administratoarea pretextează că, avînd în gestiune două cămine (8C și 25G), nu a putut preda fiecărui student camera „la cheie” și cu proces verbal, mai ales că nici așa-zisul „comitet” — format la ora controlului nostru din numai doi membri, ceilalți fiind plecați în practică agricolă — n-a prea ajutat-o. Pe de alta parte, o serie de camere au fost ocupate în mod abuziv de studenți care au locuit și în anul anterior acolo. Apoi, căminul 8C are un statut cu totul aparte, chiar și în analele centrului universitar: la parter locuiesc, cîte doi în cameră, studenții din anul V Construcții; la etajul I — fete (de la toate facultățile Institutului politehnic + 20 de sportive ale clubului Politehnica, adică, vorba tovarășului șef de lucrări Iuliu Dimoiu, directorul educativ al căminului, „leve, muncitoare și, în ultimul rînd, studente, toate beneficiind de gratuitate”), iar la etajele superioare studenții români și străini, de la Construcții și Chimie, într-o dulce conviețuire... cu 14 studenți de la Mecanică agricolă ce nu vor să-și părăsească locuințele din anul trecut și-și făuresc legea proprie.

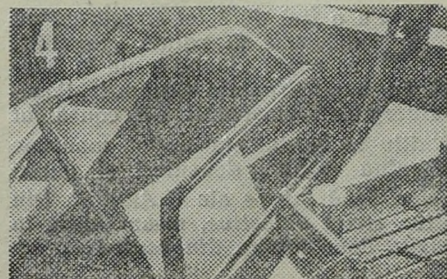
În sfîrșit, cap. IV, art. 26, alineatul 19 îi obligă pe studenții cazați în cămin „să răspundă material pentru lipsurile și deteriorările produse bunurilor din cameră și încăperile de uz comun ale căminului; în cazul în care autorul faptei nu este identificat, sînt răspunzători toți studenții din camera respectivă sau care folosesc încăperile de uz comun. Evaluarea pagubelor se face în termen de 48 de ore de la constatare de către administrator și comitetul studențesc și se aduce la cunoștința instituției de învățămînt. În termen de 15 zile, studenții vinovați vor suporta contravaloarea pagubelor respective. Instituția de învățămînt superior este obligată să asigure înlocuirea bunurilor pentru care s-a încasat contravaloarea”. Dar toate acestea sînt valabile în cazul în care studentul căminist și-a asumat, prin semnătură, răspunderea pentru bunurile materiale ce i-au fost puse la dispoziție. Ori camera devastată nici măcar nu era locuită. De la Marcel Otea mai aflăm că la o săptămînă de la începutul cursurilor reparațiile nu erau încă definitivate și că la etajul de fete mai existau destule camere ale nimănui.

DIN SPATELE OGLINZILOR PRIVEȘTE MUCEGAIUL

Revenim la tema anchetei noastre — reparațiile (ne) efectuate în timpul vacanței. De la tovarășa administratoarea aflăm că în vară s-a muncit mult și bine, astfel încît la începutul anului universitar căminul se prezenta într-o excelentă stare, „nici o rozetă nu lipsea”.

În parte, acesta pare a fi adevărul. E de-a dreptul incredibil cît și cum se pot distruge lucrurile în numai o săptămînă de zile.

Nefiind răspunzători de inventarul camerelor, majoritatea studenților au purces la decorarea și (re)mobilarea încăntelor pe potriva gusturilor și exigențelor proprii. Marcel Otea se plînge: „Am făcut muncă patriotică împreună cu alți colegi și am aranjat căminul. Am strîns în oficii și cămări toate obiectele (saltele, paturi, mese, scaune, etajere etc.) devenite inutile și părăsite de colegi pe coridoare”. Într-un atare haos (pe holuri era un du-te vino continuu de hamali, taximetriști, timplari, bișnițari, mame cu copii în brațe și fete tinere, toți gata să-și ofere serviciile, injurînd, mai la stînga, hei, atenție la colț, aici v-ați găsit să fotografiați?) încercăm, totuși, să distingem rîul nou de rîul ce-a prins mucagai. Starea oficiilor e deplorabilă. La parter apa curge peste instalația electrică (foto 2). Și nu de ieri, de alaltăieri, asta se vede. La celelalte niveluri decorul devine de-a dreptul halucinant. Insuși Tarkovski ar fi mindru de aceste „zone” la un eventual Călăuza (II): peretii și tavanul „pușcați” de igrasie (etajul II), saltele sfîrtectate și continutul imprăștiat, altele depozitate într-o încăpere unde în scurt timp le va roade putreziciunea (etajul

III, foto 3), un cimitir de mașini în miniatură (etajul IV, foto 4), prizele nu funcționează și peste tot mișună gîndăci, semn că și deparazitarea a fost un punct forte al... programului de vacanță.

Ne îndreptăm atenția și spre cîteva camere. La 421 un timplar repară o ușă. Locatarii ne relatează că au găsit ușa spartă în 15 septembrie și imi arată sifonul chiuveței din care picură continuu. „Și parcă dorm pe scînduri ude, / În spate mă izbește-un val — / Tresar prin somn, și mi se pare / Că n-am tras podul de la mal”. Încerc să alung coșmarul, dar la 216 Fadel Ahmad Badawi (IV Construcții) imi declară că toate reparațiile din cameră le-au făcut el și colegul său. Paturile sînt și acum subredede pînă la risc... La camera 239 Fuad Abdel și Balhan Al Sadi (V Construcții) au fost nevoiți să apeleze de urgență instalatorul încă din prima zi...

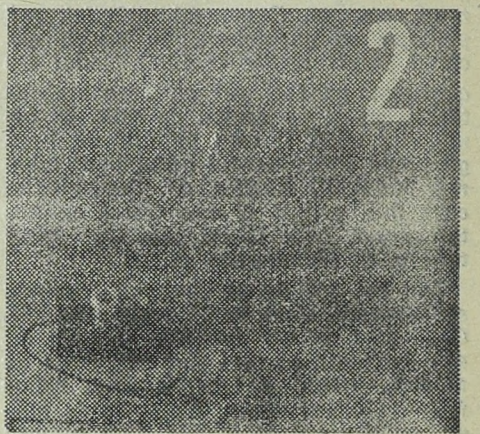
DECLARAȚII ȘI DECLARAȚII

Tovarășul șef de lucrări Iuliu Dimoiu, directorul educativ al căminului, declară:

„Nu am un orar de lucru cu studenții așăzînd la sediu pentru că n-am avut timp să-l fac. Termenul propus pentru realizarea acestui obiectiv n-a trecut...”

„Femeile de serviciu nu-și respectă programul...”

„Pe diagramă figurează 246 de locuri pentru băieții de la Construcții și 69 pentru Chimie”.

„Celor de la Chimie le-am asigurat 65 de locuri din 69. Mai multe nu avem de unde să le dăm. O cameră este ocupată, de pildă, de un doctorand (n.n. — O ultimă privire aruncată în regulamentul cap. II, art. 6, § 2 — „De asemenea, în limita posibilităților (s.n.), instituția de învățămînt superior (...) poate aproba cazarea celor înscriși la doctorat (...)”. Clar. Și atunci de ce... de unde nu e?!...)

„Faptul că nu s-au dat în primire cu proces verbal camerele este treaba administrației. Eu n-am știut nimic...”

„Căminul părea în bună stare la venirea mea. N-am observat lipsuri deosebite...” (n.n. — Nu același lucru l-au putut constata, la controlul efectuat în 13 septembrie, tovarășa Elena Ciocan, secretar al Consiliului U.A.S.C.R., și Dumitru Țucu, vicepreședinte al Consiliului U.A.S.C. pe C.U.)

Tovarășă administratoarea Luiza Țeicu declară:

„Am fost 16 ani — pînă în 1980 — administratoarea la căminul acesta. La timpul respectiv căminul 8C a fost de mai multe ori frunțas pe țară...”

„Comitetul nu mă sprijină. S-au prezentat tîrziu chiar și la cazări...”

Marcel Otea, președintele comitetului de cămin, declară:

„Așa nu se poate. Eu imi iau răspunderea doar pentru parter. Poftiți, să vedeți dacă mi se poate reproșa ceva...”

„Căminele mixte sînt o experiență nefericită. Nici măcar aparențele nu mai pot fi păstrate. Și nu putem ține toate „sportivele” la poartă...”

☆

EPILOG: Aceasta a fost, așadar, situația căminului 8C, așa cum am văzut-o noi la 21 septembrie a.c. Publicînd aceste rînduri considerăm că am tras un semnal de alarmă necesar. Poate că pe alocuri am fost prea severi în aprecieri, avînd în vedere schimbarea completă a responsabilităților de la începutul acestui an. Există însă greșeli și încălcări cu care nu e bine de pornit la drum.

Dar, mai ales, n-am încercat să stabilim vinovații și cauze ultime. Lăsăm pe seama organelor și forurilor competente să dea răspuns problemelor ridicate de anchetă, să afle măsurile ce se impun. Din partea acestora redacția așteaptă vesti, sperăm, bune.

Anchetă realizată de HARALD ZIMMERMAN
Fotografii de FLORIN FARCAȘ

AM AVUT ȘANSA UNOR DASCĂLI CARE MI-AU DEVENIT ADEVĂRATE MODELE DE VIAȚĂ

diei frumoase obținute, mi-am câștigat dreptul de-a urma o facultate peste hotare. Tatăl meu a avut probleme cu sănătatea și a decedat. M-a durut mult și m-am decis să urmez medicină. Asupra țării, m-am decis imediat: România! Vă cunoșteam țara din auzite. Vizitele de prietenie între reprezentanții popoarelor noastre, impresiile concețenilor mei, întorși de la studii și amabilitatea românilor pe care am avut ocazia să-i cunosc în țara mea, mi-au îndreptat pașii spre Europa, mai precis spre România.

Anul pregătirilor l-am făcut la Craiova, după care am fost repartizat la Timișoara, unde am devenit student la Institutul de Medicină. Anii au trecut și bilanțul pregătirii mele profesionale mă satisface: anul I — 9,22, anul II — 9,30, anul III — 9,00 și în sfârșit, anul IV — 8,38. Mă satisface nu atât prin simpla etalare a mediilor generale cât prin bagajul de cunoștințe pe care l-am acumulat și modul în care m-am format ca om. Am avut șansa unor dascăli de o deosebită probitate profesională, care mi-au devenit adevărate modele de viață. N-am să-i pot uita pe conf. dr. Virgil Niculescu, conf. dr. Schneider Francisc, conf. dr. Cristescu sau pe prof. dr. Constantin Caloghera. Ceea ce mi se pare un câștig extraordinar pentru noi, viitorii medici, este șansa unui învățămînt practic, într-un permanent contact cu omul bolnav. Este unul din marile atuuri ale studiului în România, și-mi place să cred că am profitat de el din plin.

N-am renunțat nici la mai vechile mele pasiuni extrașcolare. Urmăresc toate marile evenimente culturale și-n măsura în care pot, mă implic. Am urmărit, de exemplu, finalele din cadrul Festivalului Artei și Creației Studentești și m-a impresionat profund imensul potențial artistic al colegilor mei români. Ai urmărit programul nostru de la Casa tineretului? Am încercat să abordăm mai multe genuri artistice și cred că am reușit să sa-

tisfacem multe gusturi: teatru, folclor și umor. În calitate de student medicinist am fost angrenat și eu în manifestările culturale din cadrul seriei studenților iordanieni, manifestări pe care le-am dori repetate. Mi-am făcut un calcul: oare cât timp pierd eu pe zi în mod inutil? Mult. Și nu-mi place să am timp morți. Sînt reprezentant al studenților de peste hotare în comitetul studentesc de cantină și am colaborat excelent cu colegii români. De fapt am remarcat de mult timp, în tot felul de situații, modul lor matur de-a se organiza și-a privi lucrurile. Marile prietenii se leagă în timpul studenției și faptul că atât românii cât și iordanienii fac parte din Uniunea Internațională a Studenților, poate să ne apropie sufletele și aspirațiile. E o treabă valabilă pentru toate naționalitățile... Este o mare cinste pentru România că președintele Comitetului consultativ al O.N.U. pentru A-ul Internațional al Tineretului a fost ales dintre fiii săi. Este o mare cinste și totodată o recunoaștere a meritelor indiscutabile pe care România le are în promovarea tineretului și a politicii sale pacifiste.

Și am mai constatat ceva în anii mei de studenție. Voi românii, sînteți mari iubitori de pace! Am urmărit și cînd a fost cazul am participat la marile mitinguri protestatare împotriva aberantei curse a înarmărilor. De fapt, numele României este indestructibil legat de propuneri îndrăznețe și profund umaniste, de acțiuni hotărîte în vederea opririi cursei înarmărilor. Este și conceptul meu, în calitate de simplu student iordanian aflat departe de patria mea, pe care o ador și căreia îi voi dedica toată puterea mea de muncă...

Studenți români și iordanieni, despărțiți de o Mare și mai multe țări, dar uniți prin aceleași idealuri mărețe, ce nu pot deveni iluzii...

DAN PĂRVULESCU

Costinești

(Urmare din pagina 16)

cooperarea în cadrul sistemului Națiunilor Unite în pregătirea Anului Internațional al Tineretului. Reuniunea din 1981 a recomandat înființarea unui grup de lucru inter-agenții neoficial, la nivel tehnic, alcătuit inițial din Centrul pentru dezvoltare socială și probleme umanitare, Programul Națiunilor Unite pentru Dezvoltare, Programul de Voluntari al Națiunilor Unite, Organizația Națiunilor Unite pentru Educație, Știință și Cultură, Organizația Națiunilor Unite pentru Alimentație și Agricultură, Organizația Internațională a Muncii și Organizația Mondială a Sănătății.

Principala sarcină a grupului de lucru este aceea de a facilita coordonarea eforturilor în cadrul sistemului O.N.U. în aplicarea unor decizii de fond ale Comitetului consultativ pentru Anul Internațional al Tineretului. Prima reuniune a grupului, desfășurată la Viena în martie 1982, a permis o analiză a activităților în curs de desfășurare ale organizațiilor participante și un schimb de vederi și informații care să conducă la planificarea unei cooperări inter-agenții și la acțiuni comune în cadrul pregătirilor pentru Anul Internațional al Tineretului.

În conformitate cu Rezoluția 34/151 a Adunării Generale, secretarul general a înființat un Fond pentru Anul Internațional al Tineretului în vederea suplimentării bugetului obiș-

nuit al Națiunilor Unite destinat unor activități în favoarea tineretului. Statele membre, organizațiile interesate și publicul sînt încurajate să răspundă pozitiv la apelul secretarului general pentru contribuții voluntare generoase în favoarea Fondului pentru Anul Internațional al Tineretului, de care vor beneficia programele și proiectele destinate tinerilor, în special din țările în curs de dezvoltare.

În suita acestor acțiuni se încadrează și reuniunea de la Costinești, care — așa cum sublinia, în intervenția sa tovarășul Nicu Ceaușescu, președintele Comitetului Consultativ al O.N.U. pentru A.I.T. — reprezintă o importantă etapă în examinarea celor mai potrivite căi și modalități de transpunere în viață, pe continentul nostru, a Programului de măsuri și acțiuni cu privire la Anul Internațional al Tineretului.

Punînd în lumină valorile umane perene ce trebuie apărute, și dens prin conținutul său de idei, mesajul președintelui României evidențiază limpede direcțiile pe care — alături de lupta pentru pace și dezarmare — trebuie să concentreze acțiunea generațiilor tinere.

În lumina acțiunilor care se desfășoară în această fază, se poate afirma, cu deplină temei, că inițiativa românească, validată prin cunoscuta Rezoluție 34/151 din 17 decembrie 1979, a încolțit pe un teren fertil. Prima manifestare de dimensiuni mondiale ce își propune nobilul obiectiv al îmbunătățirii situației tineretului lumii, al educării și formării acestuia în cultul valorilor perene ale civilizației, păcii și colaborării, se află pe un drum bun.

Niger — renormalizarea Universității

Anul universitar s-a terminat la Niamey ca și în restul țării, în liniște. Examenul s-au desfășurat normal. Agitația din primăvară nu mai e pentru unii, decît o amintire, iar pentru alții, un incident de parcurs. Acest deznodămînt „pacifist” ușurează guvernul și nu irită la drept vorbind, studenții.

Ieșirea din conflict, de altfel, previzibilă. În primul rînd, chiar prin caracterul său local, în fața refuzului unei promoții de la Școala Superioară de Agronomie de a preda un raport de stagiu, un zero colectiv fusese atribuit drept sancțiune. Apoi, prin fermitatea guvernului s-a procedat la lichidarea instituțiilor, arestări, internări ale participanților în tabăra militară de la Tondibiya (în apropiere de Niamey) unde moartea unui elev a constituit ultimatumul pentru reînceperea cursurilor.

Dar, deși greva s-a stins „afacerea” a lăsat urme: întregul învățămînt al țării fusese zdruncinat. Reprezentanții lui însă, nu s-au sfiit să țină din nou cuvîntările neschimbate de 10 ani încoace.

Universitatea Națională, construită pe malul drept al fluviului Niger, are o dotare — pentru majoritatea țărilor africane — de invidiat. Studenții dispun aici de materialul didactic și pedagogic necesar, de camere confortabile și mijloace de locomotie.

Iritat, un cadru didactic expatriat declară: „Studenților nigerieni nu le prea place munca. Li se întîmplă chiar să refuze examinarea.”

Aceasta să fie oare singura cauză a recentelor manifestații studentești? Cei pe care i-am interviuat sînt în marea lor majoritate evazivi. Unii vorbesc despre absența perspectivei de viitor sau contestă orientările generale ale regimului. Alții vorbesc despre lipsa de libertate politică...

traducere de MANUELA PORODICI
după JEUNE AFRIQUE
din 13 sept. 1983

UN STUDENT CARE SE PREGĂTEȘTE SERIOS ÎNTR-O FACULTATE ROMĂNEASCĂ ESTE LA FEL DE BINE PREGĂTIT (POATE MAI BINE!) CA ORICE STUDENT BUN DIN FACULTĂȚILE DIN STRĂINĂTATE.

Mă întîmpină cu o privire deschisă, puțin contrariată. O siluetă subțirică, cu miini nervoase, se agită de colo-colo. Postura de interviuat îl neliniștește.

— Să începem cu rutina: prezintă-te.

— Paraschos Dimosthenis, Facultatea de chimie industrială, anul II TCA.

— Dimos, cum îți spun prietenii. Îmi iau libertatea de a te numi la fel. Dar fiind vorba de prieteni, ca să mai desțindem atmosfera, ai așa ceva?

— Întrebarea nu e pusă gratuit. Prieten, în adevăratul sens al cuvîntului sînt puțini. Afirm însă cu convingere că am colegi cu care îmi face plăcere să schimb impresii, idei, să-mi întreb atunci cînd nu mă descurc (și am multe de întrebat), oameni cu care mă simt bine, într-un cuvînt, prieteni.

— Și acum spune-mi de ce crezi că am venit tocmai la tine?

— Nu știu.

— Încearcă!

— Poate din cauza mediei.

— Nu numai din cauza mediei, deși și valoarea ei înseamnă mult, ci mai degrabă pentru a-mi spune cum ai ajuns să absolvi anul pregătitor cu 10, apoi, în anul I să iei cele mai mari note în examene, dintre colegii tăi de grupă.

— Pentru că mi-a plăcut să învăț, să cunosc. Am luat decizia să vin în România la îndemnul unui văr, student la Cluj-Napoca. Am învățat 3 luni limba română în Grecia, unde am dat și un examen pentru a

veni aici. În anul pregătitor, ajutat foarte mult de cadre didactice care s-au ocupat de noi — le mulțumesc soților Vultur și pe această cale — am aprofundat cunoașterea limbii române (care nu mi se pare grea) în cadrul materiilor de pregătire. Am muncit mult pentru a reține cît mai mult.

— Cum apreciezi nivelul pregătirii la care ai ajuns?

— Eu mă strădui pentru mai mult. Un student care se pregătește serios într-o facultate românească este la fel de bine pregătît (poate mai bine!) ca orice student bun din facultățile din străinătate. Și caut să fiu la înălțimea competenței profesorilor pe care-i avem. Deschid o paranteză aici: avem multe avantaje dar trebuie să știm să profităm. Condiția este să învățăm. Mă deranjează mentalitatea de copii de 7 ani a unor colegi care cred că studenția se poate „aranja”. Am stat de vorbă cu ei și le-am explicat că e o idee greșită. Rezultatele lor sînt pe măsură. Și vreau să cred că vor înțelege că am venit aici să învățăm, nu să ne distrăm.

— Acest „aici” înseamnă țara în care îți desfășori cîtiva ani din viață, poate cei mai frumoși. Ce înseamnă deci pentru tine România?

— România e o țară extrem de frumoasă. Și frumusețea ei este o mare bogăție a poporului român, cu care noi, grecii, ne legăm foarte mult istoric. Am fost la Semenice, la Cluj-Napoca, în Poiana Brașov, venind cu avionul de la București am admirat minunații munți Carpați. Dar parcă cel mai mult îmi place Timișoara, cu parcurile și florile ei.

Declarația mă bucură venind de la acest fiu al Pyreului, venit de la poarta spre mare a unui popor de marinari să se bucure alături de noi toți de anotimpurile studenției în orașul de pe Bega. Am discutat mult cu Dimos despre școală, despre vacanță, despre locuri și oameni și am plecat mai apoi cu convingerea că peste ani, pe pămîntul vechii Elade, vom avea în inginerul chimist Paraschos un prieten, un prieten adevărat.

LUCIAN RISTEA

Acum, la începutul noului an universitar, prioritară pe agendele de lucru ale redactorilor revistei „Forum studentesc” este fără îndoială, campania agricolă la care participă (sau vor participa) peste 10.000 de studenți timișoreni. Ne-am pregătit blocnotesurile, aparatele foto, creioanele și desfășurând pe masă harta județului Timiș, ne-am decis pentru acest număr, la următorul traseu...

Recaș — la ceasul toamnei și-al rodului bogat

Printre butașii plini de rod ai fermei 5 le-am găsit pe studentele anilor I Stomatologie și Medicină generală și III Pediatrie. Le-am găsit așa cum ne așteptam, adică răpindu-i mării sale, VIA, ciorchinii în care s-au adunat laolaltă, toată dulceața pământului și strălucirea soarelui.

Lângă una din benele aproape pline ce urmau să ia drumul... vinului, am stat de vorbă cu asistent dr. Gheorghe Stancu, unul din cadrele didactice detașate cu cele 52 de fete. „Stăm foarte bine. Avem norma de 40 de coșuri de pereche, ceea ce echivalează cu aproximativ 350-400 kg pe zi. În asemenea, fetele din detașamentul pe care-l coordonez împreună cu colegul meu (asistent dr. Aurel Bolda) culeg într-o singură zi de muncă 11 tone de struguri. E ceva, nu?” Este... Plata se face cam ca și-n campania trecută. Fiecare tonă încărcată înseamnă 75 de lei, iar culesul, 165 lei. Un calcul sumar demonstrează că sînt acoperite cheltuielile de cazare și masă, realizându-se și un surplus substanțial, care face cinste medicinistelor. Stau de vorbă cu câteva dintre ele: „Eu sînt boacă, așa că mi-am început studenția în amfiteatrele recoltei. Mă simt excelent și mă bucur de ocazia ce s-a ivit de a-mi cunoaște colegele și altfel decît în halatul alb”. (Manuela Perșa — I MG). „Sînt încă prea obișnuită cu regimul de-acasă, dar încet-încet mă adaptez situației. Fac tot ce pot ca să nu-mi dezamăgesc colegele, unele dintre ele vechi prietene. Oricum, consider că și campania agricolă face parte din disciplina universitară și vreau să pășesc cu dreptul în noua mea viață de studentă”. (Monica Negrescu — I MG). „Am o poftă nebună de mîncare! De cînd am venit la Recaș m-am îngrășat cu 6 kg. Simbătă dau o fugă acasă, la Arad, și să vezi ce bucurie pe mama...” (Adriana Pavel — I MG). Iată și câteva nume de studente care și-au depășit zilnic norma: Manuela Perșa, Simona Tincu, Rodica Pereteatu, Aurora Uscaț, Anca Suciu și Monica Negrescu, toate în anul I Medicină generală.

S-ar părea că la ferma 5 merge totul strună. Dar nu e tocmai așa. O vizită făcută la dormitorul fetelor ne-a făcut să ne schimbăm oarecum imaginea idilică ce prinsese contur. Haine amestecate de-a valma cu lenjeria de pat, sacose aruncate în dezordine prin toate ungherele încăperii chiștoace de țigări strivite pe jos și un mare număr de sticle și borcane denaturează evident imaginea unei conviețuiri civilizate. La cantina fermei sînt două studente de serviciu: Karin Stuhl și Marinela Szabados, ambele în anul I MG. Sînt plătite „în regie”, cu 56 lei pe zi, deci aduc un aport substanțial la venitul colectivității. Dar acest lucru nu s-a știut pînă la sosirea noastră, căci inginerul-șef al fermei, Ion Ciorică, le-a scos din viață fără consimțămîntul cadrelor didactice și fără a specifica valoarea muncii lor. Am aflat că cele

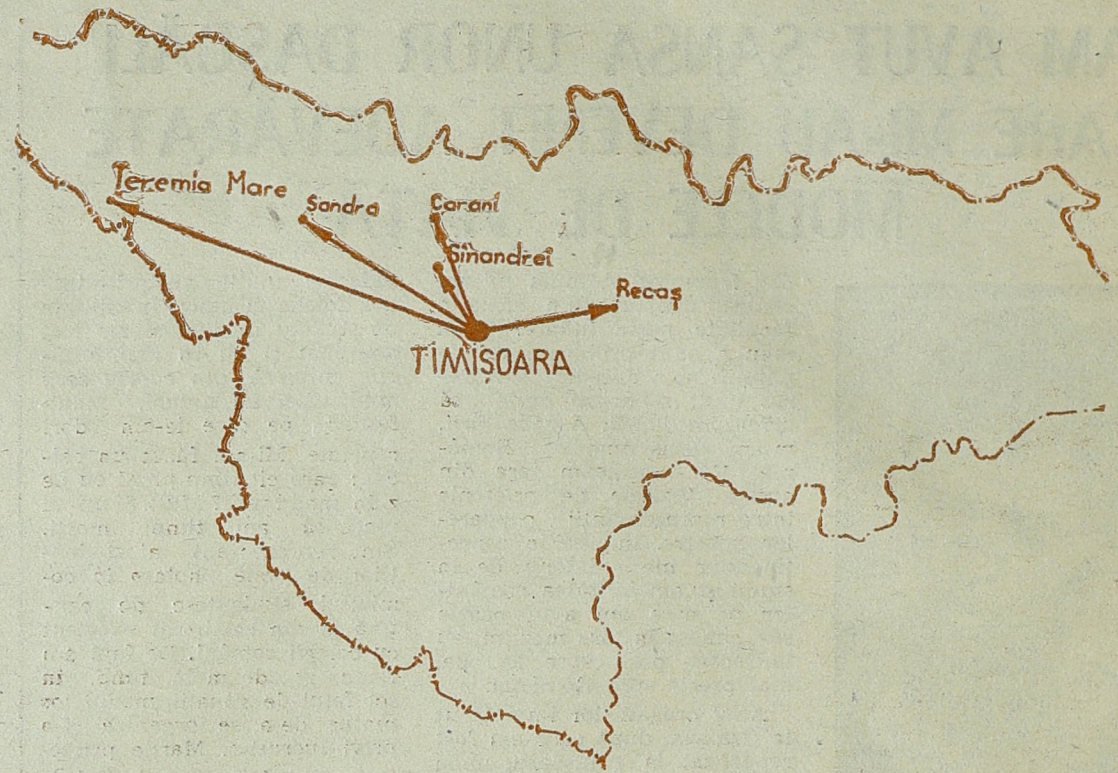
două studente au participat la conservări de iarnă pentru bucătăreasă, deci au prestat o muncă ce nu justifică prezența lor în Recaș. Și mare atenție pentru serile ce urmează a fi detașate! Cadrele didactice nu cunosc minunile încheiate între institute și I.A.S.-uri, deci nu au posibilitatea de a-și desfășura corespunzător munca de îndrumare și control. Pledăm pentru un scurt instructaj la începutul campaniei, instructaj care ar limpezi multe din problemele ce se ivesc inerent. Este în interesul nostru, al tuturor!

Într-un alt punct de lucru, tot în cadrul fermei 5, le-am întîlnit pe cele 61 de studente ale anilor I Medicină generală, Pediatrie și Stomatologie și III Pediatrie. Este ora 12 și multe fete și-au terminat deja norma. Nici un exemplu negativ, în schimb, multe evidențieri: Gabriela Trimfa și Liliana Chirța (I Stomatologie), Gabriela Pop și Teodora Poenaru (I Medicină generală). Este prezentă și vicepreședinta Consiliului U.A.S.C. din I.M.T., Ada Horvath (III MG), care muncește cot la cot cu colegele sale mai tinere, fiindu-le un pilduitor exemplu. Toate acestea le-am aflat de la asistent dr. Constantin Ilie, care, cu mult tact și simț pedagogic a instaurat un climat de muncă sănătos. Chiar și anul III Pediatrie care a avut un start mai lent și-a revenit la linia de plutire, astfel că beneficiul detașamentului este asigurat. Cifrele sînt elocvente. După acoperirea cheltuielilor de cazare-masă, rămîn între 1900-2000 lei pe zi. Realizări de vîrf? Iată: 22 septembrie — 3936 lei și 23 septembrie — 3239 lei.

Între timp apare și șeful fermei. Ii facem câteva poze cu „favoritele” (Liliana Ivanov, Anca Dragomirescu și Liliana Chirța) și-i adresăm din partea fetelor întrebarea: cînd le duceți la cramă pentru un pahar de must? „Ar vrea ele!” — zice... și dispăre.

Dispărem și noi în direcția opusă, adică spre ferma de vis-a-vis, nr. 3 (I se mai spune „Grădinița”), unde le întîlnim pe studentele Universității. Este ora mesei și tocmai a sosit căruța cu mîncare. „Tanti” Niculina Comănescu toarnă ciorba în castroane, iar fetele stau aliniate frumos, așteptînd să le vină rîndul. Radu Ciobotea și Tudorel Urian se lipesc de un „grupuleț” (adevărul e că s-au orientat bine!), iar eu servesc ciorba (cu supliment!) alături de Maria Cioban și Simona Cara. Ambele sînt în anul III Matematică, sînt colege de grupă, stau în aceeași cameră 222 a căminului 13/C și au prieteni cu importante atribuții în Consiliile A.S.C. Maria se gîndește la Nelu Borlea (președintele C.A.S.C. al Facultății de Mecanică agricolă), iar Simona își dorește să ajungă cît mai repede la Timișoara pentru a se întîlni cu Florențiu Stăicu (președintele C.A.S.C. al Facultății de mecanică). Deci iată o pevestioară ai cărei eroi sînt două fete drăguțe și doi președinți, ambii la facultăți cu profil mecanic...

DAN PĂRVOLESCU

SESIUNEA RECOLTEI

Gondvana și strugurii de Recaș

Pe Gondvana Loichita mi-au recomandat-o tov. conf. dr. Dumitru Crașoveanu și tov. lector dr. Partenie Murariu, într-o discuție la gura benei.

Și privind-o pe Gondvana nu ai nici un moment impresia că te afli în fața unei „spărgătoare de norme”. Suplă și grațioasă, că părul creț răzvrătit în vînt, purtînd la cîngătoare jeans-ilor un cușit cu care ai putea înjunghia și un urs. Gondvana aduce coș după coș, cu o frecvență care mă pune pe gînduri și mă determină să-i urmăresc mai îndeaproape procesul productiv. „În primul rînd trebuie să pui coșul exact sub ciorchină. Apoi să

ai un cușit ca ăsta” (și începe pe urmă să taie, în vreme ce eu tremur pentru mîinile ei). Zi de zi coșurile Gondvanei depășesc cu mult norma (20 de coșuri), tributul ei la bilanțul pozitiv al Facultății de filologie fiind cît se poate de substanțial. „Nu pot să stau degeaba — explică ea — trebuie să fac ceva, și dacă tot trebuie să stau pînă la șase...” După șase, Gondvana se spală, cînează și... se apucă de lucru. „Pînă la sfîrșitul practicii vreau să-mi termin de croșetat un sfeter”.

Și dacă zilnic la Ferma 4 studentele de la Filologie culeg mai mult 200 kg de struguri de persoană, aceasta se dato-

rează și coordonării ferice și asigurate de tov. lector dr. Kottler Peter, conf. dr. Viorel Colțescu și asistent Nicky Harsány, precum și destoiniciei unor studenți care, asemeni Gondvanei, își depășesc cu regularitate norma: Boida Denisa, Budală Mariana (anul II), Gherga Călina, Arieșanu Claudiu, Miloș Maria (anul I), Alexandriuc Maria, Cioloca Mihaela, Leucufia Florentina, Dragomir Dana, Chiș Adriana, Iacob Iolanda (anul III). Tuturor și nu numai lor le închinăm în acest început de toamnă cu reflexe trandafir și mirese de tămioasă un pahar cu vin de RECAȘ.

T. URIAN

La...
v...

Încă din...
facultății,
este viitoa...
siune. Trept...
descifrăm...
de la înce...
cel mai in...
tru un vi...
înaltă clas...
meseria-ech...
firma tov...
mei nr. 2...
ani absolvi...
Agronomic...
a te scula...
încălța cizm...
te îndrepta...
lo unde e...
tența ta pr...
nile tale e...

De fapt...
zootehnist...
începe (atu...
cepe) la o...
programul...
fermă e d...
denții se p...
durile ferr...
(în ciuda...
servatori)...
mentele sa...
sînt duse...
dacă... Pli...
ferma nr. 2...
prinț în Ti...
devine fire...
fei de ferm...
les această...
seamnă per...

... trecere la Șandra

Șandra am ajuns după o lungă rătăcire pe șoselele înguste drumuri de pământ să mă aflu în mijlocul satului și în lat. În mijlocul satului ne-a întâmpinat un „ghid” din rândul studenților care terminaseră anul (mai devreme) și ne-a condus la locul de cazare. Deasupra intrării — îndemnuri motivaționale: „Militari! Nu precupețiți nici un cent pentru strângerea cit mai grabnică și pentru pierderea recoltelor!”.

Am avut să fim cei cărora li se adresau aceste cuvinte nu vom ști-o niciodată. Nici noi, cei 60 de studenți ai anului II Medicină care ce-și stabiliseră domiciliul temporar în Șandra și care consideraseră indemnul mai puțin mai puțin valabil și pentru propriile nevoi.

Am sperat să găsim dormitoare goale, dar la ora de prânz, am dat de o animație în jurul unei mese de chitară (una bucurie, două „bucăți”: Mihaela și Edith) și de o intrucit va sordide (trei bucăți). După un timp, l-am tras mai la o parte pe profesorul Rădulescu. „Lucrăm la depășirea normei — m-a lămurit el. Norma e de o gramă pe kilogram de măr — n.r.) la ora 13 și treaba se poate termina, dacă se lucrează tare și în condiții favorabile.”

Am văzut atunci când grămada e mai mare și până la ora 13. Ultimii ajung în Șandra cu cadrele didactice, pe la ora 17. Problema cea mai spinoasă e cea a transportului de pe cimp. Lucrăm foarte departe aici, în apropiere de Varias, și, cum vehiculele de transport ne părăsesc la ora 13, trebuie să se întoarcă pe jos cale de vreo douăzeci de kilometri. În sinea mea am mai găsit o soluție — cea a ajutorului acordat comunistilor „năpăstuiți” sau a depășirii normei — dar am înghițit-o ca pe o ofertă neplăcută și deci fără șanse de brevetare.

Am văzut mi-a alunecat spre ceas. Nu era decât ora 14 și, făcând un calcul elementar, am ajuns la concluzia că primii terminaseră programul la ora amiezii, ceea ce lăsa de ghicit o parte din ziua următoare. Situația a devenit dintr-o dată foarte complicată.

HARALD ZIMMERMAN

(Continuare în pagina 10)

Șinandrei, Medicina Veterinară e ...bolnavă

În zilele noastre, când se vorbește de medicina veterinară, se vorbește de o profesie în declin. Dar încă nu s-a ajuns la stadiul în care să se spună că medicina veterinară este o profesie moribundă. În Șinandrei, medicina veterinară este în pragul morții. Șinandrei, medicina veterinară este în pragul morții.

Șinandrei, medicina veterinară este în pragul morții. Șinandrei, medicina veterinară este în pragul morții. Șinandrei, medicina veterinară este în pragul morții.

Șinandrei, medicina veterinară este în pragul morții. Șinandrei, medicina veterinară este în pragul morții. Șinandrei, medicina veterinară este în pragul morții.

Șinandrei, medicina veterinară este în pragul morții. Șinandrei, medicina veterinară este în pragul morții. Șinandrei, medicina veterinară este în pragul morții.

Șinandrei, medicina veterinară este în pragul morții. Șinandrei, medicina veterinară este în pragul morții. Șinandrei, medicina veterinară este în pragul morții.

FLORIAN MIHALCEA

CARANI:

O poveste cu fete

Spre Carani am călătorit împreună cu o sută șaptezeci perechi de bocanci. Aici am făcut — și, unii și alții — o escală, dar scurtă, fiindcă bocancii trebuiau să ajungă la studenții electrotehniști de la Teremia Mare, iar noi la studentele mediciniste de la Cenad.

Ferma agricolă de la Carani numără 110 studenți (de fapt 15 studenți și 95 studente) de la Construcții (anii I—V) toate secțiile care, la sosirea noastră se aflau la sfârșitul unei decade de practică. Perioadă în care s-a lucrat — după cum ne lămurise tovarășele Maria Sirbu și Olga Bancea, asistente la catedra de Instalații — la depășirea normei, cules în urma combinelor. Normele fixate (o reținem pe aceea de 70 tone la încărcat) sînt realizabile și deci realizate în bune condiții. Din câte putem vedea, munca este bine organizată. Ca și transportul. Autobuzele sosesc punctual dimineața la 7.00 și după-amiaza la 15.00. Un mic nechez ar fi acela că tarifele pentru munca prestată variază — depășușatul 10,18 lei, încărcatul 6,20 lei la o tonă. Activitatea predominantă este încărcarea. Se câștigă, deci mai puțin. Pe de altă parte, încărcarea nu se prea potrivește cu puterile celor 95 de fete. Băieții (flori rare) sînt repartizați pe echipe. Li vedem, într-adevăr, cocoțați în virful remorcilor, ridicînd coșurile cu porumb. Par neistoviți, deși e aproape ora prînzului. Sau asta fiindcă am venit noi. Oricum, le șade bine.

Lucrurile par într-adevăr clare, dar iată că fetele ar mai avea cîte ceva de adăugat. Notez în grabă (vă închipuiți cum e cînd un cîrd de fete încep să vorbească aproape în același timp) cîteva nume și cîteva replici sau fragmente. Daniela Sfirlea (plinuță, nemulțumită, ciupili-că albă de soare), Natașa Murariu (parcă mereu amuzată de ceva, ochi negri, frumusețea), Vivianne Coroiu (vorbăreț, vorbăreț, vorbăreț), toate trei din anul-II, grupa 212. Acum banda: „Să știi că n-avem timp să ne plictisim. Asta se întîmplă numai la cămin.” „Naveta? Da, merge. Oricum, e mai bine decît...” „Avem aceeași normă cu băieții. Chiar și la încărcat. Îți închipui? Noi — să încărcăm!” „Lasă dragă, spune-i mai bine cum a trebuit să facem într-o zi 6 camioane și în ziua următoare 15”. „Îți dai seama, cînd știi de la început că norma nu se poate face nici nu-ți vine să te mai apuci de lucru, ar trebui și aici o organizare...” „Într-o zi a plouat, dar am terminat norma la depășușat, era noroiul pînă la genunchi, dar degeaba, treaba a mers bine, nu ne speriem noi de atîta lucru”, „De ce nu ne lasă să plecăm după ce ne terminăm normal?” „Cu asistentele ne înțelegem bine, nu știm cum se înțeleg ele cu noi”, „E bine, sîntem la aer și sîntem împreună”, „Da, e mai bine decît pe șantier, numai să nu scrii cum ne cheamă, că nu-ți spunem.”

Afirmatii și întrebări. Lua-te pe rînd (ce să-i faci? studenții...) adeseori pun probleme. Dar luată la un loc, configurează o stare de spirit. Și ar mai fi ceva. La Carani am simțit un gust cunoscut ce zăcea de la o vreme îngropat sub probleme sofisticate. Mă contaminasem de voie bună.

RADU CIOBOTEA

TEREMIA MARE.

Satisfăcut, Dionysos coboară peste vii

Cu gîndul la sarmalele de-acasă sau la „desertul” de... struguri

Foto: DANIEL KENST

Cînd soarele abia își mai arăta conturul peste linia orizontului intram în marea comună dintr-o dată, Teremia, unde lucrau, împărțiți pe patru ferme și la Asociația viticolă, aproape 500 de studenți de la Facultatea de electrotehnică la recoltarea, încărcarea și transportul strugurilor de vin.

Ne-am îndreptat, cum era și firesc la acea oră, către una din cantinele unde studenții serveau masa de seară. Aici, primii întîlniți — în haine de lucru încă — au fost șefii de lucrări O. Prostean și St. Preiț, cadrele didactice care coordonau activitatea celor 60 de studenți ai anului V Automatizări și calculatoare la Ferma 3. Încă din primele schimburi de cuvinte am putut realiza șansa care ne adusese aici. Căci V AC se dezvăluia a fi anul care, cu o medie de 290 kg struguri culeși de un student într-o zi, conducea întrecerea hîrniciei. Același an realizase însă și un insolit record: 317 kg într-o zi, cifră ce se apropia sensibil de realizările unui muncitor agricol, să spunem, calificat. Dar chiar și această realizare părea depășită la data vizitei noastre, deoarece, așa cum mărturisise tovarășul șef de lucrări Ștefan Preiț, „astăzi (n.r. — în 21 septembrie) s-a muncit mai mult decît oricînd, în vederea satisfacerii normei și pe ziua de mîine, cînd s-a promis vizionarea meciului Dinamo — Kussysi Lah-ti”.

Una din cauzele frumoaselor succese obținute de studenții electrotehniști în vile de la Teremia este și aplicarea înțeleaptă și consecventă a principiului cointeresării prin crearea unei legături strînsă între muncă și recompensă. Un rol important în punerea în practică a acestor măsuri revine conducerii facultății, cadrelor didactice coordonatoare ale activității în ferme (e de menționat aici perfectă conlucrare cu inginerii șefi de fermă) și cadrelor de asociație din birourile de an, Consiliului A.S.C. al facultății. Vizionarea întîlnirii fotbalistice din cadrul cupei campionilor n-a

fost decît un exemplu nesemnificativ, la care alții au avut acces, firesc, după terminarea orelor de activitate agricolă. La Teremia Mare se muncește efectiv zi-lumină: de la ora 8, pînă la 17 sau 18, cu o pauză de o oră la prînz. Alocația de hrană ce trebuie acoperită este mult mai mare decît în alte locuri: 30 de lei. Cu toate acestea, în primele zile muncii n-a fost pe măsură, ceea ce a solicitat intervenția fermă a cadrelor didactice. Ca urmare, aceasta s-a îmbunătățit sensibil.

În fiecare seară are loc o ședință operativă la care parte directorul I.A.S.-ului, șefii de ferme și coordonatorul activității tuturor studenților, șeful de lucrări dr. ing. Mihail Tănase. Dar înaintea acestei ședințe se ține o întrunire a tuturor cadrelor didactice, în care se evaluează rezultatele zilei, se trag concluzii, se discută problemele ivite, se caută soluții și se elaborează strategia pentru zilele următoare. Am avut ocazia să asistăm la o astfel de întrunire și să stăm de vorbă pe îndelete cu tovarășul Mihail Tănase. Astfel am putut afla că pînă în acea zi la sediul I.A.S.-ului se strînseseră 620.000 kg de struguri culeși de studenți, că în afară de anul V AC se mai evidențiaseră și colectivele bobociilor din I Electrotehnică, I Electronică și telecomunicații și I Automatizări, și calculatoare, cu medii în jur de 270 kg zilnic. Ajungînd vorba despre condițiile de muncă și realizare a recompensării, dînsul ne spunea: „În general, am găsit înțelegere la conducerea I.A.S., doar ideea stimulării întîmpină dificultăți. Astfel, clauza contractuală prevede ca mesele din zilele ploioase să fie suportate de către întreprinderea agricolă, lucru care nu se respectă, surplusurile rezultate din depășirea normei fiind înghițite pentru acoperirea cheltuielilor. Ori nimeni nu muncește în plus fără certitudinea că va fi, cumva, răsplătit. Sîmbătă, 24 septembrie, se realizaseră peste costul hranei aproximativ 33.000 lei.

iar acum suma se apropie de 50.000.

De mîncat, se mîncă mai bine decît la unele cantine studentești. Dar în ceea ce privește spațiile de cazare ar fi unele probleme. N-a existat o preocupare serioasă pentru îmbunătățirea și igienizarea acestora. Mai ales că după excelenta impresie lăsată anul trecut, pentru actuala campanie de recoltare a strugurilor s-a solicitat un număr foarte mare de studenți și se întrevede o conlucrare pe mai mulți ani între Facultatea de electrotehnică și I.A.S.-ul din localitate.

O importanță deosebită în crearea unui climat de muncă, maturitate și responsabilitate propice a revenit asociației studenților comunisti. Odată cu noi au venit la Teremia Mare Dorin Radu, președintele Consiliului A.S.C., și Mircea Buzgar, vicepreședintele cu probleme sociale, aducînd 170 de perechi de ghețe recent achiziționate pentru nevoile colegilor lor. În cazul unor acte de indisciplină și neîncadrare în ritmul de muncă al grupului, acestea au fost sancționate cu promptitudine și autoritate de opinia colectivă, studenții în culpă au fost excluși din activitatea comună și s-a înaintat propunerea discutării acestor contraexemple în cadrul Biroului Consiliului profesoral.

Sub impresia puternică a excelentei conlucrări între conducerea facultății, cadrele didactice și colectivele de studenți, prilejuind pilduitoare împliniri în ambianța RECOLTEL, ne-am despărțit de gazdele noastre de-o seară și de marea comună bănațeană. Așternîndu-ne din nou la drum, vedeam cum, în conul de lumină al farurilor se așează pe șosea praful unei zile de muncă.

H. Z.

Ochiul indiscret al reporterului s-a oprit pe primele pagini caligrafiate cu grijă din „Jurnalul unui boboc“.

Cu toții am trecut prin aceste prime emoții ale contactului cu mediul universitar, cu toții am fost puși în fața unui nou mod de viață, a unui nou regim de muncă. Și totuși... Fiecare a privit în felul lui această inedită experiență. Dar cum privește acum un „boboc“? Imi cer de la început scuze pentru naivitatea și stingăciile din rîndurile pe care am încercat să le reproduc așa cum au fost ele inserate în jurnal...

15 septembrie 1983:

A început școala. Pe dinafară, clădirea facultății îmi amintește de descrierea făcută, de Stendhal cred, unei case de binefacere. Pe dinăuntru, mi s-a spus că nu seamănă de loc cu o casă de binefacere. Nu știu... Nu știu nimic încă, toată lumea mă instruiește, îmi spune cite examene voi da, cum e acolo, ce e o sesiune, ce e o presesiune, cum îți apar firele albe, ce este o restanță, că un șef de lucrări (cu toate că e șef) are o funcție mai mică decît un prodecan, că un conferențiar nu ține toată ziua conferințe, că...

Nu mi se pare deloc greu. Greu e doar de urcat pînă la etajul IV unde ținem cursurile. Unii spun că e mai ușor de coborît treptele pînă la „Bănățeană“, dar eu nu vreau să fac absențe. Așa că am adus încă din prima zi o ciocolată să i-o dau șefei de

grupă, care de fapt, am aflat azi, e un băiat cu barbă și coșuri. Mi-am făcut și prieteni. Mergem în grup peste tot, discutăm numai despre lucruri interesante: despre armată, despre culturism, despre artele marțiale, despre... fete. Mi-am cumpărat și cărți de care am (se pare) neapărat nevoie, pe care scrie 34 lei și pe care am dat 200 lei. Dar cred că merită, le-am așezat pe raftul pe care așezasem o coală albă. Știu doar că cine are carte, are parte (parte de ce?). Astăzi m-a durut stomacul — cred că am mîncat prea multă ciocolată. Seara am fost la discotecă la Casa de cultură a studenților, unde am arătat pentru prima oară carnetul de note, atunci cînd mi s-a cerut la intrare „indexul“ (cred că e același lucru). Am cunoscut-o pe Tuși. Am dansat toată seara cu ea, apoi a plecat cu un prieten de-al meu, unu... Mișu, pe care l-am cunoscut azi dimineață cînd i-am plătit o cafea la „Nufărul“, contra unui banc în care se spune că dacă măgarul face la șes „tropa-tropa“, la deal face „topa-tropa cos de alfa“.

16 septembrie 1983:

Azi am șase ore de curs și un seminar. Am făcut toată seara exerciții de digitatie. L-am împrumutat pe Mișu cu 100 de lei. Avea probleme săracu' Am scris acasă, le-am spus că aici e frumos. Ce puteam să le spun? Mama e atît de sensibilă. Astăzi n-am mai fost la discotecă. Ziua a trecut atît de repede... Am luat un somnifer, e lună plină și nu pot dormi...

FLORIAN MIHALCEA

În (pe)trecere la Șandra

(Urmare din paginile 8-9)

studentii trebuiau să-l acopere prin realizări: 22 de lei, din care 3 lei reprezentau cheltuielile de regie. Rezultau, așadar, 19 lei pentru o ciorbă pe care o bănuiam a nu fi prea consistentă.

De mîncarea cam subțire și puțină se plîngeau și interlocutorii mei. Pentru că prînzul li se aducea pe cîmp, dar mulți părăseau locul de muncă înainte de ora mesei, existau și aici oarecari divergențe. Pe acestea însă cei mai mulți le aplanau printr-o dialectică a stomacului aplicată cu stoicism: „Ce, aia-i mîncare?!...“

Despre timpul liber, care, după cite am văzut, exista la unii din belșug, aproape nu mai era nevoie să întreb. După o odihnă mai mult sau mai puțin meritată (asta în funcție de grămada de porumb „rezolvată“), o bere la bufet sau un film la „cinematograf“ — de fapt, o incintă cu destinație greu precizabilă, folosită ocazional ca sală de proiecții — aveau darul de a împăca pe toată lumea. Pentru cei „fără odihnă“ exista în apropiere un teren de fotbal.

Octombrie

Adumbră a toamnă și ploaie
Octombrie coboară fluidă
Curg frunze-ntr-o spartă clepsidră
Pămîntul în aur se-nmoaie.

Adulmecă urme de stoluri
Copaci dezveliți a-ntristare
Prelinsă-i din zare în zare
Lumina pe coame de nouri.

Ca muguri uitați de ursită
Cresc versuri pe-o pagină goală
M-apropii de ea cu sfială —
De toamnă — ca de-o iubită.

LUCIAN RISTEA

În timp ce am cules aceste informații, băieții se adunaseră în jurul chitarei lui Dan Blendea și al lui Liviu Tănase, puși să cînte pentru colegii de la Radio Student balade în versiuni adaptate realităților de la Șandra.

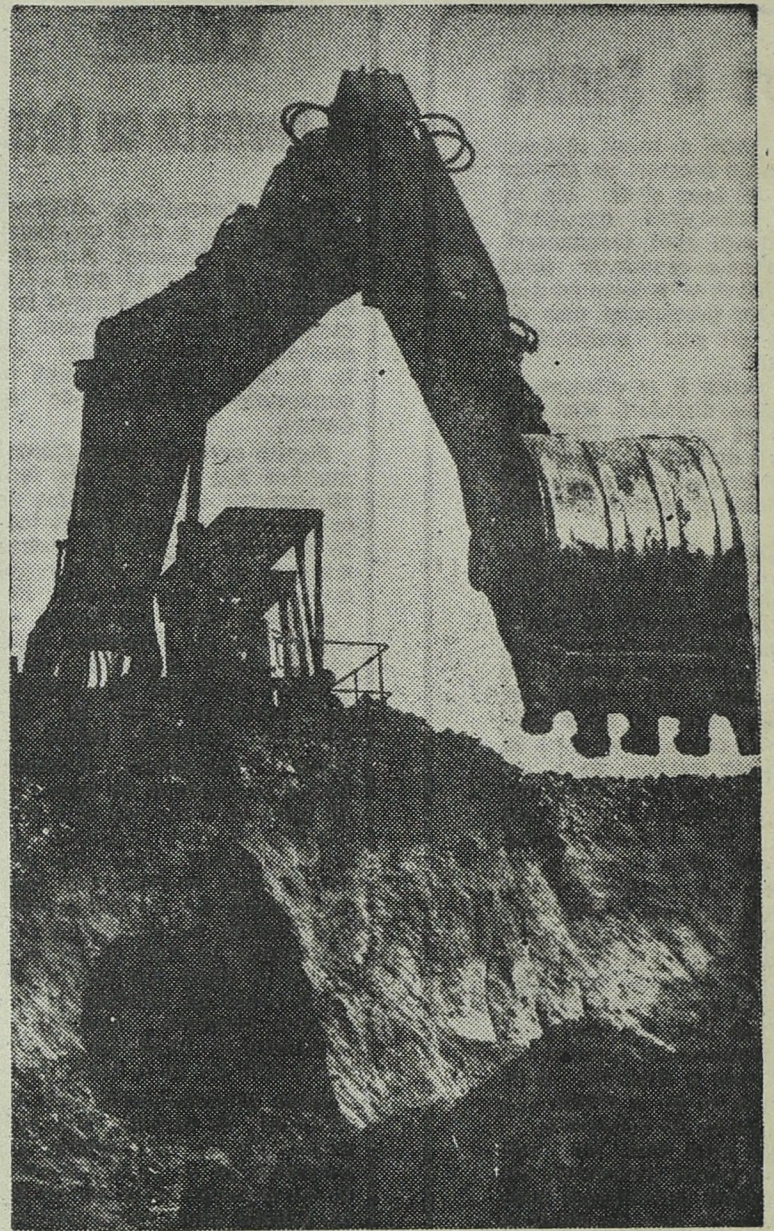
Am aflat că în afara celor doi mai animau cu chitările lor monotonele seri de toamnă și Dan Gaița și Titi Băjălărean.

Oricine își poate da seama că informațiile de pînă aici nu cînstesc proiectul unui reportaj serios despre munca studenților în campania agricolă. Pentru aceasta e nevoie de un cadru didactic, cu caietul lui de evidențe și evidențieri, de un membru din biroul de an care să notifice activitatea A.S.C.-ului pentru obținerea unor rezultate nesperat de bune, precum și de un „recordman“ modest, care să arate că se poate mai mult și mai bine, dar că în general etc., etc.

De aceea ne-am aventurat din nou cu microbuzul în labirintul drumurilor de cîmpie, în căutarea unor studenți pe care nu aveam să-i găsim, și asta nu pentru că ne lipsea un fir al Ariadnei, ci pur și simplu pentru că vajnicul minotaur decretase șpriipașe și-și luase tălpășița pe altă ieșire...

Astfel trebuie să se încheie un reportaj nefinalizat. Era ora 14 și lingă imensele grămezi de porumb lucind ca aurul în soare activitatea țărănilor și a elevilor era încă în toi...

Cîteva întrebări esențiale vor rămîne desigur fără răspuns.

Inteligența tehnică și forța marilor agregate puse în slujba omului — Canalul Dunăre — Marea Neagră.

Muncă și soare în Dobrogea

Iulie-august. Zile de vară toridă, zile de angajare plenară a tinerilor brigadieri studenți din Timișoara, uniți cu gîndul și cu fapta spre a purta ai departe astăzi, în zilele romantismului revoluționar, tradiția celor 35 de ani răsăriți din focul muncii fără preget pe șantierele tineretului.

Agnita—Botorca... Salva—Vișeu... Bumbesti—Livezeni... Canalul Dunăre—Marea Neagră...

Pagini nemuritoare în istoria nouă a patriei. Iar pe una din cele mai recente și-au pus semnătura, conștienți de însemnătatea actului lor, 47 de studenți ai anului I de la Facultatea de Mecanică.

În mod firesc, participarea directă la înfăptuirea Epopeii Canalului, constituie un prilej de mîndrie patriotică, timpul petrecut la Cumpăna alăturîndu-se decisiv procesului de maturizare a brigadierilor studenți. Alături lor, adevărat tovarăș de muncă și activitate, oricînd gata să dea un sfat sau o mîină de ajutor acolo unde ar fi fost nevoie, tovarășul asistent ing. Mircea Dreucean, care, cu gîndul datoriei împlinite, subliniază: „Au fost și momente mai dificile, generate în special de acomodarea cu tensiunea specifică condițiilor de șantier sau de confruntarea cu elementul natural, dar toate acestea, în ba-

lanța finală, au fost depășite prin ambiția, hărnicia și abnegația cu care studenții din Brigada Timiș s-au dedicat muncii lor în fiecare zi. Nu au lipsit activitățile cu caracter politico-educativ sau cultural-sportive, astfel încît, mai mult decît un prilej de afirmare a bărbăției, șantierul Canalului Dunăre—Marea Neagră a constituit un real factor educativ“.

Studentul Marcel Rugină, comandantul Brigăzii Timiș rememorează: „Titanicele agregate și utilaje, realizări remarcabile ale prezentului nostru socialist, însăși șansa de a munci alături de OAMENI—EROI ce transformă un proiect temerar în realitate, au constituit un permanent imbold, un exemplu viu, păstrat în inimile noastre și subliniat de înflinirea cu veteranii brigadieri ai timpurilor primelor elanuri tineresti spre șantierele construcției socialiste“.

Pentru EI, colegii noștri, care au purtat cu mîndrie sub soarele generos al verii salopetele albastre de brigadieri, vacanța încă nu a luat sfîrșit, dar încă de pe acum îi așteptăm să probeze în amfiteatrele devenirii noastre maturitatea cîștigată pe Șantierul Canalului Dunăre—Marea Neagră.

CIPRIAN ALIC

La Institutul Agronomic nu mai sînt boboci!

Pentru „bobocii“ Institutului Agronomic, 15 septembrie nu coincide nicidecum cu ziua intrării în viața de student. Emoțiile înflînirii cu dascălii și cu colegii de amfiteatru au rămas cu mai bine de două săptămîni în urmă. Astfel încît acum îi înflînim parcă mai siguri de ei, mai luminoși, întemeind prietenii și alcătuiind grupuri sudate, animate de aceleași planuri, aș zice îndrăznețe, dacă nu mi-ar fi teamă de clișeele... jurnalistice. Și asta fiindcă așa cum vă spuneam, acum două săptămîni, aceiași boboci se adunau pentru prima oară în fața institutului, gata să pornească spre cea dintîi aventură

studentească: munca patriotică de toamnă. Rezultatul? În limbajul cifrelor ar arăta astfel:

Boboci: 175.

Porumb depănușat: 891 kg.

Cartofi recoltați și sortați: 37 t.

Alte lucrări hortipomicole: multe. („Asta nu se prea numără. Se dă o mîină de ajutor și atîta tot.“ — aud undeva, dar, poate din cauza zăpăcelii, uit să-mi notez numele. Rezultatul rămîne același (adică foar-

te bun) și din alte perspective. Tovarășa ing. dr. Georgeta Nichita, prorector al Institutului Agronomic, nu ezită să ne-o ofere: „A devenit tradiție ca studenții din anul I să fie solicitați să participe la munca patriotică din Stațiunea didactică experimentală în perioada 1—13 septembrie. Considerăm că în acest fel putem efectua unele lucrări specifice campaniei de toamnă, dar mai ales pentru o preinstruire practică și o cunoaștere a atitudinii

față de muncă a studenților. Nici o împrejurare nu e mai potrivită în acest sens decît aceea în care cadrele didactice sînt prezente zilnic și muncesc 8—10 ore împreună cu studenții“. Ei bine, da! Rezultatele sînt excepționale atît din punctul de vedere al disciplinei, cît și al volumului de muncă efectuată. De vină este buna organizare a institutului, dar și entuziasmul și — înalta conștiință a proaspeților studenți. Sperăm să se facă la fel de „vinovați“ de-a lungul anilor de studiu.

MARIAN DRĂGHICI

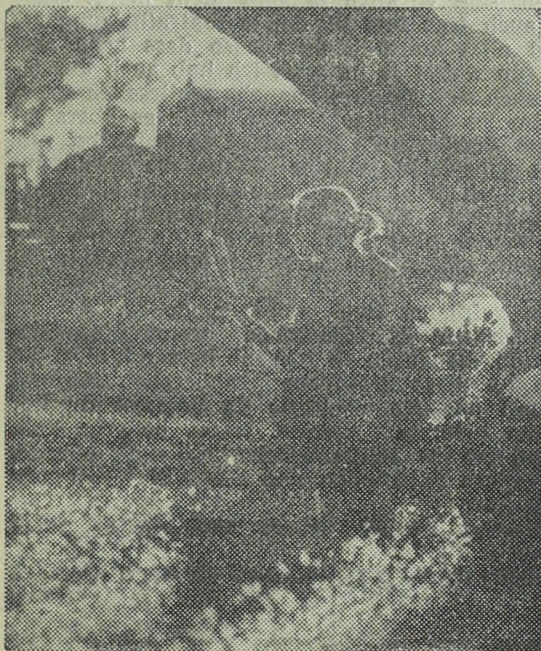
CHILE: 10 ani de luptă

S-au împlinit, la 11 septembrie, 10 ani de când guvernul democratic al lui Salvador Allende a fost răsturnat printr-o lovitură de stat militară condusă de generalul Augusto Pinochet, care, cu ajutor imperialist, a instaurat un regim de teroare și dictat. La aniversarea tristului eveniment, marcat cu atâtea sînge și atîtea lacrimi în sufletul poporului chilian, se cuvine să fim cu gîndul alături de cei care, prin lupta și jertfa lor, stau mărturie că nimeni nu poate înfrînge voința de libertate. Printre ei, poezii — consacrați sau anonimi, cărora durerea le-a dat o nouă sensibilitate, și care își unesc glasul într-o antologie unică: „Chile; poezia rezistenței și a exilului”.

ALFONSO ALCADE:

A DOISPREZECEA LOVITURĂ

Marea a crescut cu 450 la sută
durerea cu 783 la sută
furia cu 1234 la sută
teroarea a crescut și ea cu 897 la sută.
Lacrimile sînt mult prea scumpe
Ura a crescut cu 4500 la sută
sicierele cu 367 la sută
Iopețile de săpat morminte 698 la sută
pămîntul de îngropat morții 995 la sută
viața a crescut cu vreo 2345 la sută
iar moartea cu vreo 5678 la sută.

Fotografii de SANDU MACAVEI

ANONIM:

UNEI SPĂLĂTORESE DIN SANTIAGO

Da, vară-mea, care spăla cu plată
muri fulgerător, așa cum nu știi:
îi despica ră capul dintr-o dată
izbind-o fioros cu patul puștii.
De prin adîncul testei ei deschise,
trec vuiete și cînturi de-nfrățire
în cel ce-i viu și cel care murise
și generalii tremur de umire.
Rufa murdară nu se spală-n casă
cînd petele de sînge sînt enorme
din albie în albie vor merge.
Un regiment de pîngăriți ne-apasă
și ale lor mînjite uniforme
nici Purgatoriul nu le poate șterge.

ROBERTO BOLANO

și BRUNO MONTANE:

SCRISOARE

O cetate plină de ziduri.
Santiago e trist în amurg.
Pe cer plutesc incertitudini.
Totul se complică.

Trece patrula,
magazinele închid devreme.
În noapte farmaciile
miros a cazarmă.

Încă o zi
și copiii merg la școală
spre a se întoarce plîngînd
cu impresionate cadavre
lipite de ochi.

în românește de
P. DĂRABANȚ

Tineretea orașului (V)

S-a luminat de toamnă și ORAȘUL ne primește parcă nu atât de răzlețit cum îl lăsasem, ci mai adunat asupra propriilor drumuri, redevenind, cu sau fără voia lui, dar prin ochii noștri, un tot. Tulburat de prezența lui ca forță, ca fluviu, ca mulțime și ca singurătate, m-am gîndit să scriu, — abia coborît în Gara de Nord — un reportaj. Un reportaj care să cuprindă viermuiala și rumoarea zilei de 14 septembrie, dar nu doar atât, care să cuprindă de asemenea crochiuri, scurte dialoguri, fulgurații ale unei treceri nestăvilite, rucsaci, plase, geamantane, pălăriuțe, fețe arse de soare, embouteillage, nerăbdare, neliniște, curiozitate, clipe, iată ce voiam, clipe purtîndu-și fiecare linia, culoarea, glasul și alte proprietăți specifice — fără vreo legătură aparentă între ele, dar care să poată recompune, în final, inefabilul unei bucăți stupefiantă din acea realitate care ne pătrunde uneori brusc, pe nepregătite, dîndu-ne senzația că în jurul nostru se petrece ceva neobișnuit, dar în același timp neînțeles, că sub coaja cotidianului freamătă întimplări necunoscute nouă, dar cu totul surprinzătoare.

M-am oprit însă, dîndu-mi seama că reporterul — la început prezență insolită și chiar amuzantă, sau, în orice caz ciudată — nu are șansa, cu arma firavă a întrebărilor sale, să găsească ceva mai adînc decît cele ce se întîmplau, — cum să spun — în văzul lumii, lucrurilor evidente, adică, a căror abordare ar fi însemnat aproape sigur eșuarea în speculații fade sau chiar supărătoare. Nu rămînea nimic de demonstrat. Studenți, școlari, bătrîni reumatici și golanți, adolescente sportive vîdînd picioare superbe și tenuri bronzate cu înverșunare, solitari migălînd la radiouri minuscule doar-doar or mai prinde radiovacanța, demoazele elegante și străvezii, grupuri discutînd furtunos, pradă unei jerpeliri un pic căutate, părinți severi admonestîndu-și odrasla cu patos didactic, și iarăși într-o reluare vertiginosă, studenți, școlari, adolescente, radiouri minuscule, demoazele străvezii, părinți, patos.

Mă amuza ideea că, în această mulțime simpatică și eteroclită, s-ar putea strecura — stingher, ridicol și anost — vreun controlor de tramvai. Prezența lui ar fi consternat și înveselit ca descoperirea bruscă a unui cașalot într-un acvariu cu pești exotici.

Ei bine, da, reporterul — nici el — nu avea ce căuta aici. Nu fiindcă ar fi fost respins. Ci fiindcă n-ar fi izbutit să fie mai mult decît o ciudățenie, un intrus într-un conclave cu ușoare nuanțe ezoterice. Nu. Singura cale era aceea de a mă integra în mulțime, sincer și deschis oricărui eveniment — căci latența unor evenimente însemnate este, în ziua de 14 septembrie, dincolo de orice îndoială. De acolo, din mijlocul lor, cucerit de tumult, am privit o clipă ORAȘUL. L-am surprins fără să vreau într-una din ipostazele sale intime și rare, anume aceea în care, cum spuneam, tocmai se strînsese în el însuși, parcă puțin nedumerit, așteptînd să fie invadat și supus de o mulțime ce reprezenta, în majoritatea ei, o stare de fapt. Tineretea.

Nu observa — sînt sigur — nici măcar înserarea limpede și majestuoasă care se pregătea să coboare asupra lui.

RADU CIOBOTEA

ANONIM:

AN VECHI 1973

Se termină și anul acesta parșiv, ajuns pe creastă,
ajunse la ultima limită posibilă: tîbărînd
cu camioane și medici și tigăi în spate
și cei patru cavaleri ai apocalipsului.

Acum răsună megafonul și tot acum
explodează focurile de artificii, iar acum
încep îmbrățișările. „La mulți ani”
îmi ziceai cu paharul în mînă
și lacrimile curgîndu-ți.

Să fii fericit.

OSCAR HAHN:

MOARTEA ARE UN DINTE DE AUR

Moartea nu are dinți, ea ride cu gingiile goale.
Și cînd moare un bogat, moartea are un dinte de aur.
Iar cînd moare un sărac, moartea nu are nici un dinte
ori îi crește unul picat. Pricepi, nerodule?
Moartea are gura
plină de mîsele triste, de canini cariași,
plină de suc gastric în loc de salivă.
Eu tutuiesc moartea
„Noroc, Slabo, îi zic. Ce mai faci?”
Căci încă sînt un dinte de lapte.

CRONICĂ DE CARTE

Vremea gazetarilor

După Cornel Nistorescu, George Arion și mai recent Mircea Bunea, ori Ovidiu Ioanișoia, iată-l prezent în librării și pe Dumitru Constantin prestigios redactor al revistei „Lumea”. Cartea *„Miliardarii și mizeria lor morală”* a apărut și a dispărut într-un timp record, beneficiînd de toate atributele unui best-seller.

Autorul pornește practic de la un foileton publicat în revista „Flacăra”, lista protagoniștilor de acolo fiind îmbogățită cu încă două nume: sir Basil Zaharoff, „regele armelor”, și Ivar Kreuger, „regele chibriturilor”.

Titlul denunțator al cărții nu este, cum s-ar putea crede, semnul unei atitudini didactice, voit moralizatoare. Dumitru Constantin, gazetar versat, cu o inteligență elastică, reușește să facă polemică fără ostentație, să-și exprime, voalat ideile.

Principala problemă a autorului a fost aceea a găsirii unui liant comun care să lege cele 7 biografii atât de dispersate în spațiu și timp. Și liantul este tocmai moralitatea sau mai precis imoralitatea eroilor săi

Iată deja un tîrîm al cancanurilor, al presei de scandal, al unui potențial succes.

Și chiar dacă elementele picante nu lipsesc (amorurile lui Onassis, moartea misterioasă a Eugeniei Livanos, soția lui Stavros Niarchos și excentri-

itatea lui Howard Hughes), cartea nu cade în desuetudine, și aceasta datorită solidului suport documentar.

Stilul alert (foarte ades nararea faptelor este făcută la timpul prezent), pigmentat cu citate din presa timpului sau din alte surse bibliografice, dialogurile reale sau fictive ale protagoniștilor și aparența neutralitate a autorului, care își face totuși, e drept rar și nu întotdeauna, fericit simțită prezența (mă refer la unele pasaje în care pornește perfect obiectiv, am spune zilnic în nararea unor fapte pentru a deconspira dintr-o dată în plin suspans deznodămîntul, cerîndu-și apoi scuze că a anticipat) fac din „Miliardarii și mizeria lor morală” o carte de larg succes.

Acestor date dacă le mai adăugăm și prefața „de suflet” a lui Adrian Păunescu, obținem un eveniment editorial de excepție care ne bucură, cu atât mai mult, cu cît are loc sub auspiciile editurii timișorene „Facla”.

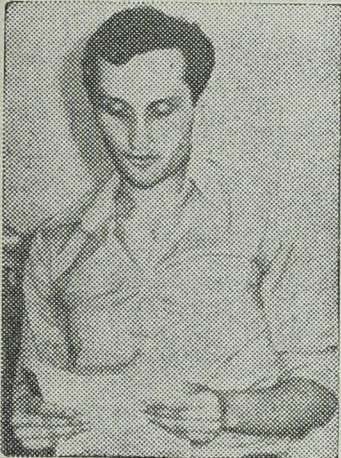
TUDOREL URIAN

*) DUMITRU CONSTANTIN — „Miliardarii și mizeria lor morală”. Ed. Facla, 1983.

Ausweglosigkeit als Methode

Gespräch mit Jakob Mihăilescu

JAKOB MIHĂILESCU, geb. 21. Januar 1959 in Zeiden (Kreis Braşov), beendete in diesem Sommer ein Physikstudium an der Klausenburger Universität und ist z.Z. an der Hellsdorfer Allgemeinschule (neben Kronstadt) tätig. Er debütierte 1978 in der „Karpaterundschau“ und veröffentlichte seither in „echinox“, „Forum studentesc“, „Neue Literatur“, „Neuer Weg“ und „Neue Banater Zeitung“. Seit zwei Jahren ist er Mitglied des Temeswarer Literaturkreises „Adam Müller-Guttenbrunn“, wo er die Texte „Das grüne Auto“ bzw. „Stillstand“ las. Für letzteren wurde ihm der AMG-Förderpreis 1983 verliehen.

Jakob Mihăilescu, du hast 78 in der „Karpaterundschau“ debütiert, und zwar mit Gedichten; zur Zeit schreibst du ausschliesslich Prosa, experimentelle Prosa. Höchstwahrscheinlich ist diese deine eigene Schreibweise auch von deinem Studium bedingt, da du ja einer der wenigen rumäniendeutschen Schreibenden bist, die kein philologisches Studium hinter sich gebracht haben. Du hast Physik studiert...

78 waren das besser gesagt „Texte“. Ich möchte noch hinzufügen: Ebene des Geschehens. Nach und nach beginnt das Wort an Bedeutung zu gewinnen (Das grüne Auto) und wird selbständig (Stillstand). Und jetzt die Analogie: Ebene der Wörter. Letztere nimmt überhand und dringt bestimmend in die Ebene des Geschehens ein. Unzweifelhaft hat mir mein Studium eine erweiterte Möglichkeit der Ein- und Übersicht geboten. Meine „eigenartige“ Schreibweise verlangt logische Auseinandersetzung mit den Texten, die so, vielleicht, als „Mathematische Beweisführungen“ (NBZ, 22. Mai 1983) erschienen. So betrachtet, stellt sich die Frage, ob diese „Variationen Kombinationen & Permutationen“ (ich

sage immer noch „Texte“) Literatur sind im philologischen Sinn.

Die Prosa, die du schreibst, bringt auch einige Schwierigkeiten mit sich beim Durchsetzen der Texte zur Veröffentlichung...

Eben. Ich frage mich nämlich, ob in einigen Fällen das Wort „logos“ hinter „philo“ nicht fehl am Platz ist. Oder sollte einigen Philologie studiert gehabt Habenden, gleichzeitig mit dem Studium (oder mit der literarischen Tätigkeit?) ein Flieder im Ohr wachsen, so dass sie nur noch ihre eigene Stimme hören, „Gedichte“ rezitierend? (Ich sage nicht „Texte“!)

Wenn man von den Autoren sprach, die vor uns an die Öffentlichkeit getreten sind, nannte man sie oft eine Generation; wir sind sehr wenige, sind vereinzelt aufgetreten und finden eine gemeinsame Kommunikationsebene bei diesen unseren „Vorgängern“. Wie schätzt du das ein?

Als vor etwa zehn Jahren unsere „Vorgänger“ an die Öffentlichkeit getreten sind, waren das, für die damaligen literarischen Zustände, die „angry young men“, die mit ihrer Schreib- und Betrachtungsweise vor allem die Lyrik geprägt haben. Dieses radikale Aufräumen und Auftreten sozusagen „en masse“, überhaupt das Verändernwollen der erkannten Verhältnisse, führt jetzt dazu, dass wir von einer Generation sprechen können.

Wenn wir, nach nur zehn Jahren, etwas Ähnliches im Sinn hatten, müssten wir etwas Neues bringen. Dafür ist es noch zu früh (bemerken wir doch, dass selbst einige unserer „Vorgänger“ nicht weiter gekommen sind bezüglich der Ausdrucksweise).

Bestimmend jedoch ist, glaube ich, die Interesslosigkeit, die immer stärker bemerkbar wird, das Sich-nicht-auseinander-setzen-wollen, das sich

fangs, setzt der Bericht fort, habe man sich nichts Schlechtes dabei gedacht. Man sei auf die Person zugegangen, habe sie hinter sich gelassen, ohne weiter daran zu denken. Die Person sei jedoch ständig stillgestanden, hebt der Bericht hervor. Durch ihre Unbewegung sei die Person unangenehm aufgefallen. Man habe sich daher entschlossen, sie im Auge zu behalten, doch vorläufig in Ruhe zu lassen. Im

Jakob Mihăilescu (STILLSTAND)

„Er behauptet, er würde gehen“

Bericht wird noch verzeichnet, dass die Person unbekannt sei.

Er geht auf eine Person zu, während die dazu notwendigen Bewegungen automatisch verlaufen. Er denkt: ich spreche sie an und sagt: Wer sind Sie, was wollen Sie? Er sieht: sie bewegt sich nicht. Er geht auf eine andere Person zu, während die dazu notwendigen Bewegungen automatisch verlaufen. Er denkt: ich spreche sie an und sagt: Wer sind Sie, was wollen Sie? Er sieht: sie bewegt sich nicht. Er

Dem Bericht ist zu entnehmen, dass mit einem Mal eine Person erschienen sei. Sie sei einfach dagestanden. An-

unter anderem auch auf literarischem Gebiet erkennbar macht. Es ist ein Abwenden, vor allem der „teenager“, vom Engagement, weil dieser Begriff diskreditiert wurde.

Sprach man doch von engagierter Subjektivität in ganz anderem Sinn...

Im Vergleich zu anderen hast du dich, was die Entwicklung der deutschen Literatur in Rumänien betrifft, etwas optimistischer geäußert. Willst du das näher erklären?

Unsere Verhältnisse sind nicht uninteressant. Sie erkennen, genügt jedoch nicht. Diese Erkenntnis muss anderen zugänglich gemacht werden, d.h. auch, sie so zu bringen, dass sie anderen zugänglich (publik) gemacht werden kann. Mein Optimismus beruht auf der Überzeugung, dass bei solchen für einen Künstler immanenten Versuchen, neben Zeilen auch Literatur gemacht wird. Die letzten zehn Jahre haben das bewiesen. Und dieser Prozess muss weitergehen. Wir müssen einfach daran glauben, dass unsere so junge Literatur entwicklungsfähig ist.

Du bist zwar Mitglied des Literaturkreises „Adam Müller-Guttenbrunn“, aber doch irgendwie ein Aussenstehender, da du verhältnismässig wenigen Lesungen beigewohnt hast. Wie siehst du den Literaturkreis?

Schon gibt es wenige deutsche Literaturkreise in Rumänien. Dann sind unter diesen wenigen noch weniger von Niveau. Dass der AMG-Kreis zur Elite gehört, will ich nicht bezweifeln. Immerhin hatte ich nach meiner ersten Lesung, '82, kritischere Auseinandersetzung erwartet. Dieses Jahr kamen noch eine Spaltung zwischen einigen der Mitglieder und Trägheit in der Rezeption hinzu. Es tut mir leid, feststellen zu müssen, dass schriftstellerische 1-Bildung eine 2-Teilung des Kreises hervorruft, die sich nur nachteilig auf den Kreis und auf jüngere Mitglieder auswirken kann.

Du studierst in Klausenburg*, hast Verbindungen zu „echinox“, hast aber nur ein Mal Stellung genommen zu einem hier erschienenen Buch, und zwar zu Richard Wagners hotel california 2...

Mit fachwissenschaftlichem Wortschatz nicht sagen, dass ein Buch schlecht ist. Oft sieht man solche Stellungnahmen. Wie sieht ein Nicht-Literat eine Buchrezension, die nach allen Regeln der Kunst verfasst ist?

Ich finde eine Anregung, eine Einführung zu einem Buch, in diesem Fall, viel nützlicher. Meine Stellungnahme zu Richard Wagners

geht auf eine andere Person zu, während die dazu notwendigen Bewegungen automatisch verlaufen. Er denkt: ich spreche sie an und sagt: Wer sind Sie, was wollen Sie? Er sieht: sie bewegt sich nicht.

Dem Bericht ist zu entnehmen, dass man des untätigen Wartens überdrüssig geworden sei, da die Person sich nicht bewegt hat. Das sei geradezu unheimlich geworden, fügt der Bericht

Jakob Mihăilescu (STILLSTAND)

„Er behauptet, er würde gehen“

hinzu. Man habe nicht umhinkönnen anzunehmen, die Person führe Böses im Schilde. Man habe sich entschlossen, sich der Person zu nähern und sie anzusprechen. Der Bericht gibt wortwörtlich diese Frage wieder: „Wer sind Sie, was wollen Sie?“ Doch die Person sei weiterhin stillgestanden, setzt der Bericht fort.

Er sieht eine Person und denkt: ich kenne sie. Er nähert sich ihr vorsichtig, Schritt für Schritt. Gleichzeitig mit den dazu notwendigen Bewegungen, denkt er und sieht: ich hebe den rech-

HELLMUT SEILER

Studien(all)tag in episoden oder

(wo die verdriesslichkeiten aufhören, beginnt der verdross)

I. Da der satzbau erinnert an verschachteltes riesengebäude fällt mitten ins gähen des barocken weltbilds während wieviel ist noch vier minuten meine güte das barocke andachtsöl verrinnen womit kommen ölflecken heraus der poet meint die natur natürlich sehen könne jede kuh schneewirbelstrum verdunkelt schwer das blickfeld draussen entfesselte elementargewalten seine sprachgewalt worauf er es müsste eigentlich klingeln sich begab um den sultan zum christen zu bekehren verzehrende inbrust na gottseidank waren das gedehnte minuten
hel du komm auf ein bier wir sind ja fertig für heute, fertiggemacht

II. Waschechtes gewäsch zieht rauchschwer sich heran getragen von trüber umgebung stimmen recken sich hin du samstag war ja wieder einmal eine katastrophe wodka und tomaten hat sich nicht entblödet klatsch! eine ehemännlich herbe ohrfeige die banause der frauenprügler lass uns uns anschweigen diesmal hör am nebensächlich nicht wart ich soll sagen, sag! wie trittst du mir unter die augen nachdem du mit dem krausen, sag! wirklich es geht nicht meint einer nebenan heiser auch frau und die bälge zentralheizung ins badezimmer und alles kostet höchstens so dass noch was abfällt nebenbei du weisst ja na wart ich hab auch auf lager du sonntag nach so zwei drei kognaks schliesslich feiertag den struzhelm los vinilinjackette offen hoffe er übersieht ja wo fragt wieso struzhelm so lose bleed denk ich bei mir und wie ich blas ganz farbig sagt er öffentliche gefahr gut so ganz nüchtern auch nicht mehr hätte bestimmt höchstens ganz wenige angefahren aber gleich fahrschein na jetzt kommt sowieso winter aber bleed war der na komm hab allergie gegen leere gläser und auch lass und changer du décor ha ha
hab noch karten gefunden zwei gerade noch.

III. Lieblich chopint es plätschernd trommelfellwärts warum schliesst du die augen so hör ich besser bildest du dir ein spärlich du diese draufgabe schliesslich fünfmal hervorgerufen und nur ein nocturno da kommst du her klatschen beliebte beleibte krächzt erstes belleibe kein grosses vergnügen um sie anhimmscharhindemith oder so töne an töne gereicht willkürlich und das will kunst sein der rest ging ans herz.

IV. Im schneetanz haucht letzter nachbus ein giftig gestottertes gutnacht dir zu

V. Na wie wars heute was schautst du so verdrossen drein (1973)

HC-2 war also ein Text, der versucht hat, den Eindruck beim Lesen des HC-2 wiederzugeben. Ich bin nämlich überzeugt, dass HC-2 gelesen werden muss, so wie auch einige andere Bücher (leider sind es nicht zu viele). Mein Text war also nur ein Versuch, von Fachkritikern als zweifelhaft angesehen. Übliche Rezensionen werde ich nicht schreiben.

In deinen Texten ist schon von der Methode her, also irgendwie a priori, eine gewisse Ausweglosigkeit vorzufinden. Das scheint mir ein bisschen in Widerspruch zu deinem Optimismus, die Entwicklung der deutschen Literatur in Rumänien betreffend...

Es muss der Unterschied gemacht werden zwischen Ausweglosigkeit einer Situation und Ausweglosigkeit der Darstellung der Situation. Es stimmt, dass die Situation dazu führen kann, dass die Ausweglosigkeit der Darstellung eintritt. Das würde in diesem Fall bedeuten, keine Schreibmethode mehr zu finden. Und letzten Endes kann die Ausweglosigkeit der Darstellung noch immer zu einer Methode gemacht werden. Daher mein Optimismus.

Danke für das Gespräch.

* Vorliegendes Interview entstand im Mai 83, als Mihăilescu noch Student war.

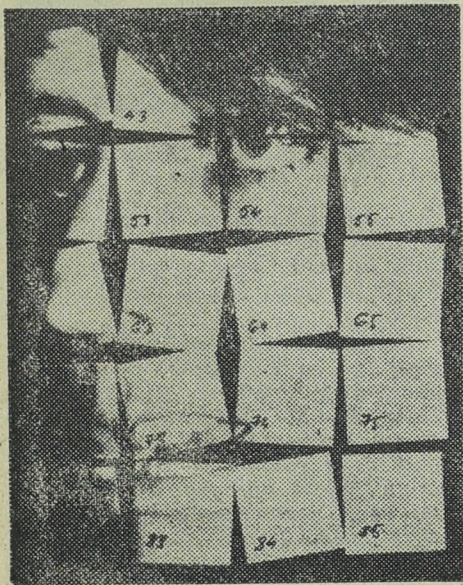
HELMUTH FRAUENDORFER

TITKOK JÓTEKONYSAGA

mikor a szem túlhaladt már
a döbbszent részleteken
és lelkesen a nagy
összefüggést hajszolja
nem gondolsz arra
hogy ráhibázván
a függöny elszenesedik
a bábszínháznak vége
megszéppenten
sajnálkozva odábbállnod
többé nem lehet

MŰHELY

Éppen alkonyodik
a gönyörű tó fölött
és vidáman dúdolódik
a harmónikus világ
tépázott hattyú hágja meg
a rózsaszín eget

lángoló templomtorony
csüng be a kereibe
ez így nem tetszik a kutya-
sétáltatónak
vágja földhöz gépét
a fényképész

HOMO FABER

pízsamában jártok sétálni
a cirkusz
ha lehet római
betölti kulacsotok
elsőrendű fontosságú
a jó vestag függöny
nehogy belássanak
m-a aztán az a kellemes homály
az arena mámorának ködjéből
nagyokat ásitok
a gömb tágulós foltjaira
s ha a két emeletes
kekszesdoboznak
garázsa is van
önhíttén csámcsogtok
a másodperceken

SZÁRNYAK NÉLKÜL

Autótlan utca, sziszegve tovasurranó
fehér mézcsik, csokolózó ötétség-bok-
rok, vaskós éjjelilépkek, lenge, anyag-
talan szunyogok, befejezetlen, de ren-
dezett növény-hálózat.

Parkrészele

Autóbuszmegálló.

Usch és Bé egy padon ülnek, szájuk-
ból füstölő cigarettavég lóg ki; be-
szélgatnek.

Usch várja a buszt.

— Az elsővel hazamegyek — mond-
ja.

— Úgysem tudom most elmagyaráz-
ni az egészet...

— Fél tizenegy...

— Ha elmondom, akkor sem biztos,
hogy megérted, ehhez idő kell.

— Mégis, mondhatnál valamit, ha
már itt ülünk!

— Majd máskor...

— Kerlek!

— Most nem lehet, nincs idő meg-
hallgatni.

Usch bosszankodik, Bé átnéz, töp-
rengve a tulsó járdára: visszhangzó ka-
pualjak, kacér szemétládák, egyöntetű-
en fekete macskák...

— Tudok repülni... — állapítja meg
Bé váratlanul.

— Hülye vagy!

— Komolyan beszélek...

— Nincs kedvem viccelődni! — sér-
tődik meg Usch.

— Daidalosz rossz helyen tapogató-
zott — fejtegeti Bé, mostmár rendület-

lenül, alig figyel Uschra — Szárnyak!

Ha-ha-ha! Olcsó trükk. ócska trükk...

— Fejezd már be végre a marhasá-
gokat — inti le Usch, de már moso-
lyog, úgy tesz, mint aki érti a tréfát;
alapjában szellemes gyerek (most szé-
gyelli egy kicsit, hogy eleinte bunkó
volt; máskor is mondtak egymásnak
hasonló zagyvaságokat; mindig nevet-
tek...).

— Szárnyak nélkül sokkal egysze-
rűbb az egész... s a kis hülye Ikarosz
sem hagyja ott a fogát.

— Te szárnyak nélkül repülsz, okos
„Neodaidalosz“?

— Természetesen! Így nincs semmi
kockázat.

— ...Itt a busz! Na szervusz! Majd
holnap tisztázzuk a részleteket...

Fékez, leáll, a sűrített levegő siste-
reg, kinyílnak az ajtók.

— O.K.! — nyújtja Bé a kezét, Usch
megszoritja

— Lényegében nagyon egyszerű... te
is tudnál repülni, ha tegyük fel nem
hazudnál... vagy leszoknál az ivás-
ról... vagy valami hasonló...

— Igyekszem! — mosolyog Usch.
Becsukódnak az ajtók.

A lassan tovadócögő autóbusz homá-
lyos ablakán át visszapillantva, még
látja Bét, amint nyugodt karcsapások-
kal felemelkedik a levegőbe, s a parki
fák lombjai közé szorult éjszaka elnye-
li körvonalait...

OLÁH ANDRÁS

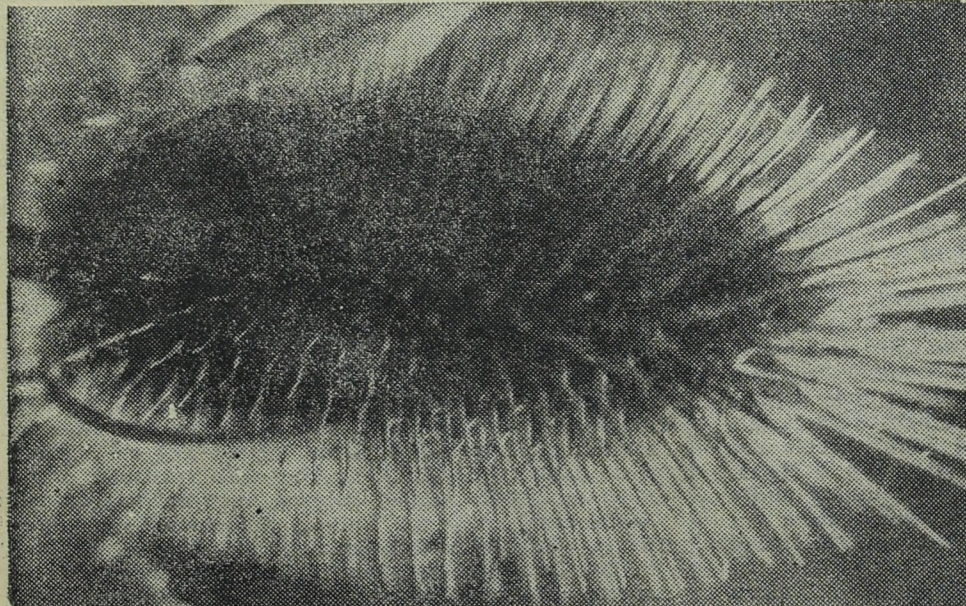

Foto: SANDU MACAVEI

Din ce este alcătuită materia? Până
unde poate merge procesul de descom-
punere a substanței? Iată întrebări la
care, în secolul nostru, răspunsul nu a
încetat să se schimbe. Rînd pe rînd, ato-
mul, nucleul atomic și, recent, particu-
lele elementare și-au dezvăluit structu-
ra internă, pierzînd în felul acesta drep-
tul de a fi trecute printru „pietrele de
construcție” fundamentale ale materiei.
În cele ce urmează, am dori să prezen-
tăm, fie chiar sumar, cîteva dintre suce-
esele spectaculoase, încă foarte puțin
cunoscute unui public mai larg, ale fizi-
cii contemporane în elucidarea acestui
probleme de maximă importanță nu nu-
mai pentru fizică, ci și pentru filozofie
și, de fapt, pentru întreaga cunoaștere
contemporană.

La începutul deceniului al patrulea,
natura oferea omului o imagine foarte
atrăgătoare: lumea părea construită din
cîteva particule elementare: protonul,
neutronul și electronul (componentii a-
tomului), fotonul — cel mai mic consti-
tuent (cuanta) al cîmpului electromagne-
tic, precum și neutrino — prevăzută
doar teoretic la vremea aceea și obser-
vat direct două decenii mai tîrziu.
„Frumușețea” acestei imagini n-a durat
mult. Prin studiul radiației cosmice și o-
dată cu punerea la punct a acceleratoru-
lui de particule, au fost descoperite pînă
azi peste două sute de alte particule ele-
mentare, deci un număr dublu față de
acele al elementelor din tabelul periodic
al lui Mendeleev. Sînt oare aceste particu-
le elementare ultime și indivizibile ale
materiei sau trebuie concepute ca fiind
și ele formate din alte entități?

Pînă nu demult, teoria care descria
procesele la nivelul particulelor elemen-
tare se afla într-un stadiu cu totul ne-
satisfăcător. Printre fizicienii circula bu-
tada: despre particulele elementare se
știu cu certitudine două lucruri — că nu
sînt particule (întrucît, conform mecani-
cii cuantice, tuturor microobiectelor le
sînt asociate unde) și că nu sînt elemen-
tare...

Așa cum arată experiențele, quarku-
rile se disting de celelalte obiecte ale
lumii materiale (particule elementare, a-
tomi, corpuri macroscopice) prin două
proprietăți bizare. Întîi, deși dovezile
existenței quarkurilor sînt foarte serioa-
se, experiențele prin care s-a încercat
punerea în evidență a unor quarkuri se-
parate s-au soldat cu rezultate negative
(cu excepția uneia, considerată azi ca
îndoielnică). S-a tras concluzia că quar-
kurile nu se manifestă ca entități izo-
late. A doua proprietate ciudată a lor
este că, la energii mari, interacțiunile
dintre quarkuri devin negliabile, tin-
zînd la zero odată cu creșterea energiei.

În prezent se știe că numărul de trei
quarkuri este insuficient pentru constru-
irea tuturor hadronilor cunoscuți. Au fost
puse în evidență deocamdată cinci qu-
arkuri: u, d, s, c, b (de la cuvintele en-
glezești up, down, strange, charm, bot-
tom) — în ordinea maselor lor crescătoa-
re. De la început a atras atenția sarcina
electrică fracționară a quarkurilor: o
treime sau două treimi din valoarea
sarcinii elementare. Ulterior s-a desco-
perit că interacțiunea între quarkuri (de-
numită super-tare sau de quarkuri) se
datorează unei sarcini aparte a quarku-

ULTIMII CONSTITUENȚI AI MATERIEI

În afară de interacțiunile electromag-
netică și gravitațională, care intervin și
la scară macroscopică, în lumea micro-
particulelor sînt observate experimental
încă două interacțiuni: una numită tare
și alta slabă. Există cîteva particule, de-
numite leptoni, care sînt insensibile la
interacțiunile tari, dar participă la ce-
lelalte trei interacțiuni. Din categoria
leptonilor fac parte electronul, miuonul,
tauonul și neutriniile asociate — cel elec-
tronic și cel miuonic. (Există, probabil,
și un neutrino tauonic). În plus, fiecare
lepton are o antiparticulă. Fotonul și
leptonii sînt considerați în prezent ca
fiind „cu adevărat” elementare. Restul
particulelor observate intră în cuprinză-
toarea categorie a hadronilor, care par-
ticipă la toate cele patru tipuri de in-
teracțiuni.

În 1964, Gell — Mann și Zweig, stu-
diind simetriile hadronilor, au ajuns la
concluzia că se pot înțelege mai bine
proprietățile acestora postulînd existen-
ța a trei particule, denumite quarkuri,
care, împreună cu antiparticulele lor,
reprezintă „pietrele de construcție” ale
tuturor hadronilor cunoscuți. Cu tot ca-
racterul ei rudimentar, teoria lor a cu-
noscut un succes răsunător odată cu des-
coperirea experimentală a hiperonului
omega minus, a cărui existență fusese
prevăzută teoretic. Astfel, fizicienii au
început să caute quarkuri. Primele do-
vezi experimentale ale existenței acesto-
ra au apărut prin bombardarea protonu-
lui și a neutronului cu electroni de ener-
gii foarte mari.

Așa precum ochiul uman obține infor-
mațiile despre obiectele din jur după
felul în care acestea împrăstie lumina ce
cade pe ele, cea mai simplă metodă ex-
perimentală de investigare a structurii
interne a particulelor elementare este a-
naliza modulului în care sînt împrăstiate
de către acestea alte particule cu care
interacționează particulele studiate. Di-
ferența esențială față de, să zicem, exa-
minarea unui obiect la microscop constă
în faptul că procesul de observare per-
turbă foarte puternic sistemul studiat.
Interacțiunea între particule este atît de
puternică încît poate duce la apariția de
noi particule. Perturbația este cu atît
mai importantă cu cît se urmărește o
„putere de rezoluție” mai mare, întrucît,
pentru a distinge structuri cît mai fine,
este nevoie, conform legilor mecanicii
cuantice, de particule „proiectil” cu e-
nergie cît mai mare. În prezent, aceste
granule de materie din interiorul pro-
tonului sînt identificate cu quarkurile.
Ulterior, dovezile experimentale de exis-
tență a quarkurilor s-au înmulțit. Apoi
s-a constatat că în proton, în afară de
quarkuri — particule încărcate electric
— există și particule neutre, denumite
gluoni.

rilor denumită culoare — deoarece se
compune în mod asemănător cu culorile
fundamentale din spectrul vizibil.

Fiecare quark poate exista sub trei
culori (roșu, galben, albastru), anti-
quarkurile posedînd anticulori. Spre de-
osebire de sarcina electrică, pentru care
obiectele neutre se obțin într-un singur
mod — dintr-un număr egal de sarcini
pozitive și negative —, un obiect „alb”
(adică neutru din punctul de vedere al
sarcinii de culoare) se poate obține în
două moduri: fie combinînd o culoare
cu anticuloarea ei, fie combinînd toate
cele trei culori fundamentale, aceste două
moduri corespunzînd celor două catego-
rii de hadroni — mezonii, respectiv ba-
rionii. Particulele elementare au obliga-
toriu culoarea rezultantă albă.

Principalul succes al cromodinamicii
constă în faptul că e prima teorie ce o-
feră o descriere coerentă a tuturor fe-
nomenelor apărute la o scară inferioară
valorii de 10-14 cm, domeniu în care per-
mite efectuarea unor calcule exacte. A-
cordul între teorie și experiență este, în
limba posibilităților experimentale pre-
zente, încurajator. Pentru distanțele mai
mari rezultatele teoretice sînt încă pur
calitative.

Importanța pe care o prezintă noua
teorie — cromodinamica cuantică —, sin-
gura care ar putea deveni, deocamdată,
o teorie exactă a interacțiunilor nuclea-
re, constă și în faptul că are o structu-
ră asemănătoare cu teoriile interacțiuni-
lor electromagnetice, slabă și gravitațio-
nală, așa-numita structură de teorie
gauge. Această structură comună îndrep-
tătește speranțele fizicienilor teoreticieni
care încearcă să cuprindă toate inter-
acțiunile fundamentale ale naturii într-o
teorie unică, globală.

Deși au mai rămas semne de întreba-
re, nu există pînă în prezent fapte expe-
rimentale care să pună la îndoială va-
labilitatea noii teorii. Cu tot succesul ei
calitativ și semicantitativ, cromodina-
mica cuantică, cea mai importantă teorie
în statu nascendi a fizicii contemporane,
rămîne să fie confirmată sau infirmată
de experiențe mai precise. Viitorul va
decide...

FLORIAN BOCIORT

BIBLIOGRAFIE

H. Bech Nielsen, J. Randrup, J. von
Boehm, Quantum Chromodynamics, A-
symptotic Freedom and the Bag Model.
Nordita Preprint 79/5.

F. Martin, La chromodynamique quan-
tique, „La Recherche” nr. 123, Juin 1981.

Tiberiu Toró, Curs de fizica nucleului
și a particulelor elementare, expus stu-
denților anului al III-lea, secția Fizică,
Universitatea din Timișoara, 1982/1983.

TOAMNA SE NUMĂRĂ MEDALIILE!

Toamna e un anotimp al bilanțurilor. Să vedem ce au „recitat” studenții sportivi politehnști în anul universitar încheiat.

Activitatea sportivă s-a desfășurat în cadrul a 12 secții de performanță, clasificate astfel: 2 de nivel olimpic (handbal și canotaj), 4 de nivel internațional (atletism, caiac-canoe, fotbal și volei m.), 6 de nivel național (alpinism-orientare, automobilism, baschet m., gimnastică ritmică-modernă, judo și scrimă).

Secția de atletism — coordonată de tov. lector Emil Grozescu — a realizat un salt calitativ, obținând rezultate superioare ca: locul II la Balcaniada de atletism prin Vasile Bichea la 3000 m. obstacole, două locuri I la CAMP. NAȚ. DACIADA prin Vasile Bichea și Maria Simianu la 800 m și 4 locuri II, la care se adaugă o serie de rezultate bune, concretizate prin locuri frunțase la competițiile de sală, concursul de primăvară, concursuri de juniori și copii.

Secția de alpinism-orientare — condusă cu competență de tov. lector Radu Radoslav — nu a obținut decât: un loc III la individual feminin, un loc III pe echipe feminin, locul IV echipa de orientare ștafetă masculin, locul IV ștafetă schiuri, iar echipa de tineret și seniori s-a clasat pe locuri inferioare față de anii precedenți.

Secția de automobilism are două echipaje frunțase: T. Molnar—A. Lăcătuș, locul VI în clasamentul general, locul VIII în grupa A și C. Stoicescu—D. Atanasescu, locul III în grupa A.

:150

DE SECADE
PE TEREN

Secția de canotaj — antrenori Willemisz Ladiszlau și Doru Ciosici — are două sportive nominalizate în lotul olimpic: Aurora Darko și Maria Musteștea. Cele 15 medalii obținute în campionatul național, cele 3 locuri I la Balcaniada și Regata Snagov, ca și locul V la campionatele mondiale 1983 și locul I la Balcaniada (Aurora Darko), reflectă activitatea asiduă a antrenorilor, sprijinul secției și al clubului.

Secția de handbal — condusă cu multă competență de ing. C. Jude — a fost finalistă a Cupei României și are în componență 2 sportivi olimpici (Alex. Fölker, Alex. Buligan) și trei în lotul de tineret, din care 2 campioni balcanici. A susținut 10 întâlniri internaționale, obținând tot ațtea victorii. În campionatul 1982/83 a ocupat locul VI, iar în prezent, după turneele de sală, se clasează pe locul VII. Echipa se găsește în reconstrucție, 3 sportivi au reușit la facultate și 2 juniori de mare perspectivă au fost transferați; s-au retras din activitate 7 jucători.

Secția de fotbal, după ce a suportat 3 schimbări de antrenor și tot ațtea de conducător de secție, a retrogradat în divizia secundă. Totuși, în finalul campionatului, prin calificarea în finala Cupei R.S.R. și prin rezultatele obținute, echipa a demonstrat că avea disponibilități de joc superioare. Noua stagiune fotbalistică 1983/1984 cu obiectivul de revenire în primul eșalon, a început în atmosfera de echilibru și încredere, martor fiind comportarea echipei de pînă acum, care ne dă speranțe și certitudini de reușită. Mai rămîne ca studenții să înțeleagă că prezența lor în tribune îi poate ajuta pe Șerbănoiu și ceilalți, căci dacă se va auzi din nou „Hai Poli!”, acolo pe dreptunghiul verde al gazonului lupta va fi mai ușoară.

Secția de judo și-a revitalizat activitatea prin venirea tov. antrenor Mihai Andron, propunîndu-și promovarea în divizia A și întărirea lotului cu elemente de valoare. S-au obținut un titlu de campion universitar, unul de vicecampion și doar un loc V la campionatele naționale.

Și la sportul de masă s-au realizat și depășit obiectivele anului 1982/83 obținîndu-se 12 medalii de aur, 14 de argint și 6 de bronz, deci un total de 32 locuri pe podiumuri.

Aceasta este recolta din „hambarele” alb-violete, așa cum ne-a furnizat-o cu multă amabilitate tov. N. Godeanu și I. Ghidel, președintele și respectiv vicepreședintele clubului. Mulțumim și la mai mare!

TEODORA IDVOREAN

În iunie 1967, în ciuda citorva absențe — la propriu și la figurat — ale lui Syd, grupul respectă un program strîns care îl conduce prin toată Anglia iar în zilele cînd Paul McCartney declara public că ia LSD, ceea ce va contribui la demitizarea imaginii cvartetului „cuminț și simpatic”, Pink Floyd scoate al doilea său „45”... „See Emily Play”. „Dormeam într-o pădure, după o serbare în Nord — povestește Syd — cînd văzui venind printre arbori o tinără care țipa și dansa. Era Emily.”

Această fantezie suprarealistă fusese scrisă inițial ca bucată de început pentru „Jocurile de mai”. „Emily încearcă, dar înțelege greșit /

„Perspectiva de a înregistra pîrea să inspire și să revitalizeze creativitatea lui Barrett. Nu știa nimeni dacă sosea cu cîntecele sale făcute sau le compunea în timpul ședințelor. În acest caz, scria și compunea foarte rapid și îndată ce ajungea în studiu, cîntecele apăreau ca prin minune”. (Andrew King)

În august, Pink Floyd definitivă înregistrările primului său album, „Piper At The Gates Of Dawn”.

În 6 septembrie, LP-ul este clasat la Hit-Parade, precedat (evident) de „Sergeant Pepper” și de primul album al lui Jimmy Hend-

Syd — Ucenicul „vrăjitor”

Ea are deseori tendința de a împurmuta visurile altcuiva pînă a doua zi / Dar nu există altă zi. Să încercăm altfel / Vă veți pierde spiritul și veți juca jocurile libere de mai /

Cînd această compoziție iese cuplată cu „Scarecrow”, altă compoziție a lui Barrett, acesta precizează: „Nu ne prea place Arnold Layne, în schimb sîntem mulțumiți de Emily”. Pe 11 iunie, „See Emily Play” se clasează a treia la Radio Londra, iar pe 29 Pink Floyd este vedeta unui „love in” la Alexandra Palace, unde s-au reunit 15.000 de tineri. Cvartetul, în mijlocul căruia în acea seară Nick Mason la tobe strălucește, triumfă Curios însă, este puțin cunoscut faptul că P. F. traversează în acea seară prima sa mare criză. Syd, într-o stare de completă epuizare fizică și morală, părăsește grupul la sfîrșitul lui iulie. Syd cel prețios, Syd cel împodobit, Syd cel întotdeauna aparte în grup, se retrage la pîrinții săi din Cambridge. Personalitate introvertită, ambiguă și profund egocentrică, „Ucenicul vrăjitor” s-a impus într-o manieră destul de autoritară ca lider al grupului, căruia pînă atunci îi adusesse totul.

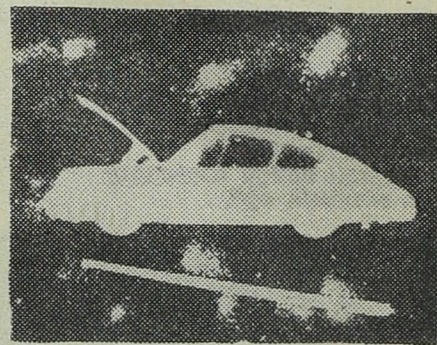
O dată în plus, Syd găsește forța necesară pentru a se alătura grupului și Pink Floyd se vor regăsi în ceea ce îl pasionează cel mai mult pe Syd: înregistrările în studio, departe de lume, departe de public.

„Are You Experienced”. Toată Anglia psihedelică a așteptat cu nerăbdare acest prim „33” Pink Floyd. Marele public a putut constata că single-urile restituie inexact producțiile muzicale ale unui grup care aborda pe scenă piese de atmosferă destul de lungi și că Long-Play-ul era pentru P.F. formula discografică ideală.

Impresia pe care o lasă acest disc este că el constituie în totalitate opera lui Syd. Cele două titluri mai importante sînt: „Interstellar Overdrive” — miniooperă spațială ce sugerează plutirea unei nave interplanetare care, după ce a depășit aglomerația periferiei terestre, plonjează în infinit — și „Astronomy Domine”, primul exemplu perfect al acestui rock electronic „spațial”, fiind încă cea mai reușită contribuție a rock-ului la science fiction. Poate că, mai mult decât „Interstellar Overdrive”, această piesă legendară este prototipul stilului Pink Floyd. Aici P.F. sună ca un grup și nu ca orchestra lui Barrett. Ascutăți pe o instalație stereofonică, aceste două piese au și un alt punct comun. Instrumentele trec cu virulență dintr-o parte în alta, creînd voluntarmente un dramatism întrefîcut cu grija de Barrett. „Deși îi plăceau cîntecele simple, Syd avea o manieră uimitoare de a mixa piesele. El cobora și urca cursoarele pupitrului în plină viteză, aparent la întimplare. Rezultatul însă era fenomenal.

pink floyd

(IV)

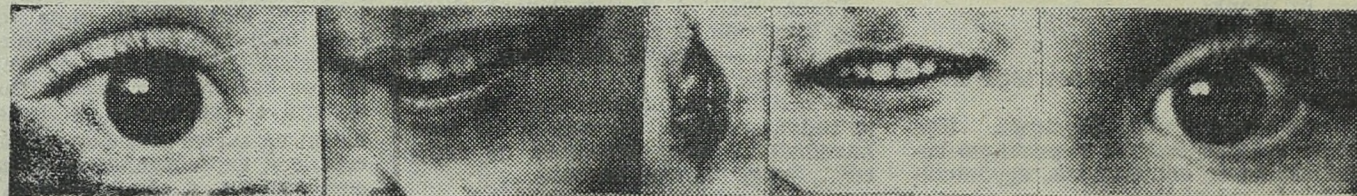
Coperta discului „Interstellar Overdrive”

Syd era pictor și nu făcea niciodată ceva dacă nu era artistic. Era sută la sută creator și totdeauna foarte exigent cu el însuși”. (A. King).

La începutul lui noiembrie, atunci cînd un nou single al grupului (conținînd „Jugband Blues”), este comercializat Pink Floyd înfruntă coasta de vest a S.U.A. Curios, acest prim contact se traduce printr-un divorț aproape imediat. P.F. va avea nevoie de timp pentru a risipi prima impresie pe care o făcuse americanilor.

În timp ce regăsește Marea Britanie, Pink Floyd ia o decizie care va schimba tot viitorul grupului. Primul turneu american, foarte dur fizic, are ca efect precipitarea decăderii lui Syd Barrett, care se arată tot mai mult incapabil de a-și găsi locul în grup. Personajul acesta fascinant, nu mai poate controla energia pe care le-a declanșat. De comun acord se convine ca Syd să se reintîlnească cu grupul cînd va dori și să fie recrutat un nou chitarist capabil să-l „dubleze” pe Syd. Noul Pink Floyd va fi David Gilmour, un orieten din copilărie al lui Syd.

Traducerea și adaptarea
VASILICA ANCUȚA
(după JEAN-MARIE LEDUC)

ROCK-UL PROGRESIV

În jurul anului 1970 se constituie voluntar anumite grupuri cu intenția programatică de a sparge, de a depăși barierele rock-ului tradițional, rămîind totuși în sfera-i gravitațională, prin găsirea unor noi căi, mai lungi și mai dificile, dar capabile de a îmbogăți oferta cunoașterii prin sunet de calitate. Absența apariției unor valori certe în peisajul rock-ului progresiv în deceniul ce a urmat, în paralel cu menținerea la un înalt nivel a primelor formații consacrate, se explică prin utilizarea inspirată și fecundă a celor mai importante drumuri de către aceste grupuri, care au reușit prin talent și perseverență să remanieze rock-ul tradițional.

Fără pretenția de a teoretiza exhaustiv, o posibilă deslușire a termenului de „PROGRESIV”; el cuprinde, cred, următoarele semnificații: În primul rînd este vorba de existența unor noi tehnici compunistice, prin descoperirea unor combinații originale, a unor ritmuri aparte, a unor sonorități deosebite, prin dezvoltarea, prelucrarea și extinderea temelor, astfel că ele pot ajunge la lungimi de 25—30 minute, prin o elaborare minușioasă, laborioasă, exigentă și în mai multe variante a aceleiași piese. Se utilizează ca atare sau ca sursă de inspirație elemente, structuri aparținînd altor epoci — ev mediu, clasicism — sau alte genuri — jazz, rhythm&blues, folclor autohton celtic (Jethro Tull), sau exotice-indian (Yes).

În al doilea rînd, sîntem martorii introducerii unor noi instrumente, adiacente clasicului cvartet rock consfințit de Beatles: gitară acustică, electrică, bas

plus percuție, din categoriile instrumente folclorice (acordeon, muzicuță, fluiet, banjo), instrumente clasice (vioară, pian, orgă, flaut, saxofon), instrumente clasice electrificate (vioară electrică, pian electric, saxofon electric) și, în sfîrșit, instrumente electronice sintetizator, orgă, mellotron, organiser). La acestea se adaugă „scoaterea” unor sonorități inedite, a unor efecte speciale: ecou, hallo, vibrato, fuzzle, wah-wah. În privința percepției muzicii în concert, s-a creat un mediu ambiant incitant, grandios, fastuos, teatral (Genesis, Jethro Tull) sau dezinhbitant, straniu, psihedelic (Pink Floyd), capabil de a lărgi cîmpurile de percepție ale conștiinței prin implicarea în special a simțului vizual: orgi de lumini, generatoare de fum, de ceață, laseri.

Și nu în ultimul rînd este specifică rock-ului progresiv impunerea unor soliști vocali cu timbru specific, aparte (Gentle Giant, Renaissance), care devin un înconfundabil antet al fiecărei piese, ca și angajarea pe linia unui text complex, plurivalent, compus de membri sau textieri proprii: Keith Reid — Procol Harum, Peter Sinfield — Emerson, Lake&Palmer, în paralel cu un design și o grafică a plicului cit mai originale, cit mai expresive (realizările casei Hipgnosis sau ale unor Roger Dean pentru Yes ori William Neal pentru E.L.&P.). Long-play-urile realizate, conținînd material muzical omogen, organic, conceptual, devin astfel mult mai unitare și încheiate, comparativ cu discurile rock apărute în aceeași perioadă.

Reprezentative sau contribuind doar cu puține elemente, mai populare sau nu, aportul acestor grupuri la înnoirea muzicii a fost remarcabil. Totuși, pentru obiectivizare, e necesară o detașare a noastră, temporală și, poate, afectivă.

VOICU A. DAVID

MODURILE

FETIȚELE

ȘI-AU SCURTAT

FUSTIȚELE

Eram în plină sesiune când am simțit desfășurându-se vertiginos fenomenul de care luasem cunoștință cu câteva luni în urmă răsfoind revistele de specialitate: Fetițele și-au scurtat fustițele! El a evoluat diferit în funcție de zonă etnografică, tradiții și prejudecăți locale, configurația picioarelor, numărul locuitorilor orașului respectiv, etc. Toate acestea au grăbit sau au încetinit procesul de revenire a modei anilor '70-'75. Au trecut, deci, aproape 10 ani de

când se renunșase la economia de material din construcția intimă a accesoriului vestimentar numit „fustiță”. Adolescencele noastre la cei 16 ani neîmpliniți nu simt revenirea la dosarele antice ale modei, ci ineditul. Imbrățișind spiritul de turmă (la modul laic), adolescentele și-au confecționat rochiile după un singur model, devenit aproape o uniformă. Culoarea? Roz cu vădite tente de „bonbon”. Dimensiunile? Trei volane cu circumferințele (după STAS 2222 din 83 omologat la Costinești) de 1,40 m, 2,50 m, 3,40 m. Materialul? pinză topită.

Folosind aceste date tehnice (și numai acestea), veți reuși să vă integrați perfect în „noul val” și să rămâneți în pas cu moda. Dacă în unele orașe doar adolescentele au trecut la moda „mini”, în Timișoara un număr tot mai mare de tinere între 20-30 de ani au ajuns la concluzia că acoperirea genunchilor e un obicei demodat.

Studentele, cele mai receptive la tot ce e nou în modă, au început și ele treptat să-și ducă finuta vestimentară la atelierul

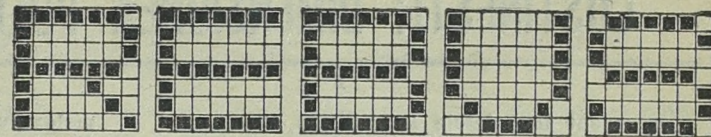
de reconșionat. Cele din anii mai mari nu au îmbrăcat uniforma primăvărată și nici nu s-au tuns „à la Suzy Quatro” (breton și câteva șuvițe rebele pe spate), ci îmbracă fustițe strimte, dezvelindu-și de obicei piciorul pînă la jumătatea coapsei. În Complex, s-a înregistrat cel mai mare număr de excese.

Totul a început prin admirarea picioarelor în fața oglinzii și prin refuzul categoric adresat noii mode sub pretextul: „Eu n-am picioare frumoase!” Apoi a urmat perioada de trecere, în care fetele au acceptat compromisul de a ridica tivul pînă deasupra genunchilor, apoi... Obiceiul de a-și privi critic picioarele în oglindă se menține încă, fetele căutînd mereu linia ce li se potrivește cel mai bine.

Pentru că și băieții trebuiau să-și scurteze ceva, și-au scurtat... gulerul la cămașă, purtîndu-se în prezent, cu predilecție, cămășile gen „rubască”, asortate la pantalonii din tercot (albaștri sau galbeni), după tipic italian.

Vom reveni cu amănunte!

FLORIAN MIHALCEA

CONCURSUL REVISTEI FORUM STUDENȚESC

Începînd cu acest număr revista noastră va iniția un concurs pentru amatorii problemelor de perspicacitate. În fiecare număr vor apare 3 probleme pentru care se vor acorda un număr de puncte. Începînd cu numărul viitor se va publica și clasamentul primilor 10 dezlegători. La sfîrșitul lunii iunie 1984 se va alcătui clasamentul final și se vor acorda premiile:

PREMIUL I: Un bilet gratuit în tabăra de vară de la Crivaia.

PREMIUL II: O excursie gratuită la București împreună cu redacția.

PREMIUL III: Un abonament gratuit la revista „Forum studentesc”.

Răspunsurile le așteptăm pe adresa redacției sau în cutiile noastre poștale. Pe plic vă rugăm să specificați: numele și prenumele, facultatea, secția, anul și adresa.

În cazul corecturilor de cuvinte încruciate se punctează și o dezlegare parțială, în mod corespunzător.

★

Inițiem de asemenea, un concurs de... texte (cu sau fără muzică) pentru galeria echipei de fotbal „Politehnica Timișoara”. Celor mai bune le vom oferi o merită popularizare.

În speranța înlesnirii dialogului cu cititorii, de curînd au fost amplasate cutii poștale ale redacției în incinta Casei de cultură a studenților, cantinei I.A.T., cantinei 1 C, căminului 1 I.M.T., facultăților de construcții, electrotehnică, mecanică, și Universității. Așteptăm din partea dumneavoastră sugestii, sesizări, aprecieri (mai rar), informații pentru Panoramic studentesc, răspunsuri la concursurile revistei, ori la rubricile Șah, Rebus, clasamente pentru Top disco, luări de poziție cu privire la onchetele Forum, opinii critice, creații literare originale, participări la Dialogul cu cititorii etc. Mesajele desemnate nu vor fi luate în considerare.

ȘAH

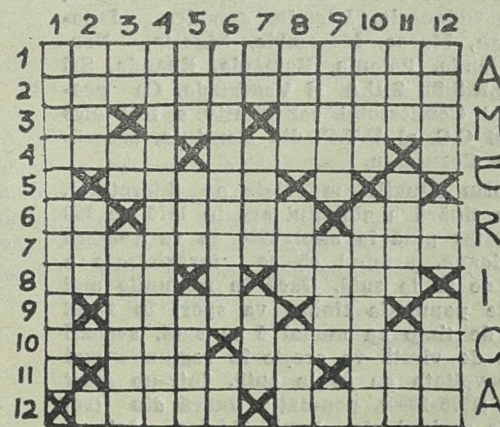
Marii maestri Lasker și Maroczy au participat la un important turneu internațional ce se desfășura în preajma anului nou. În prima zi a anului nefiind prevăzută nici o întâlnire, Lasker și Maroczy au fost invitați la prînz de către un bogat susținător al șahului, unde au jucat o partidă unică în istoria șahului.

Spre satisfacția invitaților, înainte de masă amfitrionul a propus o partidă amicală între cei doi. I-a invitat în bibliotecă unde-i aștepta o tablă de șah de dimensiuni impresionante, cu „figuri” de mărime corespunzătoare. Dar aceste „figuri” reprezentau ceva neobișnuit pentru jocul cu regii, figurile erau de sticlă, umplute cu diverse băuturi. Astfel, pionul era plin cu lichior, în vreme ce dama, cea mai valoroasă piesă, conținea o jumătate de litru de coniac.

Miza partidei o constituia premiul de 1000 de dolari pe care gazda îl oferea învingătorului pentru ca ei să fie mai interesați, dar a propus respectarea unei reguli suplimentare: cine ia o piesă, este obligat să-i bea conținutul.

Partida s-a desfășurat astfel (Lasker juca cu albele, iar Maroczy cu negrele): 1. e4-e5, e7-e5 2. Dd1-h5. (Toate manualele etichetează drept foarte slabă această ieșire). Maroczy răspunde „ca la carte”: 2... Ch3-c6. Asta aștepta Lasker. Răspunsul lui a fost: 3. Dh5-f7!!! Iși sacrifică dama. Negrul nu are altă posibilitate decît să... bea dama. Restul n-a mai contat. Sigur pe sine și pe „situație”, Lasker a câștigat. Cred că nu e nevoie de nici o explicație.

DEZSI ALEX. BENEDEK

ORIZONTAL: 1) Lanț muntos în V S.U.A. 2) Oraș în S.U.A. pe White River. 3) Ecu fără sfîrșit! — Organizația de Cooperare Comercială — Populație indo-europeană. 4) Unul dintre fondatorii Partidului Comunist din S.U.A. (1919) — Întocmită în 1786 de Jean Francois pentru țărmerile de vest ale Americii de N între paral. 37 și 60 lat. N 5) A instaurat un regim de dictatură în Argentina 1946-1955. 6) La intrarea în Atlanta! — Afluent drept al Amazonului — Acoperă versantul de E al masivului Sierra Nevada (sing.) 7) Prim secretar al partidului Avangardă Populară din Costa Rica. 8) Donn al Moldovei (1592-1595) — Lac în America la granița S.U.A. cu Canada. 9) Oraș în Brazilia capitala statului Para. — Folosim în industria lacurilor. 10) Ca frunza de arțar de pe steagul canadian (fem.) — Oceanul din nordul Americii. 11) Unul dintre fondatorii școlii mexicane de pictură murală (1883-1949) — Uzinele chimice române. 12) Președinte al Turciei (1938-1950) — Cea a fluviului Mississippi înaintează anual cu 50-100 m (pl).

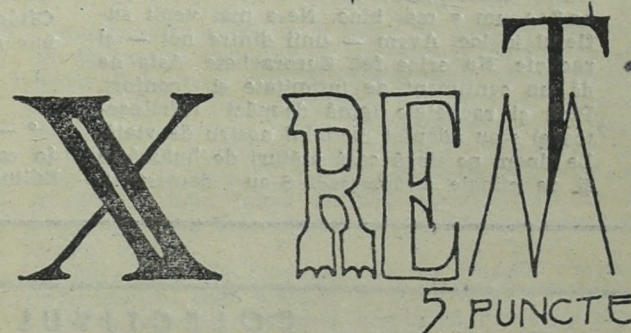
VERTICAL: 1) Lanțurile montane ce înconjoară pod. Mexican. 2) Regizor american de film (Mama indiană, Dezertorul) — Golf în SE prov. Nova Scotia (Canada). 3) Ela Dinu — La intrarea în Epsom — Cel mai înalt vîrf din Munții Stîncoși. 4) Centrul statului brazilian Guanabara. 5) Navigator care în anii 1848-1854 a explorat coastele boreale ale Americii — 234 truveri! — Oraș în Nicaragua. 6) Oraș în Alaska — Zeno Ursu. 7) Sodiu — Luna în oglindă! — Localitate în Kentucky. 8) Regiune muntoasă în Grecia — Explorator german (1812-1884) — Spirit în mitologia vechilor slavi. 9) „... Redonda” oraș în Brazilia pe Paraiba — A descoperit Groenlanda. 10) A se coaliza — „... Patrick” insulă canadiană nelocuită în Oc. Înghețat. 11) Localitate în Camerun — Slute — Internaționala Comunistă a Tineretului. 12) Despărțită de America de strîmtoarea Bering — Teritoriu federal în V Braziliei.

Dicționar: OCC, UCR, RUV, AVE, ROD, DIR.

(11 puncte)

GIURCONIU SORIN

TURISTICĂ (8,2,5)

PERECHI NEOBIȘNUTE

Căutați perechi de numere compuse din două cifre cu următoarea proprietate: dacă se inversează ordinea cifrelor fiecărui factor produsul lor nu se modifică

(ex. 42 × 12 = 21 × 24 = 504)

(1 punct pentru fiecare nouă soluție)

PRIETENUL

NOSTRU MEDICUL

Rubrică realizată cu sprijinul Comisiei A.S.C. de Cruce Roșie din C.U.

„Ulcerul nu merge de multe ori la apă!”

De ce? Și de ce tocmai ulcerul? Problema fiind foarte serioasă, între gluma din titlu și durerea din epigastru (pe la tavanul burții), am cerut explicații doctorului Gheorghe Văcărescu, asistent universitar la Clinica semiologică.

— Deci, de ce despre ulcer? — Această afecțiune face parte din grupa bolilor cronice cu o frecvență mare, care afectează toate vîrstele, durează decenii, uneori o viață întreagă, provoacă suferințe importante și reduce sau anihilează uneori capacitatea de muncă.

— Și ce-are asta cu studenții în mod special?

— Are! Boala apare mai frecvent între 20-40 de ani. Luînd întîmplător una din instituțiile de învățămînt superior din Timișoara, aflăm că la un număr de aproximativ 2000 de studenți sînt luați în evidență 25 de suferinzi de ulcer gastro-duodenal. Dar cîți studenți există oare care nu s-au adresat încă medicului pentru suferințele lor digestive și care pot fi de natură ulceroasă? Cîți oare nu sînt etichetați cu diagnosticul de „gastrită” de către cunoștințe,

rude, prieteni, sau chiar medici, „consultați” în fugă pe stradă, la o întrînire familiară sau chiar la telefon?

— De unde să știu?

— Procentul studenților ulceroși, socotîndu-i și pe cei cu gastrită (de circumstanță) este de 2 la sută, deci 98 la sută neafecțați de boală. Dintre aceștia, aproximativ 8 la sută sînt candidați la ulcere. 8 la sută, 80 la mie, ... 800 la 10000 de studenți timișoreni! În municipiul Timișoara, în afară de studenți există încă aproximativ de 25000 de tineri între 19-24 ani dintre care calculăm încă 2000 candidați.

— Cine sînt de fapt cei 2800 de candidați? Nu s-ar putea să-i identificăm, să-i prevenim?

— Ba da, o parte se vor auto-identifica și, poate, se vor pune „în gardă” cunoscînd cauzele bolii, de fapt, de risc ulcerogen. Unii sînt endogeni, intrinseci, legați de structura organismului, de „terenul ulceros”, alții extrinseci reprezentați de agresiunea mediului înconjurător.

— Să-i aflăm întîi pe primii! — Ereditatea! Există familii de ulceroși. Se admite faptul că persoanele cu grup sanguin O1 fac ceva mai frecvent ulcer duodenal, iar cele din grupul A II sînt mai expuse ulcerului gastric. Ulcerul, în general, este de trei ori mai frecvent la bărbați.

— Voința noastră e neputincioasă împotriva acestor factori. Poate cu cei extrinseci, de mediu...

— Da, aceștia pot fi perfect influențați de voință. Dintre cei mai importanți sînt cei alimentari. Orarul alimentar dezordonat, alimentele prea reci, prea calde, sumar sau de loc gătite, rîntășuri, afumături, condimente în exces constituie riscuri pentru apariția ulcerului. Mîncatul „pe apucate” la diferite bodegi, expresuri, „gătutul” sumar, „hrana rece” ca obicei cotidian, renunțarea la masa de dimineață sau „săritul” unor mese sînt des incriminate ca factori de risc ulcerogen.

— Deci, vînzarea cartelelor... — Este o „afacere” nerentabilă!

— Au și unele medicamente o vină în apariția ulcerului?

— Da, în special antireumaticele. În frunte se află aspirina și numeroasele tipuri de antinevralgice pe bază de aspirină.

— Să schițăm, vă rog, portretul unui tînar care este predispus a face ulcer gastro-duodenal.

— Bărbat de 23 de ani, un frate și tatăl sînt suferinzi de ulcer, este mai nervos însă interiorizat, are grupa sanguină O1, duce o viață dezordonată, învață „în asalt”, pierde nopțile, fumează, consumă alcool și cafea. Și-a vîndut cartela, ia masa la ore neregulate, de obicei hrană rece, preferă alimentele condimentate. Se „odihnește” în bar, cofetărie, discotecă și pentru orice durere de cap se tratează cu antinevralgice, aspirină. Nu va face ulcer în mod fatal, dar are „șanse mari”.

(Va urma)

DANIEL BUMB

COSTINEȘTI: DIMENSIUNEA POLITICĂ A TINEREȚII

Recent încheiatele lucrări ale Reuniunii europene de la Costinești, înscrisă în perimetrul unor tot mai intense acțiuni preliminare dedicate Anului Internațional al Tineretului — 1985, și-au canalizat atenția asupra unei bogate agende de lucru, cu scopul de a completa, prin noi recomandări, programele specifice la nivel continental, în care tinăra generație este puternic angajată sub deviza: „Participare, Dezvoltare, Pace”.

Desfășurarea în țara noastră a acestei importante reuniuni regionale oferă un binevenit prilej de a face o trecere în revistă a principalelor etape pregătitoare ale Anului Internațional al Tineretului și, în acest context, de a sublinia rolul dinamic, profund constructiv, jucat de România socialistă în acest proces și, pe un plan mai larg, în promovarea, la Națiunile Unite, a aspirațiilor și intereselor vitale ale tinerei generații.

... În scopuri statistice, Națiunile Unite includ în rândul tineretului persoanele având vârsta între 15 și 24 de ani, fără să prejudicieze alte definiții folosite de statele membre.

Prin rezoluția sa 34/151 din 17 decembrie 1979, Adunarea Generală a O.N.U. a hotărât să desemneze anul 1985 ca An Internațional al Tineretului, având trei teme: PARTICIPARE, DEZVOLTARE, PACE. Adunarea a hotărât de asemenea să instituie un Comitet consultativ pentru Anul Internațional al Tineretului compus din 24 de state alese pe criteriul repartiției geografice: Algeria, Chile, Costa Rica, E.D.P. Yemen, R.F. Germania, Guatemala, Guineea, Indonezia, Irlanda, Jamaica, Japonia, Liban, Maroc, Mozambic, Nigeria, Norvegia, Olanda, Polonia, România, Ruanda, Sri Lanka, U.R.S.S., S.U.A. și Venezuela. Ca președinte al Comitetului consultativ a fost ales secretarul C.C. al U.T.C. din România, tovarășul Nicu Ceaușescu.

Conform situației mondiale a tineretului, populația tinăra a globului era în 1975 de 738 milioane, iar pînă în anul 2000 ea va număra 1180 milioane, urmînd să se înregistreze o creștere de 60 la sută. Dacă în regiunile mai dezvoltate populația tinăra va sporî în acest interval de timp cu numai 5 la sută, aceeași categorie de vîrstă va crește în regiunile mai puțin dezvoltate cu 80 la sută. Într-un sfert de secol (1975-2000), populația tinăra din trei principale regiuni ale lumii (Africa, Asia și America Latină) va fi aproape dublă. Creșterea populației tinere ar putea avea efecte negative asupra dezvoltării economice și progresului social, agravînd majoritatea proble-

melor cu care sînt confrunțați în prezent tinerii, respectiv șomajul, lipsa unor posibilități de instruire și calificare, neconcordanța învățămîntului cu viitoarea lor participare productivă la dezvoltarea societății lor, servicii sanitare precare, subnutriție, etc.

În rezoluția sa 35/126, Adunarea Generală a cerut secretarului general să pregătească, în concordanță cu propunerile statelor membre și prin consultări cu toate instituțiile din sistemul Națiunilor Unite și cu alte organizații internaționale interesate, inclusiv organizații de tineret, un proiect de program pentru pregătirea și marcarea Anului Internațional al Tineretului (A.I.T.).

La prima sa sesiune desfășurată la Viena în martie — aprilie 1981, Comitetul consultativ pentru A.I.T. a aprobat un Program concret de măsuri și activități care să fie desfășurate înainte și în cursul Anului Internațional al Tineretului, program ce a fost adoptat de Adunarea Generală la cea de-a 36-a sesiune a sa, ca documentul A/36/215.

În iunie 1982, s-a desfășurat la Viena cea de-a doua sesiune a Comitetului consultativ, iar aceasta a analizat, între altele, un raport al secretarului general asupra aplicării Programului concret de măsuri și activități pentru Anul Internațional al Tineretului (A/37/237). Raportul, împreună cu aprecierile Comitetului consultativ, au fost prezentate Adunării Generale pentru a fi analizate la cea de-a 37-a sesiune.

Între hotărârile Comitetului consultativ care trebuie supuse atenției Adunării Generale la cea de-a 37-a sesiune, se numără: a) eventuala necesitate a unui instrument internațional privind drepturile și responsabilitățile tineretului; b) importanța întrunirilor regionale în cadrul pregătirilor pentru Anul Internațional al Tineretului; c) luarea în discuție a unei campanii mondiale în favoarea plantării de arbori în cursul Anului Internațional al Tineretului; d) înființarea unui secretariat al Națiunilor Unite pentru Anul Internațional al Tineretului; și e) încurajarea creării de comitete naționale de coordonare sau alte forme de coordonare.

La nivel internațional, la Viena au avut loc în martie 1981 și iunie 1982 două reuniuni ad-hoc de consultări inter-agenții asupra Anului Internațional al Tineretului pentru a discuta

MARCELA IVAN

(Continuare în pagina 7)

CĂLĂTORIE ÎN ORIENTUL ÎNDEPĂRTAT (VI)

Ghinza devine în week-end „paradisul pietonilor”...

„SAYONARA” (LA REVEDERE) DIN TOKYO

Tokyo este despărțit de Yokohama doar de câteva suburbii izolate, situate de o parte și de alta a râului Tama ce se varsă în Golful Tokyo al Oceanului Pacific. Distanța de aproximativ 10 km, care cuprinde și aeroportul internațional Haneda, tinde a se micșora văzînd cu ochii, anticipîndu-se o fuziune totală a celor două mari orașe. Acest fenomen urbanistic va avea loc cu siguranță într-un viitor nu prea îndepărtat, căci necesitățile de expansiune ale industriei și ale construcțiilor sociale produc mari dureri de cap edililor. Specialiștii preconizează pentru anul 2000 o populație a Tokyoului de 25 milioane locuitori, capitala niponă urmînd a ocupa poziția a cincea într-o ierarhie a viitoarelor orașe-gigant.

Astăzi însă, vizităm obiective sau ne plimbăm pur și simplu pe străzi, făcîndu-ne loc printre cei 15.558 de locuitori/km pătrat, locuitorii ai Tokyoului ce-și sporesc cifra cu 135 de mii de persoane anual. Desigur, la aceste cifre apar și alte statistici. Printre altele, odată cu trecerea a 24 de ore, companiile specializate raportează transportul în comun a 12,2 milioane persoane, pompierii vor fi participat la stingerea a 13 incendii, iar Centrul național de seismologie va adăuga în registre vreo 4-5 cutremure...

Și totuși, japonezii sînt firi optimiste. Simt efectele, cunosc cauzele și în cel mai scurt timp găsesc soluțiile. Apa potabilă disponibilă este insuficientă pentru cei 115 milioane de locuitori ai celor 3.500 de insule nipone. Ca atare, în 20 de orașe din Japonia au fost introduse diferite măsuri de raționalizare a apei. Și printre ele, Tokyo. În 1973, Japonia — lipsită de resurse energetice proprii — a trecut la un program drastic de economisire a energiei. Țara în care 25 de milioane de automobile invadează drumurile publice, a apelat din nou la bicicletă, care și-a confirmat cu brio, dacă mai era necesar, fama de mijloc ieftin și convenabil. În prezent unul din doi japonezi beneficiază de avantajele binecunoscutului vehicul. Începînd cu 1981, luna mai a fost declarată drept „lună a bicicletei”. Desigur, pericolele pe care le prezintă traficul rutier supracongestionat din Țara Soarelui Răsare, au făcut ca o asemenea campanie să găsească un teren extrem de fertil. Altfel de fertil încît înmulțirea bicicletelor a creat noi probleme, căci zilnic, peste două milioane de biciclete sînt parcate oriunde poate fi găsit un loc liber. Cu toate eforturile Dișetei de a adopta o lege specială privind construcția de locuri pentru parcare a bicicletelor, nici chiar clădirile (unele cu cinci nivele), n-au putut acoperi necesarul, avînd o capacitate doar de... 1,3 milioane. Nu numai automobilul are concurență puternică, ci și celebra sake, băutura japoneză alcoolizată produsă pe bază de orez fermentat. Concurenții îi sînt whiskyul, berea, coniacul și alte băuturi provenite din străinătate. Producătorii de sake sînt, firește, neliniștiți. În Ginza, cartierul comercial al Tokyoului, s-a deschis un centru publicitar echipat cu jocuri mecanice, unde se poate afla totul despre istoria băuturii cu pricina și, desigur, poate fi degustat sakeul.

Am avut ocazia să constatăm, oricît ar părea de neobișnuit, că în țara unde electronica a pătruns în toate sectoarele vieții, se folosește încă tradiționalul abac. „Soroban”-ul, cum îi spun japonezii, are 20 de bile de lemn. Acest instrument este foarte solicitat pe piață: poate fi întîlnit în marile magazine (unde casierii calculează cu ele cu viteza computerelor), în școli și chiar în instituții bancare. Aici, abacurile servesc adesea la verificarea rezultatelor date de calculatoare...

...Miine dimineață vom părăsi Tokyo cu destinația Toyama.

DAN PARVULESCU

LUMEA ÎN RĂSPĂR

Rachetele nucleare au și ele trăsăturile lor de fizionomie. Numele lor de familie și de naștere. Atributele ce stau pe lingă ele, determinîndu-le, sînt de o blîndețe deconcertantă, iscînd imagini odihnitoare, estivale, publicitare. Astfel — lucru neobservat, dar cu deosebire plăcut și reconfortant — unele sînt „de croazieră”.

Evident, o atare croazieră e peste măsură de incitantă, dată fiind mai ales rapiditatea cu care poți ajunge în localitatea dorită. Puțin mai ciudat e faptul că, plecînd din (extremul) Occident nu poți ajunge decît la Răsărit și invers. Fără escale. Dar acesta nu constituie neapărat un inconvenient, odată ce tot ți-ai propus să vezi — fie și în linie dreaptă — lumea.

De asemenea, rachetele în chestiune au o apreciabilă disponibilitate de a se adapta celor mai variate condiții de teren și climatice, asemeni cactușilor sau gîndacilor de bucătărie. Și cum Europa — să zicem — poate da o familie de cuvinte de multe ori surprinzătoare, avem, iată, eurorachetele.

Just. Doar nu era să rămînem lipsiți — tocmai noi, cei mai bătrîni și înțelepți — de cele mai elementare condiții de civilizație. Adică, altfel spus, alții de ce să aibă și noi ba? Acum e mai bine. Ne-a mai venit suflul la loc. Avem — unii dintre noi — și rachete. Nu orice fel. Eurorachete. Asta ne dă un sentiment de intimitate și confort. Pînă și rachetele (pînă deunăzi înfricoșătoare) s-au adaptat modului nostru de viață. Le ținem pe lingă casă alături de hulubărie și de ciinele strămoșesc. S-au domesticit.

Au devenit — cum spuneam — eurorachete. Putem să le trambalăm dintr-o cameră în alta, chiar dacă mai pierdem cite una. (Vezi racheta „Sidewinder” pierdută de un bombardier F-15 în munții Pădurea Neagră și găsită după cinci zile de investigații „cu suflul la gură” în apropierea localității Rotweil din landul vest-german Baden-Württemberg într-o... claie de fin*) sau doamne ferește, pot să ni se fure, ca niște simple bombe. („Furtul a avut loc de la baza militară Nellis din statul Nevada, a forțelor aeriene ale S.U.A., și s-a descoperit la Las Vegas. Descoperirea s-a produs aproape în timpător.” — din articolul S-a furat o bombă, Flacăra, nr. 37 din 16 septembrie 1983).

În schimb, putem avea surpriza plăcută de a le afla în cele mai neașteptate locuri, întotdeauna cu bucuria că am regăsit un obiect (ce obiect, un prieten!) care ne-a lipsit multă vreme. (Relativ recent, o rachetă atlantică scăpată dintr-un bombardier a fost găsită într-o grădină de zarzavat din Sardinia).

Doar cînd le avem alături putem constata cît e de bine. Am creat un ECHILIBRU către care omenirea jînduia din fragedă copilărie. Ne aprindem o țigară și deschidem televizorul. Săracii mărșăluiesc sub lozinci. Oftăm cu tristețe. În lupta pentru pace nimic nou.

RADU CIOBOTEA

* — după cum ne relatează Radu Budeanu în cartea sa Pacea în armură, apărută în Editura Albatros, București 1983.

COLECTIVUL DE REDACȚIE:

Redactor șef: RADU CIOBOTEA

Redactori șefi adjuncți: FLORIAN MIHALCEA, HARALD ZIMMERMAN

Secretar responsabil de redacție: DANIEL KENST

Secretar de redacție: DAN PAMPU

Redactori: CIPRIAN ALIC, VASILICĂ ANCUȚA, DANIEL BUMB, HORIA DULVAC, HELMUTH FRAUENDORFER, ANDREEA GHEORGHIU, TEODORA IDVOREAN, DAN PARVULESCU

Grafică: TUDOREL ILIE

ADRESA REDACȚIEI:

Casa de cultură a studenților, Bv. Tinereții nr. 6, camera 102, telefon: 1.49.07, (ședințe: luni și joi ora 20,30).

TIPARUL: I.P. „BANAT” TIMIȘOARA